

Mãnh Quỷ Chi Nhất - Quỷ Tế

Contents

Mãnh Quỷ Chi Nhất - Quỷ Tế	1
1. Chương 1-1: Lạc Dấu Biển Sâu - Mở Đầu	2
2. Chương 1-2: Đàm Phán	3
3. Chương 2: Bức Ảnh	6
4. Chương 3: Tên Thôn Kỳ Quái	9
5. Chương 4: Thôn Quỷ	12
6. Chương 5: Rừng Hoang	16
7. Chương 6: Kẻ Lừa Đảo	19
8. Chương 7: Lôi Công Quỷ	23
9. Chương 8: Quái Ảnh Trong Xó	26
10. Chương 9: Quỷ Khóc	29
11. Chương 10: Âm Dương Song Bích	34
12. Chương 11: Ra Khơi	36
13. Chương 12: Gặp Lại	40
14. Chương 13: Lời Nguyên Tứ Tuần	43
15. Chương 14: Quỷ Thịt Người	47
16. Chương 15: Vây Đánh	49
17. Chương 16: Xông Lên Vây Chặt	52
18. Chương 17: Hồ Anh	55
19. Chương 18: Quan Tài Treo	59
20. Chương 19: Vu Tế Mất Mùa	62
21. Chương 20: Khu Vực Chết	65
22. Chương 21: Hai Người Ở Lại Ngoài Cửa	68
23. Chương 22: Vô Diện Nữ	72
24. Chương 23: Chỉ Còn Ba Người	75
25. Chương 24: Vô Đề	78
26. Chương 25: Từ Đó Về Sau	80
27. Chương 26: Phiên Ngoại	85

Mãnh Quỷ Chi Nhất - Quỷ Tế

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, 1 x 1, trộm mộ, ma quái, hiện đại. Dịch: Bánh Tiêu Lẽ tể quỷ linh ẩn giấu dưới c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-quy-chi-nhat-quy-te>

1. Chương 1-1: Lạc Dấu Biển Sâu - Mở Đầu

Đêm mưa như trút nước.

Đây là một thôn trang nhỏ cạnh bờ biển, có đông đúc mấy cũng chỉ hơn 10 hộ gia đình, một khi đụng phải một buổi tối thủy triều dâng cùng mưa to xối xả này, mọi nhà lại càng đóng chặt cửa sổ.

Ông Táo làng ở cửa thôn dưới cơn cuồng phong bạo vũ xâm nhập sớm đã bị đánh đến ngã trái ngã phải, mặt không chút thay đổi ngã nghiêng trên mặt đất, làm cho thôn vốn đã không hưng thịnh này càng tăng thêm phần cô quạnh.

Trên thuyền chài cạnh biển, lưới đánh cá sợi dây rách mướp vung vẩy trong gió, thân lưới vốn đã không đầy đủ lắm bị mưa to vùi dập đến tả tơi, vài sợi chỉ dây bị hắt che trên boong thuyền lem luốc, phảng phất như đang cười nhạo sự lạnh lùng của ông Táo làng.

Có cụ già muốn ra ngoài nâng ông Táo làng dậy, ai ngờ vừa mở cửa chợt nghe được trong gió truyền đến trận trận gào khóc thảm thiết, trên con đường đất trong thôn đồ bằng tre cổ mấy trợn lẫn với lông gà hạt thóc bay loạn đầy trời, hơi chút không chú ý sẽ bị đập trúng.

Thôn nho nhỏ tựa như mắc tội bị trời giáng cơn thịnh nộ vậy, trong khoảnh khắc âm tà đầy trời.

“Thế này là sao vậy trời, là nhà ai đã tạo nghiệt, rước lấy lời công quỷ đến phạt đây!” Cụ già nhìn mảnh đen nhánh ngoài phòng phảng phất như kia là một thôn ở thế giới khác, run rẩy nằm ở cạnh cửa, chỉ hận không được lập tức quỳ xuống dập đầu vang dội mấy trăm cái với thiên lôi trên trời, cầu cho thôn làng nhỏ bé này được sự bình yên trong chốc lát.

“Cha, mau mau đóng cửa lại! Thiên lôi tới bắt người, không ai dám ra ngoài đâu!” Một người đàn ông cao lớn từ phòng trong đi ra chứng kiến động tác của cha mình cơ thể bị dọa căng thẳng, vội vàng khuyên cụ trở vào trong phòng, hoang mang gấp gấp đóng chặt cửa lại, chỉ chừa một ngọn đèn dầu mờ từ khe cửa sổ lộ ra.

Cả thôn lại rơi vào sự u tĩnh quỷ dị tựa tử thành.

“Cộc cộc cộc”, tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên ở cửa nhà một hộ gia đình tường đất vây quanh bốn phía, mà cánh cửa sắt cũ nát trên tường đất lại không có chút dấu hiệu nào đã mở ra, hiển nhiên người gõ cửa này là trực tiếp phóng qua đầu tường nhảy vào.

Tiếng đập cửa vang lên chưa bao lâu, cánh cửa đã mở ra, mở cửa chính là một cô gái hơn 20 tuổi, mái tóc đen bóng chải xù, trên cánh tay phải đỡ ở cạnh cửa treo một xích bạc tinh xảo, xích bạc bị cuồng phong dấy lên, đánh trên ván cửa, phát ra tiếng vang thanh thúy. Quần áo của cô vô cùng đặc biệt, vạt áo tròn từ hai màu thanh lam may thành, nửa phần trên của quần là màu đỏ son, nửa phần dưới còn lại là màu lam, phối hợp kỳ dị như thế ở vùng này cực kỳ hiếm thấy.

Nhìn thấy người tới trong cơn mưa lớn, cô gái đầu tiên là lộ ra chút sắc mặt vui mừng, tiếp theo kinh ngạc hỏi: “Tiểu Khiêm? Sao chỉ có một mình cậu trở về? Thành đại ca đâu?”

Khoác áo mưa sẫm màu Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi, nước mưa lạnh buốt trôi vào mắt cũng không để ý, áo mưa không che phủ được góc quần và cổ tay áo đều nhuộm thành màu sẫm, môi mỏng trên khuôn mặt lạnh lùng có chút trắng bệch, tựa như đã bôn ba dưới mưa rất lâu rồi.

Đem bàn tay nắm cổ kiếm lặng lẽ lui vào trong áo mưa một tí, thanh âm nhàn nhạt của Vương Tử Khiêm không chút phập phồng: “Nói cho bà bà, buổi tối nghe được thanh âm gì đó cũng đừng mở cửa, nếu có mèo kêu, thì đốt toàn bộ đèn trong nhà lên. Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng mở cửa.”

Nói xong, Vương Tử Khiêm xoay người bước nhanh biến mất giữa cơn mưa.

Cô gái thoáng sửng sốt, tiếp đó nhanh chóng đóng cửa như lời y nói. Thu xếp tốt cho mẹ già, đem toàn bộ đèn trong nhà tìm ra rồi đốt lên, suy nghĩ một chút, lại đem những tủ gỗ đồ vật dày chèn lên giữ cánh cửa, sau đó liền lo sợ bất an ngồi đợi trên đầu giường.

Cô thật sự không ngủ được.

Từ khi trời trở gió đến nay cô đã cảm thấy hẳn có chuyện gì đó phát sinh, vừa rồi lại được Vương Tử Khiêm dặn dò như vậy, trong lòng lập tức bắt đầu miên man suy nghĩ, trong nháy mắt phảng phất như căn nhà xây dựng bằng gạch cứng đất đặc này đều trở nên yếu ớt như gỗ, trong thế giới lạnh lẽo mịt mù này, khiến người ta không có may mắn có tí cảm giác an toàn nào.

Tới nửa đêm rạng sáng, bên ngoài quả nhiên truyền đến thanh âm quỷ dị, thanh âm thê lương nọ vừa giống người kêu lại tựa như thú rống chấn đến lỗ tai người ta tê dại, phía sau lưng lạnh toát cả người, cực kỳ đáng sợ.

Trong thôn dần dần bị bầu không khí quỷ dị này bao phủ, bất chợt sau đó, mọi cánh cửa trong nhà đều điên cuồng vang lên, loại sức lực này giống như một người đang hung hăng dùng đầu phá cửa vậy, nếu như không dùng tủ chống đỡ, sợ rằng cửa này đã bị đục tan rồi.

Trùng lớn hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa bị tủ chặn kín, cô gái ngồi trên giường vô thức dùng răng cắn môi, hai tay nắm chặt, móng tay đều cắm cả vào thịt trong lòng bàn tay, toàn thân như bám khe nứt của băng, mồ hôi lạnh một tầng lại một tầng ứa ra, thân thể mềm mại bị dọa run rẩy không ngừng.

Cô sợ hãi.

Sợ hãi thứ ngoài cửa tùy thời sẽ gõ nát cánh cửa, đục ngả tủ gỗ, sau đó vọt tới trước mặt mình!

2. Chương 1-2: Đàm Phán

“Láo!” Giản Tam Sinh ném bức ảnh lên bàn, ngậm điều thuốc cau mày đi trở về bên sofa, đặt mông ngồi xuống, cả người nhất thời chôn vào giữa chất len dạ mềm mại.

Nhìn ra được vẻ mặt Nhị ca có chút bất mãn, ánh sáng trong mắt Giản Vô Tranh thoáng cái ảm đạm, cậu cúi đầu đưa tay vuốt ve cổ Tiểu Hắc, bộ lông màu sậm dày kia khiến cậu cảm thấy hơi an tâm một ít.

Tiểu Hắc phảng phất như nhận thấy được tâm tình của chủ nhân, quay lại ngóc đầu Ngao lên, lộ ra cái lưỡi dài liếm liếm bàn tay Giản Vô Tranh, giữa yết hầu phát ra tiếng vang trầm thấp nhưng rất nhỏ.

Được Tiểu Hắc an ủi Giản Vô Tranh lộ ra một tia cười khổ, không biết làm thế nào nói: “Em biết bức ảnh là giả.”

“Vậy sao em còn.....!” Giản Tam Sinh cơ hồ từ trên sofa nhảy dựng lên, tức giận không thể khống chế nói với Giản Vô Tranh: “Nó muốn đi đâu thì em cứ để nó đi! Thằng nhóc kia như quỷ thần, thân thủ lại dũng mãnh, nó có thể xảy ra chuyện gì chứ, còn cần một sinh viên đại học như em chạy đi tìm nó? Em thành thành thật thật đợi ở Bắc Kinh cho anh! Không được đi đâu hết!”

“Nhị ca, có mạnh mấy cậu ấy cũng chỉ là một người thường, anh biết rất rõ ràng bức ảnh này đã gửi đến đây, nhất định là ở đó đã xảy ra chuyện..... Cho nên, dù có là bấy, em cũng muốn đi tìm cậu ấy.” Nói xong, Giản Vô Tranh vỗ vỗ bàn tay ngao màu đen của Tiểu Hắc, Tiểu Hắc hiểu ý, lập tức đứng dậy chậm chậm chạy đến bên bàn trà, đem bức ảnh ngâm về, giao cho Giản Vô Tranh.

Nhìn thân ảnh mơ hồ trên bức hình, trong lòng Giản Vô Tranh tràn ra vài phần chua xót khó có thể không chế được, cho dù biết người trên bức ảnh này là giả, cậu cũng khỏi lo lắng cho tên chết tiệt kia, không cách nào ngăn cản tâm tình muốn lập tức nhìn thấy tên kia, không cách nào gạt bỏ cơn ác mộng tùy thời tùy chỗ xoay quanh trong đầu.

Từ sau khi tách ra ở Kekexili, Giản Vô Tranh cơ hồ mỗi tối đều mơ thấy Vương Tử Khiêm, mặc kệ là mơ thấy y cười với mình, hay mơ thấy y bị thương hôn mê, Giản Vô Tranh đều nước mắt chảy dài từ trong mộng tỉnh lại, sau đó đối mặt với căn phòng đen ngịt an tĩnh, chờ đợi ngồi trên giường ngẩn người, mãi đến hừng đông.

Người đó đã lừa gạt giấu giếm rồi im hơi lặng tiếng rồi đi, đã gieo vào đáy lòng cậu một loại dây leo độc có tên là thống khổ, cuốn lấy trái tim cậu khiến cậu đau đớn khó có thể hít thở.

“Nhị gia.” Lăng Mộ ngồi một bên mắt thấy Giản Tam Sinh lại muốn phát tác, vội vàng ngăn người lại, dùng ánh mắt ý bảo anh đừng quá nóng nảy.

“Tam Sinh.” Giản Thiên Hằng cũng ra hiệu, bảo Giản Tam Sinh đừng nói nữa, còn mình thì quay đầu nói với Giản Vô Tranh: “Vô Tranh, em biết mọi người trong nhà không hề hiểu rõ sự tình này, lão gia tử đến nay còn chưa biết em đã tiếp xúc với cuộc sống ngầm, nếu như không có anh và Nhị ca em giúp em bao che, em còn chưa ra được Bắc Kinh đã bị lão gia tử bắt về rồi.”

Nghe vậy, Giản Vô Tranh ngẩng đầu quét mắt nhìn mọi người, tỉnh táo lạ thường nói: “Em biết, nếu thật sự đã tới nước đó rồi, nói hết sự tình cho lão gia tử cũng không sao, chỉ cần có thể tìm được Khiêm Tử.....”

“Thằng nhóc này tính chống lại người lớn?! Cưng nhiên dám uy hiếp bọn anh? Cho dù lão gia tử cứng chịu cho em đi, không có Giản Tam Sinh anh đồng ý, em cũng đừng hòng bước được nửa bước khỏi Bắc Kinh này!” Nghe xong lời Giản Vô Tranh, trán Giản Tam Sinh nổi gân xanh, vỗ mạnh bàn đứng dậy.

“Nhị gia!” Lăng Mộ Dương bị dọa giật mình vội vàng kéo người lại, len lén lau mồ hôi nói: “Anh bình tĩnh trước đã, nghe Tam gia nói trước một chút xem thế nào, không chừng chúng ta lần này thật sự phải đi đó.....”

“Không có phải gì hết, nơi đó không có liên quan gì Giản gia chúng ta, Vân Nam bên kia hôm qua mới gửi thư tới nói phát hiện một hang còn mới, hai ngày này sẽ an bài nhân thủ qua đó.” Cắt ngang lời Lăng Mộ, Giản Thiên Hằng lần này tựa hồ cũng thật sự nổi giận, lấy hộp thuốc lá trên bàn trà qua rút một điếu, vừa đốt cho mình vừa lạnh lùng nói.

“Đại ca?!” Thấy Giản Thiên Hằng luôn thương yêu mình cũng không đồng ý, Giản Vô Tranh nhất thời có chút tâm tàn ý lạnh, mãi đến khi Giản Thiên Hằng lại lên tiếng phá tan: “Vô Tranh, em biết ý tứ của anh và Nhị ca em, hai anh không muốn em xảy ra việc gì, chuyện ở Tạng vương lăng Tam Sinh đều đã kể hết cho anh, anh ấy cùng Khiêm Tử từng trao đổi, mộ kia không phải chỗ em nên đến, Khiêm Tử không mang em đi, không phải là sợ em gặp nguy hiểm sao?”

“Em biết!” Giản Vô Tranh cũng hiểu được lời vừa rồi mình nói có hơi quá, trong nhà người hiểu rõ mình nhất cũng thương yêu mình nhất chung quy chính là hai người anh trai này, nhưng cậu không thể không đi, vừa nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ không ngày nào không ngừng mơ thấy này, cùng trực giác mãnh liệt không thể không đi trong lòng này, liền không khỏi bắt đầu nôn nóng, vội vàng muốn hướng Đại ca và Nhị ca giải thích rõ: “Em có mơ thấy Khiêm Tử, em mơ thấy mấy người bọn họ đều chết hết, kể cả Lăng Mộ!”

Đưa tay chỉ hướng Lăng Mộ Dương, trong thần sắc của Giản Vô Tranh lộ ra một cổ cố chấp và kiên trì không thể phản bác: “Các anh nói em suy nghĩ miên man cũng được, nói em nói hươu nói vượn cũng được, tóm lại em không đi, mấy người bọn họ hẳn phải chết!”

Lời này khiến Lăng Mộ Dương từ trước đến nay luôn nhát gan sợ chết chảy ra một dòng mồ hôi lạnh, nhìn ánh mắt kiên định của Giản Vô Tranh, hần hần thận mở miệng hỏi: “Tam gia? Cậu nói, cậu mơ thấy chúng

tôi đều chết hết?”

Vừa bị Lăng Mộ Dương hỏi như vậy, Giản Vô Tranh mới kịp phản ứng mình đã kích động, do dự một lát sau, mới nghiêm mặt gật đầu: “Nếu đã định phải cùng chết, bốn người các anh chỉ sợ là cùng thời khắc chết đó, ai cũng trốn không thoát.”

“Xem ra là thật đó.” Lăng Mộ Dương sắc mặt đại biến, cúi đầu lẩm bẩm tính toán một lát, lại bấm đốt ngón tay, bỗng dừng đột ngột tỉnh ngộ nói: “Mệnh ngọc, mệnh ngọc, tại sao tôi chưa lấy được mệnh ngọc, bằng không cũng sẽ không để cho Thành lão hổ giấu giếm, thế này thì hay rồi, chỉ có ba người bọn họ đi, làm không cần thận cuối cùng bốn người chúng tôi thật sự đều phải chết! Nữ quý áo đỏ kia, ngọn nguồn sự tình này nhất định là cô ta!”

“Thật sự có liên quan đến sinh tử bốn người các cậu?” Nhìn Lăng Mộ kích động mặt đỏ rần, Giản Tam Sinh nghi ngờ hỏi: “Chỉ là một giấc mơ mà thôi, làm sao có thể đúng đến vậy, không phải đều nói mộng là ngược lại sao?”

“Mộng là ngược lại?” Hắc hắc cười hai tiếng, sắc mặt Lăng Mộ Dương khó coi nói: “Nhị gia, mộng này, là một loại thể hiện bản tâm của con người, là phản chiếu chân thật nhất đáy lòng con người, mỗi giấc mộng đều có ý nghĩa tồn tại của nó, cho dù anh mơ thấy một con chó đứng ở góc tường tưới nước, mơ thấy mình đụng phải tường nam, vậy cũng đều đại biểu cho việc người thân bên cạnh anh sắp xảy ra chuyện, đừng xem thường giấc mộng. Hơn nữa, mộng này của Tam gia rõ ràng chính là mộng báo trước, loại mộng báo trước này là hiện tượng chỉ có giữa những người gần gũi nhau nhất mới có thể xuất hiện. Nếu không do người can thiệp, vậy cũng chỉ có một loại kết quả..... Mộng thành sự thật!”

(Tiêu: Cửa chính của Trung Quốc đều xây hướng nam, thời trước người có địa vị, có thể lực đều có xây bức tường làm bình phong ngoài cửa lớn, cho nên ra cửa sẽ chỉ đi về hướng trái hoặc hướng phải được, đi thẳng khẳng định đụng trúng tường nam.)

“Ý của cậu là..... Cậu nhất định sẽ toi đời?” Giản Tam Sinh cau mày, không chắc lắm hỏi.

Gật đầu, Lăng Mộ thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Như bây giờ, tôi đi hay không đi căn bản không còn ý nghĩa, quan trọng là Tam gia có đi không, bất quá cho dù Tam gia không đi, vì mạng nhỏ của chính mình, tôi cũng phải phấn đấu một phen.”

Liếc mắt nhìn Lăng Mộ một cái, Giản Vô Tranh nghiêm nghiêm mặt, nhìn chăm chăm hai người anh nhà mình, nghiêm túc nói: “Đại ca, Nhị ca, không phải em có ý làm khó hai anh, nhưng tình hình hiện tại hai anh cũng thấy rồi đấy, em không muốn làm nũng nói Khiêm Tử mà chết em cũng tuyệt không sống nữa gì gì đó, nhưng em thật sự không thể để Khiêm Tử đi tìm chết, cho dù chết.....Cậu ấy cũng phải chết trước mặt em.”

Bị vẻ mặt toát ra sự bi thương nhưng kiên định của Giản Vô Tranh mê hoặc, Giản Tam Sinh lập tức có chút mềm lòng, dù sao có kiên quyết đi nữa, cũng là vì tốt cho cậu, em trai ruột của mình, làm thế nào cũng không có khả năng thật sự nhìn nó tuyệt vọng. Mấy ngày nay thấy Giản Vô Tranh thay đổi tính tình nóng nảy trước kia, trở nên trầm mặc khó tả, cũng đã đủ khiến Giản Tam Sinh chịu không được nữa. Trước kia, cho dù bị em trai nhà mình giấu cọt rít gào, đó cũng là Giản nhị gia anh tự nguyện, anh chỉ vui vẻ khi thấy Giản Vô Tranh có sức sống tươi sáng.

Cái gì có thể so với việc em trai nhà mình có một cuộc sống thật vui vẻ mới làm cho anh càng hài lòng hơn cả?

Đã có chút dao động Giản Tam Sinh không định được chủ ý, ngược lại nhìn về phía Giản Thiên Hằng, liền thấy Giản Thiên Hằng như có điều suy nghĩ quét mắt liếc Giản Vô Tranh và Lăng Mộ, sau đó khẽ cười cười, vẻ mặt sáng tỏ, nói: “Đã như vậy, cho hai đứa đi cũng không hề gì, bất quá Vô Tranh, em vẫn ồn ào muốn đi tìm Khiêm Tử, em biết hiện giờ cậu ta ở đâu sao?”

Vấn đề mấu chốt được đưa ra, Giản Vô Tranh mặc dù chuẩn bị kỹ càng, cũng khó tránh khỏi bị bộ dáng tính trước kỹ càng của Đại ca làm cho khiếp sợ, cẩn thận nói: “Trên bức ảnh Huyền Vũ gửi tới đã viết, bọn họ ở một chỗ có tên là thôn Uế Đầu, em mấy ngày nay đều điều tra tư liệu, đã có chút manh mối.”

“A.” Giản Thiên Hằng cười thành tiếng, nhắc chân lên đem bàn tay cầm điều thuốc đặt trên đầu gối, ánh

mắt ẩn giấu khôn khéo gắt gao nhìn chăm chăm Giản Vô Tranh, tiếp tục hỏi: “Em làm sao chắc được người gửi thư thật sự là Huyền Vũ? Sao em chắc được, thật sự có chỗ gọi là thôn Uế Đầu này? Nếu tìm không được chỗ kia, đến lúc đó em định làm gì đây? Hay là đã sớm định bụng sẽ chậm rãi mò kim đáy bể tìm kiếm? Vậy không chừng đợi em tìm được, em liền phát hiện Lăng Mộ đã chết bên cạnh em rồi.”

Đích xác, ngoại trừ mấy vấn đề này, chuyện phát sinh trong địa cung Tạng vương lăng, cậu cũng không hề biết rõ ràng, mà ngay cả nữ quý áo đỏ kia, cũng không biết rốt cuộc là ai. Không có đầu mối mà đi tìm, kết quả lớn nhất có khả năng chính là tốn công vô ích, trừ phi Giản Vô Tranh cậu có trong tay vận may trúng số độc đắc 500 vạn, mèo mù vớ phải cá rán mới có thể cho cậu gặp được.

“Em.....” Há miệng, Giản Vô Tranh chợt phát hiện Đại ca trước mặt, mình vĩnh viễn không có đường cãi lại, không khỏi âm thầm cắn răng dưới đáy lòng, gừm, quả nhiên càng già càng cay.....

Khác với Giản Vô Tranh, Lăng Mộ nghe đến câu nói sau cùng của Giản Thiên Hằng, thỉnh linh bắt được cơ linh, toàn thân đều rét lạnh, nhịn không được run rẩy liếc mắt nhìn Giản Thiên Hằng, thầm nghĩ: Không phải để vị này nhìn ra chút gì đó rồi chứ.....

Yên lặng đợi trong chốc lát, Giản Thiên Hằng cảm thấy Giản Vô Tranh cũng nói không được lời gì nữa, liền cười rộng lượng, sau đó đứng dậy nói: “Trong nhà còn có việc, Vô Tranh, cho em thời gian hai ngày, hai ngày sau, em tìm không được địa chỉ cụ thể, thì thành thật ở Bắc Kinh chờ, nếu may mắn để em tìm được, anh sẽ bảo Tam Sinh dẫn người mang em đi, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi, em cũng không còn là con nít nữa, hẳn biết nên làm thế nào.”

Nói xong, Giản Thiên Hằng một tay cầm túi quần, cùng Giản Tam Sinh ra khỏi phòng khách. Lưu lại Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương hai người ngồi tại chỗ, mắt to trừng mắt nhỏ sững sờ.

“Tam gia, cậu nói.....” Lăng Mộ nghe tiếng cửa đóng rồi, liền nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Hằng gia, anh ấy có phải đã nhìn ra được gì không?”

“Tôi làm sao biết được.” Tức giận liếc mắt trừng Lăng Mộ Dương, Giản Vô Tranh vuốt mặt, uể oải trả lời: “Đại ca của tôi khôn khéo như vậy, cho dù để anh ấy nhìn ra tôi và anh đang song ca cũng không sao cả, không cho Nhị ca biết là được, nếu không sao còn cho tôi thời gian gấp như vậy, thời gian hai ngày, thật sự không dễ đâu.....”

Hai người nhìn nhau hồi lâu, không nói gì.

Lăng Mộ Dương sờ sờ đầu, ngoan ngoãn chạy đến thư phòng tra tài liệu.

Giản Vô Tranh thở dài, nhìn thời gian, liền đứng dậy đi đến phòng bếp. Không ăn cơm, không có sức lực đi tìm.

Tiểu Hắc nhìn hai bên, cuối cùng ngoao một tiếng đi theo Giản Vô Tranh đến phòng bếp hỗ trợ, hiện giờ đối với nó mà nói, quan trọng nhất trước mắt là vị tổ tông này.

3. Chương 2: Bức Ảnh

Dựa lưng vào cạnh cửa tàu điện ngầm, Giản Vô Tranh cầm trên tay một phần bản đồ Trung Quốc gấp thành cỡ vừa, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm chữ lớn chữ nhỏ chỉ chít phía trên, thỉnh thoảng bị người bên cạnh đụng trúng, cũng không có chút phản ứng nào, như cũ cẩn thận tìm kiếm trên tám bản đồ những thông tin có liên quan đến “Thôn Uế Đầu”, thỉnh thoảng còn dùng bút đánh dấu ra những chỗ mình cho rằng hữu dụng.

Giữa dòng người tấp nập trên xe điện ngầm này, trong xe ngay cả chỗ trống cũng sắp mất hết, một người lắc lư tất cả mọi người lắc lư, đám đông dính chết vào nhau, Giản Vô Tranh mặc dù không kiên nhẫn, nhưng không còn cách nào khác, ai bảo cậu muốn bắt kịp thời gian tìm đến nơi kia, không thể làm gì khác hơn là ngay cả xe của mình cũng bỏ bớt, vừa ngồi tàu điện ngầm vừa tìm kiếm trên bản đồ.

Bất quá đối với loại tan tầm giờ cao điểm hiện tại mà nói, có xe hay không xe cũng giống nhau, ngồi tàu điện ngầm không chừng còn có thể về đến nhà nhanh hơn một chút. Ngắm lại tình cảnh lần trước cách 100m năm giao lộ lấp kín xe.....Quả nhiên vẫn là tàu điện ngầm tốt hơn.

Nếu Khiêm Tử ở đây.....Aiz, trong tai Giản Vô Tranh nghe tiếng của xe điện ngầm loảng xoảng loảng xoảng, ánh mắt phóng ra ngoài cửa sổ nơi những đường sáng biến ảo bất định giữa đường hầm, trong lòng bởi vì nhớ tới một người là rồi như tơ vò. Lắc lắc đầu, ném những ý nghĩ không thực tế trong đầu đi, ép buộc bản thân kéo tình tự trở về trên bản đồ.

Ra khỏi bến tàu điện ngầm ngồi một chuyến xe buýt, Giản Vô Tranh rút cuộc cũng chạy về tới nhà.

Cửa vừa mở ra, Tiểu Hắc vốn cuộn trên sofa lập tức đứng thẳng người, sau đó nhảy xuống sofa, bước tiến tao nhã khỏe mạnh chậm chậm chạy sang, giúp Giản Vô Tranh ngâm ba lô cất vào thư phòng.

Xoa bóp bả vai, Giản Vô Tranh dùng chân đá văng giày thể thao, thay dép lê đi về hướng thư phòng, nhìn thấy Lăng Mộ đang cắm đầu trước laptop không ngừng gõ bàn phím bấm chuột tra tìm, liền cầm hai phần mì xào trong tay đặt trước mặt hắn.

Hộp mì xào bị chen trong xe điện ngầm có chút biến dạng, chỗ bị hé miệng lộ ra hai sợi mì nhỏ, có vẻ hơi nhếch nhác, nhưng không quá nhiều khẩu vị của hai người.

“Tôi nói nha Tam gia, cậu trở về cũng quá chậm đó, tôi sắp chết đói trước máy tính rồi.” Khóe miệng kéo ra một nụ cười, Lăng Mộ Dương đôi hai vành mắt đen thui đẩy gà mên qua, lấy đôi đũa liền ngậm lớn bắt đầu ăn.

Nhìn kiểu ăn như sói đói của Lăng Mộ, Giản Vô Tranh bất đắc dĩ cười cười, lấy qua phần ăn của mình vừa ăn vừa nói: “Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi, tới ngày mai, bất kể tìm được hay không, tôi đều mời anh một bữa ngon lành, thế nào?”

“Hắc hắc.” Từ giữa mì xào ngẩng đầu lên, Lăng Mộ nhìn Giản Vô Tranh đồng dạng uể oải không chịu nổi, tròn mắt đảo tròn hai vòng, cười hi hi nói: “Bữa cơm này là phải ăn rồi, bất quá Tam gia cậu cũng đừng nghĩ tôi thuần túy chỉ là giúp cậu, hai chúng ta bây giờ là châu chấu trên cùng một sợi dây, cậu chạy không được tôi cũng chạy không được.”

Gật đầu, Giản Vô Tranh gấp vài sợi mì nhét vào miệng, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Anh rút cuộc là vì giấc mộng được báo trước của tôi, hay vì Thành lão hổ?”

Bị hỏi trúng chỗ đau Lăng Mộ bị nghẹn mì, cực lực ho khan, mặt đỏ tới mang tai trợn to mắt phản bác: “Ai mà thèm vì con hổ già ngu ngốc đi chịu chết kia chứ, làm sao có thể chứ, Tam gia cậu cũng nghĩ quá rồi, tôi ước chi Thành lão hổ biến mất luôn cho xong, tốt nhất vĩnh viễn đừng để tôi thấy anh ta nữa, vậy mới thật yên tĩnh.....”

Cười cười, Giản Vô Tranh không nói thêm gì nữa, rất nhanh giải quyết xong mì xào, liền thay thế hoạt động của Lăng Mộ, tiếp tục cùng Google và Baidu chiến đấu. Mà Lăng Mộ Dương, thì đem bản đồ của Giản Vô Tranh trải ra trên sàn nhà, chân ngồi xếp bằng trên mặt đất, cầm kính phóng đại nhìn kỹ từng chút từng chút một.

Ngoài cửa sổ bóng tối dần dày đặc, gió mát xuyên thấu qua cửa sổ lặng lẽ chui vào phòng, quanh quẩn bên hai người thật lâu không tiêu tan. Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương chuyên chú sưu tầm đầu mối của thôn, ai cũng không mở miệng nói chuyện, trong lúc nhất thời cả phòng an tĩnh lạ lùng, chỉ còn lại tiếng nhấp chuột bàn phím cùng tiếng lật giấy.

Hai người như thế bù đầu bù cổ tra tìm đã hai ngày, nhưng không tìm ra một chút đầu mối, hiện giờ đừng nói nấu cơm, ngay cả thời gian ăn đều tận lực tiết kiệm, Giản Vô Tranh lúc bốn ba giữa trường học và nhà đều tìm đọc tư liệu liên quan, thư viện trường học không biết đã đi bao nhiêu lần, chung quy hy vọng có thể gặp được gì đó đáng mừng.

Nhưng sự thật chứng minh, mặc kệ là tiểu tổ tông hay Lăng Mộ, cũng không có cái vận may trúng số 500 vạn kia.

Thở dài một hơi, Lăng Mộ vứt bỏ kính phóng đại, xoay người dang chân dang tay nằm trên bàn đồ, trừng hai mắt tê dại nhìn chăm chăm trần nhà sừng sờ, chốc lát sau, hần chậm rãi mở miệng nói: “Không bằng lại nhìn hình một lần nữa, dùng nước ngâm hay dùng lửa sấy một chút xem, không chừng đây là ảnh có chứa gì đó bên trong, có thông tin đó ẩn tàng mà chúng ta chưa phát hiện.”

“Anh đọc Kim Dung nhiều quá rồi đấy.” Xoa xoa mũi, Giản Vô Tranh ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng vẫn mở ngăn kéo lấy bức ảnh ra, đặt dưới đèn bàn nghiêm túc xem xét.

Nằm trên sàn nhà có chút lạnh Lăng Mộ uốn người lúi lên, hai bước liền tới bên bàn học, cùng Giản Vô Tranh nhìn chăm chú bức ảnh dù có bị nhìn thủng cũng không có gì biến hóa kia.

Kỳ thật bức ảnh này sớm đã bị hai người lật qua lật lại xem xét vô số lần, thậm chí thiếu chút nữa xé mở ra xem có phải có gì đó kẹp bên trong không, nhưng rất rõ ràng, đây chỉ là bức ảnh bình thường, phía trên ngoại trừ có người nằm đó, vẫn không hề tiết lộ thêm tin tức gì khác, cũng không cách nào tra ra bức ảnh này được rửa ở đâu, chỉ có năm chữ “Thôn Uế Đầu - Huyện Vũ” này cho thấy nó có liên quan đến tứ thú. Mà phần chữ ký người chuyển nó tới cư nhiên trống không, còn lại ngoại trừ tên “Lạc Diệp Tử” này, thì không còn gì nữa.

“Lạc Diệp Tử Lạc Diệp Tử, con rùa Huyện Vũ này vậy mà có cái tên này.....thôn Uế Đầu, thôn nào không muốn ngóc đầu lên được mà lại đặt cái tên xui quấy này.” Lăng Mộ lật xem phong thư EMS màu lam, miệng lải nhải không ngừng, mãi đến khi Giản Vô Tranh hô nhỏ một tiếng, tựa như chợt phát hiện được gì, hần mới vội vàng cúi đầu nhìn xem.

“Anh xem này, tảng đá nằm bên chân người này, phía trên có phải có hoa văn gì không?” Chỉ vào một chỗ mơ hồ không rõ giữa bức ảnh, Giản Vô Tranh bởi vì một tảng đá có khả năng trở thành đầu mối mấu chốt mà hưng phấn không thôi, mắt to vốn mệt mỏi vô thần nhất thời cũng rạng rỡ tỏa sáng.

“Hoa văn?” Lăng Mộ Dương nghi hoặc gãi đầu, kề sát vào trợn to mắt nhìn một hồi, lát sau ngẩng đầu phủ định nói: “Tôi thấy cũng chỉ là tảng đá bình thường mà, nào có hoa văn gì, đây chẳng qua là góc cạnh gì gì đó của nó mà thôi?”

“Không thể được, khẳng định có hoa văn, tuyệt đối không phải tảng đá bình thường.” Trừng mắt Lăng Mộ Dương, Giản Vô Tranh ngữ khí kiên quyết, như giận dữ nói: “Không tin ngay bây giờ chúng ta tìm Nhị ca tôi đi, để anh ấy nghĩ biện pháp làm rõ ràng nguyên dạng tảng đá kia, không chừng đây chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta rồi.”

Một câu cơ hội cuối cùng, trực tiếp đánh tan suy nghĩ khác của Lăng Mộ Dương, hần bất đắc dĩ gật đầu, thâm nghĩ hiện tại cũng chỉ có thể ngựa chết chữa thành ngựa sống đã, là thành hay bại còn phải xem tảng đá kia.

Hai người lập tức vội vàng thay quần áo, cầm bức ảnh rồi lái xe thẳng đến đại viện Giản gia, tới nơi rồi cũng không đến chào lão gia tử một tiếng, mà lén lén lút lút trực tiếp xông vào phòng Giản Tam Sinh, đem cửa mở ra, đứng ở cửa phòng Giản Tam Sinh hai người thở hổn hển, bộ dáng hung thần ác sát.

“Hắc.....” Đang cùng Lục Tuyết Tình ngồi trên sofa Giản Tam Sinh bị hai tên trẻ tuổi ngu ngốc này tập kích dọa giật mình sững sốt, quét nhìn hai người từ trên xuống dưới vài lần, mới hí hóp nói: “Hai đứa đây là muốn làm gì? Nghĩ không ra biện pháp trực tiếp chạy tới đây mưu sát anh? Nói chuyện đằng hoàng trước, giết anh thì được, buông tha cho chị dâu mấy đứa, việc này không liên quan gì tới cô ấy.”

“Nói mò cái gì đó.” Nhìn hai đứa nhỏ vì Giản Tam Sinh đùa giỡn mà sắc mặt càng thêm khó coi, Lục Tuyết Tình phụt một tiếng bật cười, đứng lên qua đó kéo Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ đến sofa ngồi, đem trái cây và đồ uống rót cho hai người, ôn nhu cười nói: “Bỗng dưng chạy sang đây, còn chưa báo cho lão gia tử biết một tiếng phải không? Hai đứa có việc thì cứ nói đi, chị đến báo cho lão gia tử trước, đỡ cho lát nữa ông cụ nổi giận lên gọi hai đứa đến mắng.”

Gật đầu, Giản Tam Sinh khoát khoát tay ý bảo bà xã mình nhanh đi ngăn chặn lão gia tử, chỗ Lục Tuyết Tình từ bên ngoài đóng cửa lại rồi, mới quay đầu lại nói: “Hai thằng ranh con này, vội vã chạy tới như vậy, đã tìm được chỗ kia rồi?”

Nghe thế, Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương căng thẳng liếc mắt nhìn nhau, do dự vài giây, cuối cùng

quyết định mở miệng nói: “Nhị ca, bọn em tìm anh là muốn anh giúp một chút, trên bức ảnh này có thứ gì đó, có khả năng liên quan đến thôn kia, em muốn biết nó là gì.”

“Ồ?” Giản Tam Sinh nhìn Tam đệ nhà mình, vươn tay: “Lấy sang đây anh nhìn xem.”

Tiếp nhận bức ảnh, Giản Tam Sinh dưới chỉ điểm của Giản Vô Tranh nhìn chăm chăm tảng đá kia một chút, hồi lâu sau bất đắc dĩ ném bức ảnh nói: “Đây còn có thể là thứ gì, không phải là tảng đá sao? Vô Tranh à, anh thấy em tra đầu mỗi tra tới điên rồi, ngay cả tảng đá cũng bắt đầu hoài nghi.”

“Anh kệ em đi.” Giản Vô Tranh mang chút tức giận trừng mắt liếc Nhị ca một cái, chỉ vào bức ảnh nói: “Anh chỉ cần tìm người đem hình ảnh trên tảng đá phục hồi một chút để em nhìn là được.”

Nhìn bộ dáng kiên trì của Giản Vô Tranh, Giản Tam Sinh trầm ngâm chốc lát, rút cuộc đành chịu thỏa hiệp nói: “Được rồi, anh đi tìm người thử xem, kết quả thế nào anh cũng không cam đoan, đến lúc đó đừng theo anh mè nheo đó.”

Nói xong, Giản Tam Sinh cầm bức ảnh ra khỏi phòng, để lại Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ hai người ngồi trên sofa thấp thỏm không thôi.

Nói thật ra, bản thân Giản Vô Tranh cũng không nắm chắc tảng đá nọ có thể mang tới đầu mối gì, chỉ là khi ấy cậu ở nhà nhìn tảng đá kia, trong đầu đột nhiên lóe ra một mặt linh quang, trực giác nói cho cậu biết tảng đá kia khả năng có chuyện, vì vậy kéo Lăng Mộ Dương chạy đến đại viện Giản gia tìm Nhị ca.

Không biết đây có tính là giác quan thứ sáu thứ bảy gì gì đó không..... Miên man suy nghĩ, Giản Vô Tranh nhất thời cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Thiếu Giản Tam Sinh, trong phòng lại an tĩnh, sớm lẫn qua lẫn lại đến kiệt sức Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương, ai cũng đều lười nói chuyện, một người ngồi trên sofa ngầy ngẫn, người kia thì cầm lấy táo trên bàn từng ngụm từng ngụm gặm, trên TV nhân vật nam chính ôn nhu ôm lấy nữ chính, thấp giọng nói những lời âu yếm mê hoặc, cảnh tượng cảm động này hai người trong phòng xem vào lại thấy chói mắt.

Hy vọng Nhị ca trở về có thể mang theo chút tin tức hữu dụng nào đó cho bọn họ, Giản Vô Tranh vừa ở trong lòng yên lặng nghĩ, vừa cầm điều khiển từ xa qua không nhìn được chuyển TV sang kênh tin tức.

4. Chương 3: Tên Thôn Kỳ Quái

“Thật đúng như em đoán.” Ngồi trên sofa, điều thuốc trong tay Giản Tam Sinh đập trên gạt tàn, cười gian trá mà giảo hoạt, nhìn hai thằng nhóc gốc sờ sờ ngồi đó nói: “Tảng đá kia quả nhiên không phải thứ bình thường.”

Nghe vậy, Giản Vô Tranh cùng Lăng Mộ Dương ngó ra chốc lát, lập tức không để ý trên mặt mình còn treo vành mắt đen xì xì, trợn to mắt kinh hãi, tất cả đồng thanh kêu lên: “Thật sao?!”

Hai người tình trạng thê thảm cùng bộ dáng kích động hưng phấn hình thành đối nghịch rõ nét, Giản Tam Sinh buồn cười vỗ chân cười ha hả, bầu không khí trong phòng vốn có chút im ắng thương tâm, cũng vì vậy mà trở nên sinh động hẳn lên.

“Lời anh nói còn có thể giả sao?” Dừng một chút, Giản Tam Sinh cầm lấy bức ảnh, nhìn lướt qua hai người nọ chuyển bức ảnh trong tay qua, rồi không cố gây hồi hộp nữa, đằng hắng cổ họng, nghiêm mặt nói: “Tảng đá kia, trên thực tế là tay trái của tượng ông Táo làng, chỉ có điều bị mài mòn đến bạc màu, sứt mẻ vài chỗ, hình dạng có chút biến hóa, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra trên cánh tay kia cầm hạt thóc, nếu anh đoán không lầm, lần này e rằng phải chạy đến bên kia Nam Hải tìm người.”

“Nam Hải?” Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, đưa tay cầm bức ảnh qua nhìn nhìn một chút, không chắc lắm hỏi: “Loại đồ vật như ông Táo làng này chỉ có ở bên kia Nam Hải?”

“Nói chính xác hơn, là chỉ có những khu dân tộc thiểu số đã qua vài thế hệ ở vùng duyên hải phía nam mới có, thứ này đến giờ đã không thường thấy nữa, ngay cả trên mạng cũng không chắc có thể tra được nguồn gốc ban đầu của tượng ông Táo làng.” Nói xong, Giản Tam Sinh đứng dậy, nhìn bộ dáng tiều tụy của Giản Vô Tranh, đau lòng xoa đầu cậu, cười nói: “Anh đi nói chuyện với đại ca em, em trở về cùng nhóc Lăng kia hai đứa ngủ một giấc đàng hoàng, rồi điều tra tiếp, có đầu mối này, còn có tên thôn kia làm căn cứ, hẳn rất nhanh có thể xác định được mục tiêu.”

Gật đầu, Giản Vô Tranh không nói gì nữa, mang theo Lăng Mộ Dương không quay đầu lại rời khỏi đại viện Giản gia, về phần lão gia tử bên kia, cậu đã không còn rảnh để bận tâm nữa.

Nhị ca nói rất đúng, nhiệm vụ cấp bách của hai người bọn họ hiện giờ chính là ngủ một giấc đàng hoàng, chuyện gì cũng chờ dưỡng đủ tinh thần rồi hãy nói, nếu không y theo tình trạng trước mắt của hai người, điên cuồng tìm tư liệu nữa, vậy chẳng khác nào con nghiện phạm tội hút heroin, sớm muộn gì cũng bị chính mình giày vò chết.

Lúc trở về đã là hơn 10h tối, giao thông thủ đô hiếm có được đoạn thời gian yên tĩnh thế này.

Giản Vô Tranh giữ vững tinh thần lái xe, biết mình đã quá mệt mỏi để điều khiển, khu vực đại lộ đều rất rộng rãi, chưa đến nỗi gây ra vấn đề gì.

Hé mở cửa sổ xe, gió đêm mát rượi theo cửa sổ chen chúc luồn vào, đem hai đứa đang mệt mỏi muốn ngủ thối giật mình, cơn buồn ngủ nhất thời đánh tan hơn phân nửa.

Run run cuộn tròn người, Lăng Mộ Dương mắt nhìn Giản Vô Tranh đồng dạng bị gió thổi tỉnh tỉnh thần, suy nghĩ một chút, liền cười trộm mở nhạc lên. Tiếng ca dữ dội điên cuồng nháy mắt vang lên trong xe Lincoln, từng tiếng từng tiếng gầm rú kia khiến tay lái xe của Giản Vô Tranh run bắn lên một chút, suýt nữa đâm trúng chiếc Audi bên cạnh.

“Mẹ kiếp! Tối rảnh kiếm chuyện gây sự hả?!” Chiếc Audi hạ cửa xe xuống, một thằng nhóc ăn mặc khá thời trang quay đầu lại nhìn hai ngum, sau đó ngهنh ngang lái đi.

Đưa tay đóng cửa sổ xe, Giản Vô Tranh phá lệ không bùng nổ, chỉ đen mặt thuận tay cho Lăng Mộ Dương một cái ký đầu, lần này sức lực mười phần, đánh đến Lăng Mộ ôm đầu khóc rống nước mắt chảy dài.

Khi hai người hùng hổ chạy vọt vào nhà, dọa Tiểu Hắc đang cuộn tròn ngủ trên sofa.

Nghe “cạch” một tiếng, Tiểu Hắc phản xạ có điều kiện giơ tay ngao, vãnh tai, nhếch đuôi, cách một cái sofa hung ác trừng về phía hành lang, vừa nhìn thấy là Giản Vô Tranh và Lăng Mộ, lại buồn chán ngoao một tiếng, cúi đầu xuống, một lần nữa nhắm mắt lại rơi vào giấc ngủ.

Không để ý đến phản ứng của Tiểu Hắc, Giản Vô Tranh một cước đá văng Lăng Mộ, giành nhào lên giường lớn trước, Lăng Mộ chưa từ bỏ ý định, nhảy theo.

“Mẹ kiếp, anh có biết xấu hổ hay không, đây là giường của tôi!” Tiểu tổ tông lửa giận ngút trời, con mắt trừng lớn cả lên, nhưng thật sự quá mệt mỏi, vừa dính vào giường đã không muốn đứng dậy nữa, chỉ có thể dùng sức dùng chân đạp đối phương.

“Để tôi ngủ một chút đi mà! Còn sợ tôi ăn cậu nữa sao, cậu cũng không thể bảo tôi đi ngủ cùng Tiểu Hắc chứ!” Hai tay gắt gao ôm lấy khăn trải giường, Lăng Mộ dán sát bên cạnh Giản Vô Tranh, mặt dày mày dạn nhất định không chịu nhường tay.

Hai anh chàng sớm đã kiệt sức này cứ như vậy trong lúc đẩy qua đẩy lại, bất tri bất giác chậm rãi rơi vào giấc ngủ, một giấc ngủ này, là giấc ngủ an tâm đầu tiên trong nhiều ngày nay, kéo hai người ngủ đến trời đất mịt mù, gió mưa tan tấu.

Tổ cha cậu Vương Tử Khiêm, ông đây sẽ lập tức tìm cậu tính sổ.....Khi ý thức từ từ biến mất, trong lòng Giản Tam gia tức giận nghĩ.

Giữa trưa ngày thứ hai, Giản Vô Tranh đội cái đầu như tổ gà bò dậy, bụng đói đến lồm vào một khối, đánh răng xong, tiểu tổ tông liền chân trần đi vào phòng bếp cầm hai ổ bánh mì, sau đó vừa ăn vừa đến thư phòng, quả nhiên thấy Lăng Mộ đã ngồi xồm trước máy tính, một tay lách tách bấm chuột, một tay, giơ một nửa miếng bánh rán hành lên gặm.

“Tìm được chưa?” Giản Vô Tranh cắn miếng bánh mì, lưỡi biếng tựa bên bàn học, cúi đầu nhìn màn hình laptop phía trước, thờ ơ hỏi.

“Tìm được cái lông.” Lăng Mộ lăm bằm hai tiếng, nhai bánh rán hành hàm hồ nói: “Tôi đã tìm khắp mấy lần, mẹ nó căn bản không có cái tên thôn Uế Đầu này! Nữ tặc Huyền Vũ kia khẳng định là lừa chúng ta mà.....”

Vốn tưởng rằng hoàn toàn không vấn đề gì nữa Giản Vô Tranh vừa nghe nói không tìm được, lông cả người lập tức dựng đứng lên, hai mắt nhìn trừng trừng Lăng Mộ: “Không tìm được?! Sao lại không tìm được! Chẳng phải nói biết ông Táo làng kia là có thể tìm được sao!”

“Aiz, cậu đừng vội, đừng nóng vội, bình tĩnh nghe tôi nói xong đã.” Lăng Mộ dùng cái tay không dính dầu mỡ kia túm lấy Giản Vô Tranh, chỉ một địa phương tên là thôn Hòa Tuế trong bản đồ trên màn hình giải thích: “Cư dân vùng duyên hải phía nam dựa vào ngư nghiệp là chính, không phải mê tín bình thường đâu, làm sao có thể lấy loại tên Uế Đầu vừa nghe đã xúi quẩy này đặt tên được? Do đó tôi nghĩ, huyền Vũ chỉ là quần một khúc cong, cố ý làm chúng ta hoang mang một chút, kỳ thật không có thôn Uế Đầu gì hết, nơi cô ta muốn chúng ta đến, hẳn là thôn Hòa Tuế này.”

Hòa Tuế, hòa hòa thuận thuận năm này qua năm khác, quả thật là một cái tên tốt đầy hứa hẹn, Giản Vô Tranh nghĩ, thôn Uế Đầu có chút không thực tế, nếu nói là ngư dân kiếm sống ven biển, vậy nhất định có rất nhiều kiêng kỵ.....

”Anh chắc chắn là thôn Hòa Tuế này? Cân nhắc một lát, Giản Vô Tranh xác nhận nói.

“Chắc chắn.” Con người đảo tròn, Lăng Mộ Dương vô cùng khẳng định gật đầu trả lời.

“Tốt lắm, vậy chúng ta sẽ đi tìm đại ca ngay bây giờ, càng sớm xuất phát càng có lợi cho chúng ta.” Nói xong, hai người thu dọn đồ đạc, đem bức ảnh cùng tư liệu đã in ra chỉnh sửa lại đầy đủ, rồi tùy tiện ăn chút gì đó lót bụng, lên xe chạy tới đại viện Giản gia.

Khi bốn người chụm đầu lại, Giản Thiên Hằng tựa như đã đưa ra quyết định, anh nhìn tài liệu Giản Vô Tranh đưa cho anh một chút, rồi lập tức vừa cười vừa nói: “Quả nhiên không thể xem thường nhóc con này, thật sự trưởng thành rồi, có thể tự mình quyết định.” Sau đó chuyển đề tài, ánh mắt sắc bén hẳn lên: “Bất quá lần này là việc riêng của em, anh có thể cho Tam Sinh mang em đi, nhưng Vân Nam bên kia anh cũng phải bận tâm, cho nên sẽ không sắp xếp nhân thủ cho các em, chuyện của mình tự mình đi giải quyết, nếu em quyết tâm muốn đi, vậy hẳn phải chuẩn bị việc này.”

Ý là muốn cậu tự đối mặt với chuyện này? Nghe vậy Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, trong mắt lóe qua vẻ không thể tin nổi, sau đó tỉnh táo đảo: “Em hiểu ý của anh, đại ca, yên tâm đi, em sẽ đối phó hết thảy..... Sau đó mang Khiêm Tử trở về gặp anh.”

Câu nói sau cùng có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh nghĩ em sẽ không khiến anh thất vọng.” Cười cười, Giản Thiên Hằng đứng lên, vừa đi ra ngoài, vừa nói với ba người vẫn đang ngồi tại chỗ nói: “Trang bị anh sẽ cho người đưa đến, các em trực tiếp ngồi máy bay đi, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tiếp ứng, tới nơi rồi nhớ kỹ mọi việc phải cẩn thận.”

Ba người đồng thanh đáp lời, rồi lần lượt đi chuẩn bị đồ đạc của mình.

Vé máy bay là chuyến 8h sáng, khi mọi người gặp mặt trước một tiếng ở phi trường, Giản Vô Tranh phát hiện Nhị ca còn dẫn theo một người bên cạnh, người nọ mọi người đều vô cùng quen thuộc.

“U cha! Tam gia, ngài ra ngoài mò cá chuyến này còn phải mang theo thú cưng?” Hoắc Tam Nhi vác một cái ba lô leo núi siêu lớn, khi nhìn thấy Tiểu Hắc ngoan ngoãn bên chân Giản Vô Tranh, lập tức cười hi hi nháy ra từ sau lưng Giản Tam Sinh, vài bước tiến đến gần, đưa tay muốn sờ đầu Tiểu Hắc.

Kiểm cá là tiếng lóng trong nghề, cũng giống như Xuyên Sơn Quỷ phương bắc và Thầy Đất phương nam, đều có tiếng lóng của riêng mình, cá ở đây, là chỉ đồ vàng mã trong mộ, kiểm cá hay còn gọi là mò cá, cùng mò vàng thời xưa cùng một nghĩa.

Dù sao cũng đã đi theo Nhị ca xuống hai ngôi mộ lớn, Giản Vô Tranh đối với việc này cũng biết đại khái, vì vậy mỉm cười gật đầu nói: “Ngày hôm qua mới để đại ca hỗ trợ lo liệu chứng minh kiểm dịch, đến lúc đó

trực tiếp vận chuyển Tiểu Hắc qua đó.”

“Không sai không sai.” Hoắc Tam Nhi xoa bóp lông Tiểu Hắc trong tay, thấy con Ngao Tạng từng hùng dũng dẫu với gấu ngựa ở Kekexili kia giờ phút này dị thường ôn hòa, không khỏi khích lệ nói: “Có Hắc Tử đi theo, chúng ta chẳng phải như hổ thêm cánh sao, đây so với vệ sĩ còn tốt hơn đó.”

“Được rồi, cẩn thận làm nó nổi nóng cắn cậu.” Giản Tam Sinh ngậm điều thuốc, nheo mắt lại, đưa tay cho Hoắc Tam Nhi một cái bóp đầu, sau đó quay lại nói với Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương: “Nhanh đi gửi hành lý, chuẩn bị lát nữa lên máy bay.”

Vội vội vàng vàng thu xếp ổn thỏa cho Tiểu Hắc ở chỗ vận chuyển, mọi người liền dựa theo hướng dẫn của sân bay lên máy bay, trên máy bay, Giản Vô Tranh hỏi Hoắc Tam Nhi sao lại đi theo, nhân thủ ở Vân Nam bên kia có đủ hay không.

Nghe vậy, Giản Tam Sinh nhú mày, nhìn Tam đệ nhà mình cười nói: “Yên tâm, lần này phái đi đều là người giỏi, có thể khiêng vác đồ cũng có mấy người, sẽ không thành vấn đề, hướng chi hang kia cũng không nhiều, một lưới thả xuống liền bắt được, dù gì thì nhóc con à, em cũng biết quan tâm tới việc trong nhà rồi?”

Chưa đáp lời, Giản Vô Tranh xoay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thâm nghĩ tốt xấu gì em cũng xem như một phần tử của nhà họ Giản, chuyện nhà mình có thể không quan tâm sao.

Nhìn ra Giản Vô Tranh đang xấu hổ, Giản Tam Sinh cũng không chọc phá nữa, chỉ nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một giấc.

Không biết Khiêm Tử và Thành lão hổ hiện giờ thế nào rồi, Giản Vô Tranh bắt chước bộ dáng của Nhị ca nhắm mắt lại, trong lòng nhịn không được hồi tưởng hình ảnh lần cuối cùng ở Tạng vương lăng cùng Vương Tử Khiêm tách ra, người nọ ẩn trong bóng tối kẻ khác không nhìn ra được vẻ mặt, thân ảnh tấm lưng đưa về phía cậu có chút chấn động, thanh âm trầm thấp mà cam chịu..... Mỗi một hình ảnh đều khiến cậu cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ngực khó chịu, thống khổ gần như hít thở không thông.

Nhất định sẽ tìm được cậu, lần này tuyệt đối phải nhốt cậu lại, để cậu chạy khỏi tôi lần nữa thì tôi liền cùng họ với cậu.....Trong lúc mơ màng, tiểu tổ tông ở trong lòng hung hăng nghĩ.

11h40, máy bay đúng giờ hạ cánh ở phi trường Trạm Giang, mọi người đem theo đồng hành lý lớn, mới vừa mới ra khỏi sân bay liền nhìn thấy một thằng nhóc trẻ tuổi da ngăm đen cầm đầu đi tới.

Thằng nhóc kia mặc một áo sơ mi hoa, mang một kính râm lớn, đi tới trước mắt Giản Tam Sinh đầu tiên là nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng trắng chói lóa, tiếp theo hơi cong người cung kính, nói: “Mười năm Hà Tây mười năm Đông, mặt trời ngoài cửa treo trên không, bên cạnh rừng trúc ông bán cá, từ bắc vào nam lại ra trung.”

Nghe câu nói như bài vè kia, Giản Vô Tranh và Lăng Mộ đều sửng sốt, sau đó đồng thời chẳng rõ ra sao nhìn về phía Giản Tam Sinh vẻ mặt ung dung bình tĩnh như lễ thường phải làm cùng Hoắc Tam Nhi bên cạnh đang gật đầu chào thằng nhóc đen nhẻm kia.

Chỉ thấy Giản Tam Sinh nghe xong đoạn thoại này thoáng nở nụ cười, tay phải cầm điều thuốc bắn tàn thuốc, nói tiếp: “Trúc này là ta trồng, cửa này là ta mở, bán cá lớn dưới mặt trời, Hà Đông Hà Tây đều là tiền.”

5. Chương 4: Thôn Quỷ

Giản Tam Sinh sau khi đáp lại, nhóc đen kia càng thêm nhiệt tình, một bên ý bảo mọi người theo nó ra xe, một bên liên tiếp quay đầu lại cười nói: “Nhị gia khó được đến một lần, Thái Đầu trong nhà đã sớm có chuẩn bị, lần này xin mời ngài đến thôn một chuyến.”

“Được.” Giản Tam Sinh đi theo nhóc đen ở phía trước, đồng dạng mặt mày cười tươi tỉnh, ngoài miệng cũng vô cùng khách khí: “Buôn bán của Dao gia càng làm càng lớn, Giản tôi sớm có ý bái phỏng, thế nhưng thiên nam địa bắc, gặp nhau quá khó khăn.”

Trong tai nghe hai người phía trước hỏi han nhau, trong lòng Giản Vô Tranh còn đang nghi hoặc mẩu đối thoại vừa rồi, vì vậy liền thấp giọng hỏi Hoắc Tam Nhi bên cạnh, hai câu kia đến tột cùng có ý gì.

Hoắc Tam Nhi vừa thấy cơ hội khoe khoang lại đến rồi, vì vậy trộm cười hai cái, kè sát Giản Vô Tranh nhỏ giọng giải thích: “Tam gia việc này cũng không biết thì quá mất mặt, hoàn hảo cậu sớm hỏi tôi, nếu không phải để người ta nhìn vào chê cười.....”

Bên cạnh Lăng Mộ Dương nghe vậy cũng bu lại, kỳ thật lời hắn nói đại khái cũng hiểu được ý tứ, nhưng vẫn muốn nghe một chút giải thích từ phía nhà mình.

“Một câu đầu này, mười năm Hà Tây mười năm Đông, mặt trời ngoài cửa treo trên không, bên cạnh rừng trúc ông bán cá, từ bắc vào nam lại ra trung, ý chính là hỏi, Giản gia ở Bắc Kinh xưa gia đại nghiệp đại, vào nam ra bắc, đi qua Hà Tây, lại qua Hà Đông, từng mò cá không thể đếm xuể, chẳng biết ngài có phải lão ông bán cá nhà họ Giản kia không? Hà này, chính là chỉ Hoàng Hà, cá, hiển nhiên tôi không cần phải nói nữa, chính là đồ vàng mã trong mồ, ông bán cá, là hỏi thân phận của Nhị gia, có đúng là Chuông Nhân nhà họ Giản đại danh鼎鼎鼎鼎 kia không.” Hoắc Tam Nhi nói xong về mặt đắc ý nhìn Giản Vô Tranh và Lăng Mộ, sau khi cảm thấy nói vậy vẫn chưa khơi gợi được hứng thú của hai người, lại tiếp tục nói: “Câu trả lời của Nhị gia là, trúc này là ta trồng, cửa này là ta mở, bán cá lớn dưới mặt trời, Hà Đông Hà Tây đều là tiền, ý chính là, ta thật là vị Chuông Nhân nhà họ Giản kia, xưa nay chỉ đào đồ vàng mã lấy lãi tốt nhất, vô luận Hà Đông hay Hà Tây, bảo bối đều là Giản gia sở hữu, song song đó câu này còn có ý tứ khác, cứ có tiền thì mọi người đều được phần, là Nhị gia đang cho thấy mục đích đến tốt đẹp của mình, dù sao chúng ta hiện giờ đang ở phía trên người ta, tục ngữ nói rằng mạnh mẽ không được rắn độc, tới đây rồi, vậy phải để nhà người ta lo liệu nhiều hơn.”

Giản Vô Tranh cân nhắc những lời này vài lần, lúc này mới hiểu được, không khỏi có chút kinh ngạc, muốn học những tiếng lóng trong nghề đào đầu này, xem ra còn phải tôi luyện nhiều hơn.

Lúc này Hoắc Tam Nhi thấy Giản Vô Tranh cúi đầu chẳng biết trầm tư gì, liền an ủi nói: “Tam gia cậu cũng đừng nghĩ nhiều, tiếng lóng này cũng có thể nói là ”đối đáp thành quen“, không phải dựa vào học mới nhớ, dễ ngấm hơn, tự nhiên là hiểu được, chờ cậu cùng Nhị gia xuống nhiều đầu hơn nữa, cũng liền hiểu rõ từng đường đi nước bước trong đó thôi.”

Gật gật đầu, Giản Vô Tranh biết hiện giờ suy nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, liền gọi Nhị ca một tiếng, chính mình chạy đến chỗ gửi vận chuyển đất Tiểu Hắc.

Sau đó, mọi người liền ngồi xe của nhóc đen, một đường chạy về hướng Trại Giang bắc bộ, nhóc đen kia ở trên xe giới thiệu thân phận của mình, cậu ta tên là Dao Khải Trác, là một tay sai tương đối thân cận trong mấy thủ hạ Dao gia, đương nhiên chỗ này của bọn họ, người làm thuê đắc lực không gọi là tay sai, gọi là trụ đầu, khổ sai cũng không gọi là khổ sai, gọi là lại đầu, cũng như Chuông Nhân của bọn họ trên thực tế gọi là Thái Đầu vậy.

Thời tiết của Trại Giang cùng Bắc Kinh lúc này, quả thực là hai cực trái chiều, cũng may bốn người đã chuẩn bị đầy đủ cả, ở trên máy bay đã đổi quần áo xong, mới không bị ánh mặt trời gay gắt nơi này phơi khô.

Dao Khải Trác vừa lái xe vừa ngâm nga, trong xe không mở điều hòa, chỉ là cửa sổ xe trước sau toàn bộ mở tung, gió nóng theo ô tô khởi động vù vù thổi lên mặt người, Giản Vô Tranh buồn bực cơ hồ thở không nổi, phải động thủ đem cửa sổ bên mình khép lại chút.

Bất quá Dao Khải Trác kia hiển nhiên đã sớm quen với gió nóng và thời tiết như vậy, bộ dáng thảnh thơi, thảnh thơi còn quay đầu lại nhìn Tiểu Hắc ủ rũ im lặng ngồi ở phía sau.

Tựa như đối với con Ngao Tạng lông đen hiếm thấy này cảm thấy hứng thú, Dao Khải Trác không khỏi cười hỏi: “Tiểu ca à, con ngao này của cậu thật là chắc khỏe, là mua được ở đâu vậy? Chắc tốn không ít tiền đây, nhìn nó rõ ràng đang nóng rừ ra nha.”

“Thật không?” Bị người hỏi thế, Giản Vô Tranh mới kịp phản ứng nguyên nhân Tiểu Hắc dọc đường an tĩnh như vậy, giờ phút này quay đầu nhìn kỹ, phát hiện Tiểu Hắc nhắm mắt lại cả thân thể nằm phịch trên ghế phía sau, đầu lưỡi thè dài ra, vù vù thở hổn hển, bộ lông dày nặng toàn thân vốn cực độ chống rét nọ hiện giờ hoàn toàn trở nên vương vís.

“Con Ngao Tạng này không phải tôi mua, tự nó chạy tới đó.” Giản Vô Tranh vừa nói đùa, vừa tiện tay từ chỗ ngồi phía sau rút ra một quyển tạp chí, xoay người qua, dùng tạp chí quạt mát cho Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc cảm nhận được hơi mát cực nhỏ này, không khỏi hé hé miệng, nhưng không còn sức phát ra âm thanh nữa.

“Chúng ta nhanh lên một chút đi, tôi sợ nó lát nữa bị cảm nắng mất.” Nhíu mày nhìn bộ dáng yếu ớt xụi lơ của Tiểu Hắc, Giản Vô Tranh quạt mạnh tay hơn, đau lòng nói.

“Yên tâm đi, lập tức đến ngay, trong thôn có nước, xối ướt sẽ không nóng nữa.” Đào Khải Trác haha cười tươi rói, tốt bụng an ủi.

“Ôi, cậu không mang bọn tôi đi ngao du phong cảnh gì gì đó ở đây sao? Đồ nướng của mấy cậu ở đây chẳng phải rất nổi danh à, hầu nướng và sò xanh á.” Lăng Mộ Dương chảy nước miếng, bắt đầu xúi giục Đào Khải Trác dẫn bọn họ đi ăn gì đó trước.

“Phong cảnh thì thiếu gì, muốn ăn đồ nướng đương nhiên là về trong thôn ăn, đó mới là nguyên chất nguyên vị, mấy thứ ăn bày bán bên ngoài tô đẹp vậy thôi đều là bọn họ lấy ra hù người, muốn ăn đồ thật, thì chỉ có thể đến trong thôn ăn, chúng tôi chắc chắn sẽ không lừa các vị khách quý các anh.” Lắc lắc đầu, Đào Khải Trác khẳng định nói, kiên quyết muốn bốn người đi theo mình.

Đào Khải Trác dẫn bọn họ đến nơi tên là thôn Kỳ Lân, là một thôn cực kỳ có lịch sử, thôn Kỳ Lân lấy họ Đào là chính, trưởng thôn là họ hàng của Đào gia, mà Đào gia Đào Kim Long là trùm của khu vực này, thế hệ Đào gia nối tiếp thủ hộ ở đây, nghe nói đã có hơn một ngàn năm rồi.

Bốn người đi theo Đào Khải Trác, mới vừa vào thôn, chợt nghe một trận chiêng trống vang trời cùng vô số tiếng hò hét hoan hô ủng hộ. Nhìn kỹ lại, lập tức phát hiện nam nữ già trẻ trong thôn tất cả đều đang vây quanh cạnh một gốc cây già chọc trời to khỏe, trên nhánh cây già cột một thang dây gần 20m, vài anh chàng trẻ tuổi lực lưỡng đang để trần hai chân, ra sức chen lấn bò lên trên.

Đi tới gần nhìn kỹ, mới phát hiện đây không phải là thang dây gì bình thường, mà là thang đao do 36 thanh đao thép tương đối sắc bén tạo thành. Đao này được vững vàng cột vào trên nhánh cây già, tám sợi thừng lớn dài chừng 20m bắc lên, mà nhóm mấy tay bò anh tuấn cường hãn kia, dựa vào dũng khí và nghị lực, mặc trang phục thống nhất, chân trần đạp trên 36 thanh đại đao sắc bén sáng lóe, như mũi tên rời cung, lướt vọt lên.

Dưới sự giới thiệu của Đào Khai Trác, bốn người mới biết được, bò thang đao này, là hoạt động đặc thù của thôn Kỳ Lân.

Tương truyền hai ngàn năm trước, danh tướng Hưng Vũ khi dẫn bộ hạ tấn công quỷ môn quan thành La Hán, dựa vào 36 tên dũng sĩ chân trần bắc thành thang người, công vào trong thành, trăm trừ yêu ma, bảo toàn an bình cho bách tính một phương. Vì vậy, dân gian từng bước biến đổi ra phong tục trèo thang đao này, dùng để tưởng niệm người trước, mà thôn Kỳ Lân, lại là một trong những thôn lâu đời nhất, đến nay vẫn bảo tồn tập tục này.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt chiêm trống ngút trời tràn ngập phấn khởi, Giản Vô Tranh giật mình, suýt nữa quên mất Tiểu Hắc đang cụng đầu bên chân. Vì vậy vội vàng bảo Đào Khải Trác mang cậu đi xối nước cho Tiểu Hắc, đợi đến khi hai người một Ngao trở lại dưới tàng cây, liền nhìn thấy Giản Tam Sinh đang cùng một người đàn ông trung niên khuôn mặt thô quánh đứng chung một chỗ, tựa như đang trò chuyện thật vui.

“Đó chính là Đào gia.” Đào Khải Trác chỉ tay phía trước, không thêm quan tâm đến Giản Vô Tranh, dẫn trước bước nhanh đi tới.

Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, lập tức cũng dẫn Tiểu Hắc cả người ướt đầm đến gần Nhị ca và Đào gia đang nói chuyện với nhau.

Sau mấy phen nói chuyện, Giản Vô Tranh mới biết được, vị Đạo gia Đạo Kim Long này, trước kia từng nhận ân huệ của đại ca, lần này ông ta được đại ca nhờ vả, tiếp đón bốn người ăn uống ngủ nghỉ.

Đạo Kim Long làm người hào sảng, không thích lễ nghi phiền phức, liền cùng Giản Tam Sinh và Giản Vô Tranh trao đổi danh thiếp, từ nay về sau tất cả mọi người cùng xưng huynh gọi đệ.

Dẫn bốn người vào trong nhà, Đạo Kim Long gọi người mang lên tôm hùm, cua, canh chua cá cùng đủ loại đồ nướng, mọi người vừa ăn vừa nói.

Đang giữa tiệc Giản Tam Sinh mượn cớ nghe ngóng sự tình của thôn Hòa Tuế, lại thấy Đạo Kim Long vốn tươi cười rạng rỡ vừa nghe ba chữ thôn Hòa Tuế, lập tức kéo dài khuôn mặt già nua.

“Tam Sinh à, không phải ta nhiều lời, các cậu vào trong đó có chuyện gì quan trọng?” Đạo Kim Long nay cua, trong vẻ mặt tựa hồ đối với thôn Hòa Tuế này có chút kiêng kỵ.

“Không gạt anh già, em đây đến đó đích thật có việc gấp.” Giản Tam Sinh uống một hớp rượu, hơi đỏ mặt than thở với Đạo Kim Long: “Việc này kỳ thật có liên quan đến em dâu em, nếu không làm sao ngay cả Tam đệ em đây bình thường không thích ra ngoài cũng phải đi theo.”

“Ồ?” Đạo Kim Long nghe vậy kinh ngạc liếc mắt nhìn Giản Vô Tranh, thấy người sau hơi ngượng ngùng cúi đầu ăn gì đó, liền cười nói: “Hóa ra là vì em dâu mà đến, có thể nào là em dâu bị con buôn lừa gạt tới đây không?”

“Không sai biệt lắm đâu.” Thuận tay lột con tôm, Giản Tam Sinh nhai nướu nói: “Dù sao bọn em cũng phải đến được thôn kia đem người bắt trở về, nếu không nửa đời sau này của Vô Tranh nhà em, làm sao khá nổi.”

“Thì ra là thế.” Đạo Kim Long gật đầu, hỏi trở lại: “Có muốn tôi tìm vài người đi cùng mọi người không? Thôn kia rất tà tính, chỉ có bốn người các cậu, khó tránh khỏi sẽ xảy ra vấn đề.”

“Việc này trái lại không cần, dù sao cũng là việc nhà, tục ngữ nói, chuyện xấu trong nhà không thể khoe ra ngoài mà.” Giản Tam Sinh nói xong kính Đạo Kim Long một chén, lập tức nghi hoặc nói: “Nhưng không biết ông anh nói tà tính đây, là chỉ cái gì? Không bằng chỉ điểm cho em đây một chút, đến lúc đó cũng giúp bọn em biết đường ứng phó.”

“Ồi.....” Đạo Kim Long liếc mắt nhìn Giản Tam Sinh một cái, đặt chén rượu xuống, thở dài nói: “Thôn kia tà tính, đã không phải chuyện ngày một ngày hai nữa rồi.....”

Hóa ra, thôn Hòa Tuế này cách thôn Kỳ Lân không xa, lái xe chưa tới một giờ là có thể đến huyện thành cách thôn gần nhất, chẳng qua muốn vào thôn, thì phiền toái hơn nhiều, thôn kia chẳng biết là người phương nào xây dựng, cứ nhiên chọn một nơi ba mặt bao quanh là núi, một mặt hướng biển, muốn vào trong thôn, nhất định phải xuyên qua núi rừng hoang vu bên ngoài trước.

Thôn Hòa Tuế trước kia cũng không phải tên này, mà tên là thôn Uế Đầu, sau khi xây dựng đất nước nhiều người đã biết chữ, nghĩ tên này xui xẻo, trưởng thôn lúc ấy không còn cách nào, vì vậy bị bức sửa lại tên thôn.

Mà trên thực tế, thôn Hòa Tuế này so với thôn Kỳ Lân còn muộn lâu đời hơn, từ sau khi sửa lại tên thôn này, việc lạ trong thôn liền liên tiếp không ngừng.

Theo mấy người bán hàng thường xuyên lui tới thôn Hòa Tuế nói, thôn kia mỗi khi giữa tháng, sẽ phát sinh việc lạ, buổi tối cửa sổ mọi nhà đóng chặt, giống như thôn hoang không nói, đến ngày thứ hai là có thể nhìn thấy có người chết được nâng đến nghĩa địa công cộng của thôn mai táng, dần dần, người trong thôn càng ngày càng ít, nhưng chẳng biết tại sao, vậy mà không ai muốn rời khỏi thôn quỷ kia.....

6. Chương 5: Rừng Hoang

Sâu bên trong mộ thất yên tĩnh, Giản Vô Tranh mang theo đèn pin mắt sói sáng tối biến ảo bất định thừ người ra đứng đó, đèn pin đã sắp hết điện, ngọn đèn màu vàng u ám chiếu không được xa lắm.

Nhưng nương theo ngọn đèn yếu ớt mỏng manh này, Giản Vô Tranh vẫn nhìn thấy được.

Thành Nhạc ôm Lăng Mộ Dương dựa vào trong góc, trên người cả hai nhuộm đầy máu, không có chút động tĩnh gì.

Huyền Vũ bị hai cổ thi thể ôm bó lại, quỳ rạp xuống một bên, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo bị vành nón rộng thùng thình che khuất hơn nửa, an tĩnh tựa như đang ngủ vậy.

Mà người con trai khiến Giản Vô Tranh ngày nhớ đêm mong kia, thì đứng chính giữa bọn họ, đưa lưng về phía mình, vẫn không hề nhúc nhích, tựa bức tượng điêu khắc.

“Khiêm Tử?” Giản Vô Tranh nắm lấy đèn pin, thử gọi một tiếng, phát hiện Vương Tử Khiêm bởi vì âm thanh của mình, thân thể có chút rung động, liền vội vàng bước nhanh đến.

“Khiêm Tử, cậu.....” Song, ngoài dự liệu của cậu, nụ cười trong tưởng tượng nọ lại không đến.

Vương Tử Khiêm chậm rãi xoay người, lộ ra khuôn mặt hoàn toàn bị lôi vằn và máu tươi bao phủ, đôi đồng tử đỏ sẫm nọ không có nửa điểm quang mang, tràn ngập tử khí nặng nề, mà trên thân thể điêu luyện trần trụi kia, cũng giống như trên mặt, che kín lôi vằn màu đen dữ tợn, bụng còn cắm một lưỡi dao bén nhọn, chất lỏng màu đỏ tươi sềnh sệch không ngừng theo lưỡi dao chảy xuống.....

“Khiêm Tử!” Giản Vô Tranh hét lớn một tiếng, từ trên giường ngồi bật dậy.

Trùng hai mắt che kín sương mù, Giản Vô Tranh nhìn bốn phía một chút, không ngừng thở hổn hển, mồ hôi lạnh đổ khắp người, cả bộ quần áo đều ướt đẫm, dính dáp cực kỳ khó chịu.

Căn phòng xa lạ, không khí xa lạ, đúng rồi, cậu đang ở Nam Hải, ở thôn Kỳ Lân, vừa rồi chẳng qua là giấc mộng.....

“Lại là giấc mộng kia.” Thầm mắng một tiếng mẹ, Giản Vô Tranh cúi kính cào tóc, lại dụi mắt, nhìn vách tường phát ngốc một hồi, rốt cuộc mới quyết định mặc quần áo xuống giường rửa mặt.

Khi ra tới ngoài, phát hiện Nhị ca và Hoắc Tam Nhi đã thức dậy, đang cùng Đào Kim Long ngồi trò chuyện dưới tàng cây, Giản Vô Tranh nghĩ một chút, rồi chưa vội qua đó, xoay người đi tới phòng của Lăng Mộ, dự định đánh thức hắn cùng đi rửa mặt, thuận tiện cùng đại bịp thảo luận một chút về cơn ác mộng tối qua.

“Lại, lại mơ thấy nữa?” Nghe xong Giản Vô Tranh qua loa kể lại, khóe miệng Lăng Mộ một trận co quắp, gượng cười an ủi: “Không sao đâu không sao đâu, chỉ cần chúng ta chạy tới kịp, mộng này sẽ không thành sự thật được, đừng nghĩ nhiều quá, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là đẩy nhanh tốc độ tìm được Thanh Long và Bạch Hổ.”

“Ừ.” Thờ ơ đáp lời, Giản Vô Tranh tâm tình không tốt sắc mặt cũng xấu theo, kẻ hướng vòi nước, hung hăng hắt nước lên mặt giống như ai đó đang thiếu cậu hai trăm vạn đô la vậy.

Khi hai người đi tới dưới tàng cây, Giản Tam Sinh đang cùng Đào Kim Long thảo luận sự tình vừa thấy sắc mặt này của em trai nhà mình, không khỏi có chút lo lắng: “Vô Tranh à, tối hôm qua em ngủ không ngon? Sao mặt xanh cả thể này?”

“Không có gì.” Giản Vô Tranh mặt không chút thay đổi đề lên cơ mặt cứng đờ của mình, nói sang chuyện khác: “Nhị ca, khi nào chúng ta đến thôn Hòa Tuế?”

“Còn không phải đang chờ em và thằng nhóc Lăng kia thức dậy sao.” Liếc mắt nhìn hai người một cái, Giản Tam Sinh lấy hộp thuốc lá ra, châm cho mình và Đào Kim Long một điếu, sau đó nói: “Anh mới vừa bàn xong với anh Đào chuyện trang bị, chúng ta hiện giờ mang theo bao lớn bao nhỏ dụng cụ vào thôn, khẳng định không thích hợp, dễ dàng chuốc thêm phiền toái, ý của anh là trang bị của đại ca đưa đến, trước cứ để anh Đào giữ giúp, bốn người chúng ta đến thôn điều tra tình hình trước, chờ hết thủy đã xác định xong, rồi trở về lấy trang bị.”

“Đúng vậy, biện pháp này là tốt nhất.” Đào Kim Long rút điều thuốc, giải thích: “Nghe Tam Sinh nói, phỏng chừng mọi người lao vào tìm người lần này, thế giới dưới nước cùng thế giới trên mặt đất không giống nhau, không chuẩn bị đầy đủ khẳng định không ổn, hướng chỉ nội tình của thôn kia còn chưa thăm dò, vẫn nên cẩn thận một chút tốt hơn.....”

Từ xưa đến nay, phương bắc có Xuyên Sơn Quỷ trèo đèo lội suối, phương nam có Thầy Đất, mà vùng duyên hải này, cũng có một nhóm Sói Biển Già lướt sóng đào cát, bọn họ hàng năm tiếp xúc với biển cả, đến trong gió đi trong sóng, quen thuộc với mỗi một biến hóa của biển khơi, dùng mũi ngửi hai cái liền biết nơi nào có đá ngầm, nơi nào có nước xoáy, thời tiết và hướng gió có biến hóa gì.

Mà nhóm Sói Biển Già Đào Kim Long mang theo này, đó là xuất sắc nhất của vùng, bọn họ thông qua phương pháp của tổ tiên truyền xuống, đã vớt vô số thuyền đắm và cổ mộ dưới đáy biển, đồ vàng mã mò được càng nhiều không đếm xuể, đối với những chuyện dưới đáy biển không thể nào quen thuộc hơn được nữa.

Song những thứ trong nước này, thì không thể gọi là đồ vàng mã, người đến bờ biển thu mua mấy thứ này, đều gọi chúng nó là dầu xanh, hơn nữa loại đồ dầu xanh này, so ra không bằng đồ vàng mã trên mặt đất, bởi vì hàng năm bị nước biển ngấm dầm, chất lượng và tính chất đều giảm xuống trên diện rộng, có vài thứ bộ mặt cơ hồ hoàn toàn thay đổi, cho nên bình thường là “Dầu xanh tới tay, tốt xấu tự biết”, ý nói là, thu được hàng dầu xanh, hàng kia tốt hay xấu chỉ có thể tự mình nói được, bạn cho rằng nó là chỉ bảo vô giá thì nó chính là thế, bạn cho rằng nó là rác rưởi, vậy nó liền không đáng một xu, hàng dầu xanh không giống đồ vàng mã, không có vị trí giá cả cố định, toàn bộ dựa vào người thu hàng tự mình đo lường.

Sói Biển và Xuyên Sơn Quỷ Thầy Đất ngoại trừ địa phương, hoàn cảnh sống bất đồng ra, còn có rất nhiều kiêng kỵ đa dạng phức tạp.

Tỷ như từ “xuống biển” này, ngư dân và Sói Biển dần thân giao dịch trên biển quanh năm, dựa vào biển kiếm sống, khi bọn họ muốn tạm biệt người thân, lúc giương buồm đi xa, bình thường đều nói “ra biển”, ngụ ý là “ra đi bình an”, tuyệt đối không cho nói “xuống biển”, bởi vì xuống biển có dễ dàng ngã vào biển cả.

Ngoài ra còn kỵ nói mấy từ “lật”, “chìm” và “rơi bánh chèo”, thậm chí cũng không cho phép khi ở trên thuyền duỗi chân vào trong biển, nghe nói đây là hành vi khinh nhờn Long Vương và thần biển, phải chịu báo ứng, đồng thời cũng phòng ngừa bị cá cắn bị thương.

Giản Tam Sinh cũng nghĩ vậy, đến thôn tìm hiểu tình huống trước, rồi mới dựa vào những thứ cần dùng hướng Đào Kim Long mượn hai người làm thuê, tuy nói anh là Chương Nhân của nhà họ Giản, nhưng chuyện ra biển này vẫn chưa từng trải qua bao giờ, biết bơi, nhận biết gió, loại kỹ năng sống này còn phải dựa vào Sói Biển Già của địa phương mới được.

Bây giờ còn chưa thể xác định Khiêm Tử bọn họ có phải đã tiến vào cổ mộ rồi không, nếu đã vào, vậy cũng chỉ có thể để Đào Kim Long tìm hai người làm thuê đưa bọn họ ra biển, cuối cùng chuyện đảo đầu e rằng chỉ có thể để chính họ bắt tay vào làm. Nếu may mắn có thể ở trong thôn tìm được Khiêm Tử và Thành Nhạc, vậy đương nhiên không còn gì tốt bằng rồi.

Quyết định xong chuyện cần làm để vào thôn, Đào Kim Long liền mang theo mọi người đi ăn cơm trước, điểm tâm vẫn như cũ là một bữa đầy đủ phong tình hải đảo, đợi đến khi mọi người thu dọn đồ đạc tập hợp ở cửa thôn, nam nữ già trẻ trong thôn đã bắt đầu cuộc sống của một ngày mới rồi.

Đám đàn ông sẵn sàng xuất phát ra biển bắt cá, đám phụ nữ giúp chồng mình thu sửa tốt lưới và thuyền bè, trở về đến nhà cùng những phụ nữ khác vừa trò chuyện vừa làm chút đồ thủ công, đám con nít thì bị lệnh cưỡng chế đến trường học ở khu lân cận, dọc theo đường đi đùa đùa giỡn giỡn lẫn lộn đến trên người và cặp sách tràn đầy bùn đất.

Mọi người đứng ở cửa thôn, nhìn cả thôn tỏa ra bầu không khí tốt đẹp náo nhiệt an lành, cũng không nhịn được lộ ra chút tươi cười tự đáy lòng.

Lúc này Đào Khải Trác lái xe sang, kéo cửa sổ xe cười gọi mọi người lên, mọi người liền quay đầu lại nói tạm biệt Đào Kim Long, còn nói vài lời khách sáo, lúc này mới lần lượt chui vào trong xe.

Cho dù là buổi sớm, thời tiết vùng duyên hải cũng nóng khiến người ta lột rớt hai tầng da, cũng may Đào Khải Trác lần này cuối cùng thiện tâm quá độ, mở điều hòa, mới không để cho Tiểu Hắc đã sắp hư thoát mà hôn lìa khỏi xác.

Ô tô một đường lái đến huyện Đông Lâm phụ cận thôn Hòa Tuế, mọi người Giản Tam Sinh ngồi trên xe, nghe Đào Khải Trác chậm rãi giới thiệu huyện thành không tính là lớn này.

Huyện Đông Lâm này, mặc dù mang theo một chữ huyện, nhưng cơ bản không có gì khác thôn Kỳ Lâm, chỉ là so với thôn bình thường phần hoa náo nhiệt hơn mà thôi, huyện trưởng Tề Quốc Đào trước kia chính là trưởng thôn của Đông Lâm, về sau thôn nâng cấp lên huyện thành, ông ta cũng hiển nhiên biến thành huyện trưởng, Đông Lâm và mấy thôn xóm phụ cận, vẫn duy trì giao dịch qua lại tốt đẹp, cho dù là cùng thôn Hòa Tuế bảo thủ mà quý dị này, cũng có đoạn thời gian giao dịch hàng hóa cố định.

Đào Khải Trác lần này chính là muốn mang đám người bọn họ, đến chợ phiên của huyện Đông Lâm tìm một nhóm chuyển hàng có thể dẫn bọn họ vào thôn, hoặc thôn dân Hòa Tuế đến Đông Lâm mua hàng đang chuẩn bị quay về.

Có người quen mang theo, xuyên qua cánh rừng hoa kia sẽ không khó khăn gì, chỉ cần cho vài tờ tiền đỏ, sẽ có rất nhiều người nguyện ý giúp việc này.

Theo đường cá xuyên qua phố quà vặt của Đông Lâm, ô tô rẽ vài góc ngoặt, liền lái đến thị trường mua bán của vô số quán hàng rong tụ tập, lúc này, chính là lúc mọi người trên chợ phiên âm ỉ khí thế ngất trời, hai bên đường cái bày đầy các loại hàng hóa, thịt bò rau dưa, dụng cụ sinh hoạt, cùng những thứ nhỏ nhỏ hiếm lạ cổ quái rực rỡ đủ loại, so với chợ bán đồ cũ Phan Gia Viên còn muốn náo nhiệt hơn gấp trăm lần.

Ô tô đến đây sẽ rất khó đi tới, bởi vì người lui tới thật sự nhiều lắm, rất nhiều người dứt khoát ngay cả xe đạp cũng ném ở cửa chợ, giao vài đồng tiền để ông bác xem giúp, sau đó đi bộ vào.

Số lần Đào Khải Trác tới nơi này không ít, biết lái xe khẳng định không vào được, tìm một chỗ đậu xe, bảo mọi người Giản Tam Sinh ở trong xe hưởng điều hòa đợi một lát, còn mình xuống xe đi vào trong chợ tìm người.

Lăng Mộ nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài căn bản ngồi không yên, liền xúi Giản Vô Tranh cùng xuống xem một chút, bắt đầu dĩ Giản Vô Tranh hiện giờ thâm nghĩ mau chóng vào thôn, một tí ti thời gian cũng không nguyện ý chậm trễ, lại sợ Lăng Mộ đi một mình không về được, liền bày ra bộ dáng hung ác nhìn trừng trừng hắn, mãi đến khi đại bịp phong thủy lên tiếng cầu xin tha thứ, mới khôi phục vẻ mặt bình tĩnh xoay người nằm bò lên Tiểu Hắc ngồi phía sau.

Năng suất làm việc của Đào Khải Trác rất cao, mọi người đợi chưa đến 10 phút, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng vang thùng thùng, Giản Tam Sinh vội vàng kéo cửa xe xuống, liền nhìn thấy Đào Khải Trác mang theo một người đàn ông cường tráng so với hắn còn đen hơn nhiều đang đứng ngoài cửa xe.

“Nhị gia, tôi tìm người dẫn đường cho ngài rồi.” Đào Khải Trác mỉm cười, lộ ra hai hàng răng trắng bóc chói mắt, chỉ vào người đàn ông bên cạnh nói: “Anh ta tên là Tôn Đại Hồng, người địa phương, đối với chuyện ở thôn Hòa Tuế rất quen thuộc, có anh ta mang mọi người vào thôn sẽ không thành vấn đề.” Nói rồi lại chuyển hướng Tôn Đại Hồng, giao phó: “Mấy vị này là tới du lịch, vào thôn chỉ nhìn ngắm phong cảnh, tiền tôi đã cho anh, anh cứ dẫn bọn họ vào thôn, chuyện khác không cần phải lo, hiểu không?”

Tôn Đại Hồng nọ bị Đào Khải Trác hù như vậy, vội lộ ra nụ cười ngây ngô, gật đầu như già tôi đáp: “Biết, biết.”

Thấy người dẫn đường đã tìm được, mọi người Giản Tam Sinh liền không chậm trễ nữa, rất nhanh thu dọn đồ đạc ra khỏi xe, cùng Đào Khải Trác chào hỏi vài câu nói tạm biệt, rồi theo Tôn Đại Hồng đi về hướng thôn Hòa Tuế.

Khi Tiểu Hắc vừa xuống xe, Tôn Đại Hồng nọ liền bị dọa giật mình, Giản Vô Tranh nói với hắn vài lần chớ này không cần người, gã mới không kinh hoảng nữa, chỉ có điều thường xuyên quay đầu lén nhìn Tiểu Hắc, tựa hồ vẫn đối với hình thể cực lớn của Tiểu Hắc cực kỳ kiêng kỵ.

Nói đến cũng lạ, khi ở huyện thành Đông Lâm, thời tiết còn nóng như phòng tắm hơi, đợi đến khi đi theo Tôn Đại Hồng vào rừng hoang, nhiệt độ xung quanh lại đột ngột giảm xuống một nửa, phẳng phất như

trong rừng cây này cùng bên ngoài hoàn toàn là hai thế giới khác biệt, dưới cành lá rậm rạp, vậy mà thấu qua vài tia âm lãnh khó tả rót vào cốt tủy.

Bốn người đi theo Tôn Đại Hồng, xuyên qua cánh rừng ba bốn giờ, giày trên chân dính đầy bùn đất và lá khô, đều thành bộ dáng sức cùng lực kiệt không thể chịu nổi, chỉ có Tiểu Hắc bởi vì nhiệt độ giảm xuống mà có vẻ thần thái sáng láng sinh long hoạt hổ.

“Ôi, mấy vị đại gia, bụng tôi đầy lại ăm ỉ rồi, tôi qua kia giải quyết chút, mọi người ở đây đợi một lát, tôi lập tức xong ngay.” Tôn Đại Hồng cau mày, vẻ mặt thống khổ, khom lưng ôm bụng, một đôi mắt trâu to dùng khăn cầu nhìn về phía Giản Tam Sinh.

Đây đã là lần thứ năm Tôn Đại Hồng kêu la tiêu chảy dọc đường, đòi đi giải quyết một mình.

“Đi đi, đi đi.” Giản Tam Sinh cũng cau mày, trong miệng ngâm điếu thuốc, không nhìn được phát phát tay, ý bảo gã đi nhanh về nhanh.

Chờ bóng dáng Tôn Đại Hồng vừa biến mất, Hoắc Tam Nhi lập tức mất lộ hung quang, quay về hướng Giản Tam Sinh làm một động tác tay, mà Giản Tam Sinh cũng gật đầu, anh gập cong hai ngón tay đập lại.

Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương ở một bên thấy thế, đều đem ánh mắt nghi hoặc ném về hướng Hoắc Tam Nhi, Hoắc Tam Nhi bị hai người nhìn chòng chọc đến ề ảm cả da đầu, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ bước đến trước mặt hai người, giả vờ đưa cho họ hai bình nước, sau đó hạ giọng nói: “Cẩn thận, người nọ có quỷ.”

7. Chương 6: Kẻ Lừa Đảo

Nghe vậy, Giản Vô Tranh và Lăng Mộ đều thoáng sửng sốt, không ngờ tới sự tình sẽ như vậy, không thể làm gì khác hơn là khó xử liếc mắt nhìn nhau, sau đó vận nắp bình yên lặng uống nước.

Mọi người đợi tại chỗ khoảng 20 phút, Tôn Đại Hồng chạy đi giải quyết chuyện lớn đời người vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, Giản Tam Sinh đem đầu lọc thuốc lá hung hăng ném một cái, chửi nhỏ một câu: “Con mẹ nó, thằng ôn.....”

“Tôi thấy hẳn muốn để chúng ta lạc đường, chết trong khu rừng già này.” Hoắc Tam Nhi đen mặt tiếp lời, bắt đầu nhìn bốn phía âm u xung quanh.

Tình hình trước mắt khiến Giản Vô Tranh và Lăng Mộ vốn vẫn duy trì trầm mặc cũng nhìn không được phóng tầm mắt nhìn lại.

Quả nhiên, cảnh sắc chung quanh này cùng lúc vừa mới vào rừng cây cũng không khác biệt là bao, từng gốc từng gốc cây già chọc trời, trong rừng cây mênh mông ngay cả con đường đất cũng không có, nghĩ cũng biết nếu không phải người quen đường dẫn lối, người ngoài vào trong rừng này nhất định sẽ lạc, đến lúc đó ra không được, e rằng chỉ có thể dựa vào vận may của người đó, hoặc chờ ông trời ngó tới cho.

Ngay khi đám người Giản Tam Sinh lo lắng nên làm gì bây giờ, Tôn Đại Hồng vốn tưởng rằng đã biến mất lại mang về mặt hiền lành thông thả trở về.

“Xin lỗi các vị, sáng nay chẳng biết ăn gì, bụng tôi đầy cứ ăm ỉ đến giờ, dày vò tôi muốn chết.” Ngượng ngùng gãi gãi đầu, Tôn Đại Hồng cười ngây ngô giải thích.

Nhìn thấy người dẫn đường trở lại, trong lòng mọi người thoáng thở phào nhẹ nhõm, Giản Tam Sinh híp mắt một lần nữa châm thuốc, nhú mày, hướng Tôn Đại Hồng hất cằm nói: “Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng dẫn đường.”

Gật gật đầu, Tôn Đại Hồng dạ hai tiếng, liền xoay người tiếp tục đi trước dẫn đường.

Trong rừng cây râm mát, mặc cho ánh mặt trời bên ngoài có lớn đến mấy, cũng chiếu không được đến đây, bốn người theo sát Tôn Đại Hồng đi phía sau, một đường không nói lời nào.

Chẳng biết đã đi bao lâu, Giản Vô Tranh chợt phát hiện Tiểu Hắc bình thường trầm mặc ôn hòa, lúc này liên tiếp quay đầu nhìn quanh, bước tiến nhẹ nhàng mạnh mẽ cũng trở nên do dự không ổn.

Tiểu Hắc có chuyện gì vậy? Trong lòng Giản Vô Tranh nghi hoặc không thôi, theo Hắc Tử cẩn thận quay đầu lại nhìn ngó vài lần, nhưng không nhìn thấy thứ gì khả nghi, không khỏi thầm nghĩ đại khái là Tiểu Hắc tới Nam Hải khí hậu không quen, cho nên thần kinh có chút lộn xộn như vậy.

Vì thế Giản Vô Tranh quyết định không quan tâm đến phản ứng của Tiểu Hắc nữa, chuẩn bị tiếp tục yên lặng đi tới, đúng lúc này, Tiểu Hắc lại bỗng dừng xoay người, quay về hướng rừng cây không một bóng người phía sau lưng ác nhe răng nanh, thanh âm trầm thấp tràn ngập tính uy hiếp ghê rợn ở cổ họng, sau đó không để ý mọi người đang ném về hướng nó ánh mắt kỳ quái, mạnh mẽ phóng vọt lên, giống như đạn ra khỏi nòng súng, hướng về phía con đường khi đến chạy vụt đi.

“Tiểu Hắc!” Giản Vô Tranh sợ hãi kêu thành tiếng, đuổi theo phía trước vài bước, nhưng tốc độ của Tiểu Hắc thật sự quá nhanh, ảnh thú màu đen mạnh mẽ uy mãnh nọ nhảy mất liên biến mất trong rừng cây, từ đó chẳng biết đi đâu.

“Không sao đâu, Hắc Tử không lạc được.” Giản Tam Sinh thấy thế vội vàng đi tới bên Giản Vô Tranh, vỗ bờ vai cậu trấn an nói: “Nó không rời khỏi em được, lập tức sẽ chạy về thôi, yên tâm.”

“Đúng vậy, Tam gia, Hắc Tử tinh khôn như vậy, tuyệt đối sẽ không sao đâu.” Hoắc Tam Nhi nhìn về hướng Tiểu Hắc biến mất, lập tức xoay đầu sang cười hì hì an ủi: “Không chừng là phát hiện em chó nào đó, vội vã chạy đi gieo giống đó mà.”

Không nhận được trông mắt liếc Hoắc Tam Nhi một cái, Giản Vô Tranh thở dài, chợt nghĩ đến trước kia đối với tên chết tiệt ấy cậu cũng cho là thế, chung quy nghĩ đối phương hẳn sẽ không rời bỏ mình, nhưng cuối cùng y ngay cả một lời cũng chưa từng nói đã bỏ đi, hiện giờ ngay cả Tiểu Hắc cũng như vậy.....

Nhìn tiểu tổ tông đang thất thần một chút, Giản Tam Sinh lắc đầu, nghĩ sắc trời cũng không còn sớm, tiếp tục như vậy chẳng biết đến khi nào mới có thể vào thôn, vì vậy đưa tay muốn gọi mọi người tiếp tục lên đường, tuy nhiên quay đầu nhìn lại, nơi nào còn thấy bóng dáng của gã đàn ông ra vẻ khờ khạo ngốc nghếch kia nữa?

“Mẹ kiếp! Người đâu?!” Phảng phất như ảo thuật vậy, Tôn Đại Hồng vốn đi ở phía trước, giờ phút này vậy mà biến mất vào không khí trước mặt mọi người, cảnh tượng lạ lùng như thế, khiến người kinh nghiệm lão làng trước giờ thành thạo có thừa như Giản Tam Sinh đây cũng không nhận được sắc mặt đại biến.

“Con mẹ nó thẳng ranh, dám chạy?!” Thấy người đã mất, Hoắc Tam Nhi đột nhiên giận dữ, nhắc chân muốn đuổi theo, lại bị Lăng Mộ ở một bên đưa tay kéo.

“Đừng nóng vội, ở đây có dấu chân, thẳng giặc ấy chạy không thoát đâu.” Lăng Mộ thản nhiên chỉ chỉ trên mặt đất, lại quay đầu liếc mắt nhìn một cái, sau đó nói: “Tiểu Hắc khẳng định sẽ tự trở về, chúng ta theo dấu chân đuổi theo Tôn Đại Hồng trước, bắt quả phải cẩn thận, tôi thấy cánh rừng này không bình thường, hẳn là dựa theo trận pháp nào đó bố trí, có lẽ tuổi tác cũng không nhỏ đâu, không chừng còn có thể có cơ quan bẫy rập gì đó.”

“Nhóc Dao đen kia mẹ nó cũng không hiền lành gì, cứ nhiên tìm người như vậy dẫn đường cho chúng ta.” Hoắc Tam Nhi trở tay lấy ba lô, túm ra một thanh dao găm cổ đại dài chỉ 30cm, dao găm kia tinh xảo vô cùng, phần cán điêu khắc hoa văn cổ kính cấp, lưỡi nhọn sắc bén phiếm hàn quang màu lam, nhìn qua hung hãn dị thường.

Vững vàng cầm dao găm trong tay, ánh mắt Hoắc Tam Nhi lộ ra một mạt sát ý, nhìn ba người khác một chút, liền dẫn đầu đi phía trước. Đây là một trong những thói quen sống khi ra ngoài của Giản gia, nếu trong đội ngũ chỉ còn một tay sai hoặc khổ sai, mà những người còn lại đều không xảy ra chuyện gì, vậy tay sai hay khổ sai duy nhất này sẽ phụ trách hết thấy nhiệm vụ nguy hiểm như dò đường gì gì đó.

“Đừng nói vậy.” Giản Tam Sinh đi theo sau Hoắc Tam Nhi, chậm rãi phun ra một vòng khói, vừa đi vừa phân tích nói: “Thằng nhóc Dao gia khẳng định cũng không nhìn ra người này không thành thật, bằng không dựa vào việc nó là trụ đầu của thủ hạ Dao gia, sẽ không dám đùa giỡn sau lưng chúng ta đâu.....Chỉ sợ Tôn Đại Hồng kia khi tiếp xúc đã chuẩn bị tốt để tính kế chúng ta, trên đường vài lần chưa xuống tay

cũng bởi vì kiêng kỵ Hắc Tử, vừa rồi Hắc Tử bỗng dưng nổi điên chạy mất, gã liền vừa vận nhân cơ hội bỏ rơi chúng ta, để chúng ta lạc đường trong khu rừng già này, nếu ta đoán không lầm, Tôn Đại Hồng này chỉ sợ là muốn đợi chúng ta chết đói ở đây rồi mới trở về nhặt của.”

“Thật nhìn không ra, bộ dáng thành thật là thế, tâm địa cư nhiên ác độc vậy.” Tay trái Lăng Mộ khẽ nâng, bấm ra một trận quyết, cẩn thận quan sát tình thế xung quanh, trong miệng còn nhin không được lắm bấm linh tinh: “Bất quá người vẫn có chút ngu, dấu chân cũng không biết xử lý mà dẫm chạy.”

Giản Vô Tranh đi cuối cùng, trong tai nghe ba người phía trước đàm luận, trong bụng lại nhớ đến Tiểu Hắc đã chạy mất bóng, ngay cả dưới chân cũng quên nhìn, chỉ biết không ngừng quay đầu lại nhìn, bộ dạng mất hồn lạc vía.

Bởi vì không chắc Tôn Đại Hồng kia có thể ở trên đường thiết lập cạm bẫy hay không, cho nên bốn người lần theo dấu chân đi cực kỳ cẩn thận, dọc đường ngay cả thanh âm giẫm lên lá cây cũng cố gắng giảm nhỏ, đáng diệu nọ lên lên lút lút như chồn vào thôn vậy.

Dấu chân trên mặt đất khi nặng khi nhẹ, sau khi xuống một sườn dốc nhỏ thì kéo dài mãi về phía trước, tiện đà kéo đến phía sau một gốc cây già cao lớn tráng kiện, Hoắc Tam Nhi dừng lại quan sát một phen, liền trở tay cầm dao găm che trước ngực, bảo ba người còn lại ở đây chờ, còn mình rón ra rón rén lần mò qua đó.

Cây già kia vô cùng thô to, phải năm sáu gã đàn ông trưởng thành mới có thể hoàn toàn ôm trọn, nếu có người nào ở phía sau cây này giở trò, Giản Tam Sinh bọn họ bên này hoàn toàn nhìn không thấy được. Gắt gao tập trung, Hoắc Tam Nhi liền dùng tư thế đối phó với bánh ú trong mộ ra, từng bước đi nhẹ nhàng mà nghiêm cẩn, hết sức chăm chú nhìn phía trước, như vậy cho dù có đột phát rủi ro gì, hắn cũng có thể kịp ứng phó.

Song khiến hắn thất vọng chính là, dấu chân kia kéo dài đến phía sau cây to thì không thấy đâu nữa, phẳng phất như Tôn Đại Hồng tới đây lại đột ngột biến mất, Hoắc Tam Nhi vẽ mặt không thể tin qua lại vài vòng chung quanh, nhưng vẫn không phát hiện mảy may dấu vết khả nghi nào.

Một người sống sờ sờ bật vô âm tín biến mất trong không khí, loại chuyện này dù có là ai cũng sẽ không tin nổi, đừng nói chi là loại Xuyên Sơn Quỷ hung ngoan tâm độc như Hoắc Tam Nhi.

Trở lại nơi dấu chân biến mất, Hoắc Tam Nhi ngồi xổm xuống dùng dao găm đâm đâm mặt đất, xác định nơi này chỉ có bùn, cũng không có cơ quan gì, không khỏi lại bắt đầu nghi hoặc.

“Con mẹ nó, tới cùng đã chạy đi đâu, ngàn vạn lần đừng để cho ông mày bắt được, bằng không ông đánh cho chết!” Hung hăng phun một ngụm, Hoắc Tam Nhi thu hồi dao găm, muốn đi gọi mọi người Giản Tam Sinh sang, không ngờ gót chân còn chưa rời khỏi mặt đất, cư nhiên cảm giác có thứ gì đó vừa nóng vừa dính nhỏ lên mặt, vô thức đưa tay lau một phen, vừa để trước mắt nhìn, một mảnh đỏ tươi chói mắt đang dính dấp trong lòng bàn tay.

“Đây là.....máu?!” Hoắc Tam Nhi thấp giọng kêu lên sợ hãi, đồng thời trong lòng không nhin được lạnh đi, lập tức nhớ tới ngoại trừ mặt đất có cơ quan ra, còn có một loại khả năng, đó chính là Tôn Đại Hồng này bò lên cây rồi!

Bản năng thân thể vĩnh viễn đi trước suy nghĩ của đầu óc, Hoắc Tam Nhi sau khi nhìn rõ chân tướng sự tình, lập tức như gấu chó chụp mỗi lần ra vài vòng, tiếp theo vừa làm ra tư thế phòng ngự, vừa nhanh chóng trở tay móc ra dao găm, sau đó ngẩng đầu nhìn hướng lên cây.

Ba người xa xa nhìn thấy Hoắc Tam Nhi bỗng dưng từ phía sau cây lặn ra, tưởng xảy ra đánh nhau gì đó, đang muốn từ trong túi lấy vũ khí ra hỗ trợ, lại phát hiện Hoắc Tam Nhi sau khi lặn ra thì vẫn chỉ ngây ngốc ngửa đầu ngẩn người, không có động tác gì khác nữa, chẳng biết hắn tới cùng nhìn thấy gì.

“Tam Nhi?” Giản Tam Sinh kỳ quái kêu một tiếng, thấy Hoắc Tam Nhi không phản ứng, liền đưa mắt ra hiệu cho Giản Vô Tranh và Lăng Mộ Dương, ba người liếc nhau gật đầu, chậm rãi đi tới.

“Đây là.....!” Khi nhìn rõ thứ lộ ra trên nhánh cổ thụ chọc trời, mọi người Giản Tam Sinh cũng đều kinh ngạc tròng lớn hai mắt, thân thể nháy mắt cứng đờ, phía sau lưng toát ra từng tầng mồ hôi lạnh, chẳng biết thấm ướt mấy lớp quần áo.

Chỉ thấy trên cổ thụ xanh ngắt thẳng tắp nọ, một con trăn quái mắt xanh bẻ ngang bằng một cái thùng phuy lủng lạng cuộn trong đó, con trăn quái giương tròn miệng máu màu tím sẫm, dồn sức nuốt chửng một người đàn ông trưởng thành cường tráng, máu tươi đầm đìa theo hàm dưới của con trăn quái không ngừng rơi xuống đất, bắn tung tóe từng giọt đỏ sẫm tựa đóa hoa chết chóc.

Từ phục sức quần áo của người đàn ông kia đến xem, không thể nghi ngờ chính là Tôn Đại Hồng dẫn đường trước đó.

“Chỉ sợ nửa người trên của hắn đã bị nghiền nát trong cơ thể của trăn khổng lồ rồi, cứu không nổi nữa.” Giản Tam Sinh hít ngược một ngụm khí lạnh, ra hiệu bảo mọi người lặng lẽ lui lại, đồng thời thấp giọng giải thích: “Mãng xà đang trong quá trình nuốt chửng con mồi là yếu ớt nhất, không có tính công kích, chúng ta thừa dịp hiện tại nhanh chóng rời đi, đừng để nó phát hiện.”

Dứt lời, Giản Tam Sinh dẫn đầu lùi về phía sau, ba người còn lại theo sát, đều cẩn thận dè chừng, sợ quấy nhiễu đến con trăn quái nuốt người kia, đến lúc đó khó tránh khỏi lại một hồi ác chiến.

Bốn người đi mãi tới ngoài phạm vi con trăn quái đang sống, lúc này mới chậm bước, Giản Tam Sinh vuốt mặt, buồn bực hút một điếu thuốc, âm thầm cân nhắc lần này thật sự ra trận bất lợi, cư nhiên chưa làm được việc gì đã phát sinh chuyện không may như thế, về sau còn chưa biết xảy ra chiêu trò gì nữa.

“Tiểu Hắc?!” Đang lúc lơ đãng, chợt nghe Giản Vô Tranh bên cạnh khẽ kinh hỉ gọi một tiếng, Giản Tam Sinh cau mày ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Hắc Tử trước đó vô cớ tụt lại phía sau đang đứng cách đó không xa nhìn bọn họ.

“Thế nào, Tam gia, tôi nói Hắc Tử không sao đâu mà, cậu xem hiện giờ chẳng phải vẫn tốt sao.” Thoát khỏi nguy hiểm, Hoắc Tam Nhi lại trở về bộ dáng cà lơ phất phơ mặt cười hì hì, giành trước vài bước chạy đến trước mặt Tiểu Hắc, đưa tay phải xoa đầu Ngao đen tuyền kia.

“Hừ, còn biết đường trở về.” Trừng mắt với Tiểu Hắc một cái, Giản Vô Tranh tức giận thấp giọng nói thầm.

Nhìn thấy Giản Vô Tranh trước đó rõ ràng lo lắng đến vậy, hiện giờ lại trước sau bày ra mặt lạnh, bộ dáng mất tự nhiên cố gắng không chịu tới gần, Lăng Mộ và Hoắc Tam Nhi cũng nhin không được cười trộm trong lòng.

“Được rồi, đừng chậm trễ thời gian nữa, trước khi trời tối phải chạy đến thôn, nếu không chừng lại đụng phải chuyện gì nữa.” Giản Tam Sinh vung tay lên, không nhin được gọi mọi người mau chóng tăng tốc.

“Nhị gia, ngài yên tâm, nước cờ của trận pháp trong rừng này tôi đã nghiên cứu kỹ, ra ngoài không thành vấn đề.” Trên đường một mực bấm đốt ngón tay tính toán, Lăng Mộ Dương nói nhỏ, thấy sắc mặt Giản Tam Sinh không tốt, bước lên phía trước nói: “Thế trận nơi này tên là Thiên Cương Ly Hồi trận, là một loại trận pháp từ thượng cổ xa xưa truyền đến nay, cổ thụ có con trăn to quấn quanh kia chính là mắt trận, trước đó bị Tôn Đại Hồng dắt đi lòng vòng tôi còn có chút hoài nghi, nhìn thấy gốc cây cùng con trăn kia tôi liền chắc chắn, Thiên Cương Ly Hồi trận này kỳ thật phá giải rất dễ dàng, mọi người đi theo tôi là được.”

Nghe vậy, vốn còn đang khổ não làm thế nào ra được khỏi khu rừng hoang này Giản Tam Sinh lập tức vực dậy tinh thần, không nhiều lời nói nhảm nữa, khoát tay bảo Lăng Mộ mau chóng dẫn đường.

Gần sẩm tối, mọi người rút cuộc ra khỏi khu rừng, dọc theo đường đi Lăng Mộ híp mắt niệm lẩm bẩm, mang theo mọi người tới tới lui lui, rất giống pháp sư rởm thời Cá Cự (là một hạt của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc).

Đứng cạnh rừng cây, mọi người nhìn thôn Hòa Tuế trước mắt nằm sát bờ biển, phát hiện thôn này thật sự nhỏ ghê gớm, nhiều lắm cũng chỉ hơn mười hộ gia đình, hơn nữa bị rừng hoang vây quanh, càng phát ra vẻ cô độc quạnh hiu.

Lúc này không biết trong thôn đang cử hành hoạt động gì, một đám người đang vây quanh cùng nhau gây đàn thổi sáo, mấy cô gái đứng chính giữa đám người, cất cao giọng vừa khóc vừa xướng, cảnh tượng nhất thời vô cùng náo nhiệt, rồi lại khiến người ta cảm thấy vạn phần quỷ dị.

Loại cảnh tượng hiếm lạ này khiến mọi người Giản Tam Sinh không nhin được muốn nhìn lâu hơn, chẳng qua không nghĩ tới vừa nhìn xuống, chẳng ngờ phát hiện một chuyện khiến kẻ khác rợn tóc gáy.

Tôn Đại Hồng vốn bị con trăn quái nặng nề kia nuốt chửng trong rừng hoang, giờ phút này cứ nhiên sống sờ sờ đứng trong đám người, đi theo mọi người vây xem không ngừng đùa giỡn, phảng phất như chưa từng phát sinh chuyện gì cả.

Thế nhưng sao có thể vậy được? Người rõ ràng đã bị trăn quái nuốt sống, làm sao lông tóc không chút hao tổn đứng trước mặt bọn họ? Chẳng lẽ khu rừng hoang kia còn có bí mật nào đó không muốn người biết, có thể khiến cho người chết vào đó sống lại?

Đang lúc mọi người kinh hồn chưa định, mơ hồ không rõ xảy ra chuyện gì, Tôn Đại Hồng kia cứ nhiên phát hiện bọn họ, trên khuôn mặt hàm hậu lộ ra một tia hoảng sợ, lập tức xoay người lùi vào đám đông, bỏ chạy một mạch không quay đầu lại.

“Mẹ kiếp!” Thấy tình cảnh này, Giản Tam Sinh không nhịn được mắng to một tiếng, ra hiệu quát: “Đuổi theo! Ngàn vạn lần không để cho nó chạy!”

8. Chương 7: Lôi Công Quỷ

Bên tai tràn ngập tiếng khóc xướng phong tình của dân tộc thiểu số vẫn còn tiếp tục, đám người Giản Tam Sinh đã không còn rảnh rỗi thưởng thức nữa, bốn người một ngao trên đường đất gập ghềnh lồi lõm trong thôn, đuổi sát “Tôn Đại Hồng” đang hốt hoảng chạy trốn không tha.

“Mẹ kiếp! Thằng quỷ trộm chạy thật con mẹ nó mau!” Hoắc Tam Nhi vác nhiều đồ nhất, chạy rất lao lực, không khỏi đối với “Tôn Đại Hồng” không biết là người hay quỷ phía trước kia càng thêm phần hận, trong lúc chạy trốn cũng tùy thời rút dao ra chuẩn bị.

“Không thể để gã chuồn mất!” Mọi người rẽ qua giao lộ, đuổi tới phía sau một căn nhà hoang vắng, Giản Tam Sinh xem xét đúng thời cơ, phát tay hét lớn một tiếng: “Hắc Tử lên!”

Tiểu Hắc hung mãnh cường tráng vốn đang phối hợp với tốc độ của mọi người chạy theo một bên, giờ phút này nhận được hiệu lệnh, lập tức điên cuồng gào thét xông ra, giống như một luồng chớp màu đen bắn tới, thân hình khổng lồ dày nặng tràn ngập sức bật, vừa nhảy lên đã đem “Tôn Đại Hồng” nọ bổ nhào trên mặt đất.

“Tha mạng..... Xin tha mạng!” Bị Tiểu Hắc kẹp cổ đè trên mặt đất, Tôn Đại Hồng giờ khuôn mặt ngã đến đầu tét máu chảy lên, tứ chi không ngừng vùng vẫy quơ quào, áo quần cọ sát trên mặt đất dính đầy bùn đất, bộ dáng vô cùng thảm hại.

Thấy Tôn Đại Hồng đã bị bắt, mọi người Giản Tam Sinh liền thả chậm cước bộ, thở phà từ từ đi tới.

“Thế nào, hiện tại biết hô tha mạng rồi?” Hoắc Tam Nhi cười dữ tợn nhất, rút ra dao găm chạm trở tinh xảo kia, ngồi xổm người xuống, dùng dao găm vỗ trên khuôn mặt đầy bùn và máu của Tôn Đại Hồng, nói: “Còn muốn vây mấy ông đây trong rừng, tưởng mấy ông mày dễ bị gạt lắm hử?”

Bị Tiểu Hắc thở hồng hộc nhe răng nanh đe nặng, lại bị Hoắc Tam Nhi lấy dao găm kề trên mặt, Tôn Đại Hồng kia bị dọa đến cả người lạnh run, miệng mồm không rõ nói cầu xin tha thứ, trên khuôn mặt lây lội nước mắt rơi xuống, nào còn loại ung dung khi tính kế người khác trong rừng kia.

“Tam Nhi, đừng đùa gã nữa.” Nhìn không được vẻ uất ức rồi bù này của Tôn Đại Hồng, Giản Vô Tranh cau mày, nhìn chung quanh một chút nói: “Tìm một chỗ không có người ngoài, để gã nói cho rõ ràng sự tình.”

Vui cười gật đầu với Giản Vô Tranh, Hoắc Tam Nhi quay sang tiếp tục hung thần ác sát đe dọa: “Nói! Nhà mày ở đâu! Lập tức mang bọn tao đi, tha cho mày khỏi chết!”

Khuôn mặt vặn vẹo từ dưới vuốt Tiểu Hắc bò ra, Tôn Đại Hồng vội cuống cuống gật đầu đáp ứng, sợ Hoắc Tam Nhi và Tiểu Hắc thật sự sẽ dùng dao găm cùng răng nanh sắc bén đẩy gã vào chỗ chết.

Mọi người đi theo Tôn Đại Hồng toàn thân rồi bản không chịu nổi xuyên qua mấy con đường đất, vượt qua non nửa thôn, đi tới trước một viện nhỏ dùng tường đất bao quanh, phát hiện trong viện nhỏ này chỉ có hai gian nhà, bên ngoài phòng ốc cũng có công cụ sản xuất cơ bản bày biện như những ngư dân khác, thoạt nhìn vô cùng nghèo túng, tuyệt đối không phải gia đình đoan chính gì.

“Chính, chính là nơi này.” Tôn Đại Hồng đứng ở cửa, do dự nhìn mọi người, sợ sệt nói.

“Là nơi này thì còn chờ gì nữa.” Giản Tam Sinh tung chân đá Tôn Đại Hồng một cước, rầy rầy điều thuốc trên tay, hất cằm lên, nói: “Còn không mau mang bọn ta vào?!”

“Dạ, dạ.....” Tôn Đại Hồng bị đập một cái lão đảo, vội vàng kinh hoảng bước nhanh lên mở cửa.

Vào trong phòng, Giản Vô Tranh phát hiện nhà ở này không chỉ có bề ngoài khó coi, bên trong càng sơ sài muốn chết, chỉ có một cái bàn cùng mấy gia cụ đơn giản, ngay cả mấy loại thiết bị cơ bản như TV và tủ lạnh cũng không có, hơn nữa từ lớp bụi thật dày trên bàn kia đến xem, nơi này chỉ ít cũng một tháng hơn rồi chưa có ai dọn dẹp.

“Đây thật sự là nhà của người?” Giản Tam Sinh cau chặt mày, ở trong phòng đảo hai vòng, chết sống cũng tìm không được chỗ có thể đặt chân, không nhìn được hoài nghi nhìn về phía Tôn Đại Hồng, hỏi: “Ta nhìn thế nào cũng thấy không giống chỗ người ở?”

“Đây thật sự là nhà tôi.” Tôn Đại Hồng thấy mọi người cũng chỉ đứng trong phòng, không chịu lên ghế ngồi, mới giật mình ý thức được trong nhà quá dơ, khiến mấy vị “khách quý” này ghét bỏ rồi, liền vội vàng từ trên tường túm xuống giẻ lau, động tác mau lẹ lau xong mấy cái ghế, nặn ra nụ cười tươi nói: “Tôi cùng anh của tôi mấy tuần rồi chưa trở về, hai chúng tôi lại chưa có vợ, trong nhà không ai trông coi, cho nên mới như vậy.”

“Người cùng anh người?” Nghe thế Giản Tam Sinh nhíu mày, hút thuốc ngồi trên ghế đã lau khô, suy tư một chút tiếp tục hỏi: “Nói như vậy, người bị rắn nuốt trong rừng kia, là anh trai người? Hai người là anh em song sinh?”

Nghe đối thoại của hai người, ba người còn lại cũng lập tức hiểu ra, chuyện quỷ dị nhất này đã có lời giải thích, vấn đề khác cũng liền dễ dàng giải quyết.

“Đúng, anh của tôi bị con quái xà kia nuốt.” Bị chạm vào chỗ đau, cả người Tôn Đại Hồng nhất thời uể oải hẳn xuống: “Tôi nói với anh ấy đừng đến đó rồi, trong thôn không ai dám loanh quanh gần cây kia, anh ấy trái lại dẫn các anh đến đó, kết quả để rắn cắn chết, tôi sợ hãi, liền nhanh chóng chạy về, chúng tôi kỳ thật chỉ muốn, chỉ muốn kiếm chút lợi nhỏ.....”

“Muốn kiếm chút lợi nhỏ?” Không đợi Tôn Đại Hồng nói xong, Lăng Mộ hừ lạnh một tiếng ngắt lời nói: “Tôi thấy là tham tiền mà bỏ mạng thì đúng hơn! Trên chợ phiên Đông Lâm hai anh em các người đã nghĩ ổn thỏa xem làm thế nào hại chúng tôi rồi đúng chứ? Dẫn chúng tôi đến đó, chẳng phải là muốn cho con rắn kia ăn chúng tôi, các người thì cầm tiền chạy trốn sao? Nhưng không ngờ tới nhỉ, mấy ông đây hồng phúc tề thiên, có ông trời phù hộ, đến cùng ngược lại anh trai người tự rước lấy kết cục thảm hại.”

“Tôi, tôi..... Ôi.....” Bị nói đến không còn mặt mũi nào, Tôn Đại Hồng đau khổ lắc lắc đầu.

“Được rồi, chuyện này cứ để qua trước, chúng ta phải nói chuyện chính sự đã.” Chưa quên mục đích thực sự trăm đắng nghìn cay đi tới thôn Hòa Tuế này, Giản Tam Sinh vẫy vẫy tay với Tôn Đại Hồng, ý bảo gã tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện: “Người xem hai anh em các người tính toán hại chúng ta như vậy, đây là mưu sát chưa thành đó, việc này nếu giao người cho có, người nói xem có thể phán người mấy năm? Bất quá nể tình người thân người vừa mới chết, Nhị gia ta sẽ không tố cáo người, cho người một cơ hội ở lại lấy vợ sinh con, thế nào?”

Mới vừa nghe nói phải chịu phạt, Tôn Đại Hồng vẻ mặt khóc tang thiếu chút nữa đứng không vững, hiện giờ lại nghe Giản Tam Sinh nói tha cho mình, cảm tạ đại ân đại đức, muốn quỳ xuống dập đầu, lại bị Giản Tam Sinh cười đưa tay ngăn cản.

“Người không cần cảm ơn ta sớm như vậy, ta tha cho người một mạng, tất nhiên là có nguyên nhân của ta.” Giản Tam Sinh rút điều thuốc, hít một hơi châm thuốc một hồi, nói: “Nói thật ra, Nhị gia ta đến cái thôn

củ nát này, cũng không phải chỉ để du lịch, ta muốn tìm hai người, hai người này trước đó hẳn đã tới đây, người xem thử đã từng gặp qua chưa.”

Nói rồi, Giản Tam Sinh phát tay ý bảo Hoắc Tam Nhi lấy ảnh của Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc trong ba lô ra, đưa cho Tôn Đại Hồng cẩn thận nhìn.

Nghi hoặc tiếp nhận hai bức ảnh, Tôn Đại Hồng chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền kinh hô thành tiếng: “Hai người kia! Tôi, tôi đã gặp, không chỉ tôi, người trong thôn chúng tôi cũng đều từng gặp bọn họ, hai người bọn họ mấy hôm trước còn ở đây, nhưng sau đêm hôm đó, thì không thấy tăm hơi nữa!”

“Mấy hôm trước?” Giản Vô Tranh bắt được trọng điểm, cẩn thận hỏi: “Chẳng phải người nói người cùng anh mình đã nhiều tuần chưa trở về sao, làm sao biết bọn họ mấy ngày trước còn ở đây?”

“Việc này ngài chưa biết rồi, tôi cùng anh tôi bình thường làm công trong huyện thành, cũng thường giúp chuyển hàng đến thôn, dù sao đường vào thôn không dễ đi, người ngoài dễ lạc đường.” Tôn Đại Hồng thành thật giải thích: “Thôn này của chúng tôi có một tập tục, giữa ngày 10 đến ngày 20 hàng tháng, sẽ đổ mưa to mấy ngày liền, trưởng thôn nói đó là Lôi Công quỷ xuống bắt người, bảo chúng tôi mỗi khi đến mấy ngày này thì sớm kết thúc công việc, cũng không thể ra khơi bắt cá, buổi tối càng phải khóa chặt cửa, ai cũng không thể ra, nếu không sẽ bị bắt đi.”

“Hai người kia vừa vặn tới vào mấy ngày đó, khi ấy tôi cùng anh mình từng quay về thôn đưa vài chuyến hàng, liền nhìn thấy bọn họ, hai người kia làm cho người ta cảm giác rất bất thường, nhìn không ra là đang làm gì, thôn này của chúng tôi nhỏ, nhà ai có hai người ngoài đến mọi người trong thôn đều biết, hai người kia lại dễ gây sự chú ý như vậy, cho nên tôi và anh mình cũng nghe nói không ít chuyện về hai người bọn họ. Sau đêm hôm đó, Lôi Công Quỷ đến bắt người, hai người bọn họ lại mạo hiểm mưa to đi ra, Mai Hồng ngăn không được, mặc cho bọn họ đi, về sau nghe nói, ngày thứ hai liền nhìn thấy giao lộ đầu đông của thôn nằm chết mấy Lôi Công Quỷ, mà hai người kia cũng không còn xuất hiện nữa, trưởng thôn nói bọn họ phạm vào thiên nộ, giết chết Lôi Công Quỷ mà Thiên Đế phái tới, cho nên bị Thiên Đế bắt đi rồi.”

Nghe xong lời Tôn Đại Hồng, Giản Vô Tranh mặc dù giống ba người khác đều đầu đầy nghi vấn, nhưng vẫn tỉnh táo hỏi: “Mai Hồng mà người nói là ai, sao lại quen biết hai người bọn họ? Còn có Lôi Công Quỷ này là thứ gì, bộ dáng thế nào, sao lại bị hai người bọn họ giết?”

“Mai Hồng là bà u trong thôn, bình thường nhà ai có chút chuyện gì đều đến tìm bà u giúp tế quỷ cầu thần, mấy ngày hai người kia tới, đều ở trong nhà Mai Hồng. Về phần Lôi Công Quỷ này.....” Tôn Đại Hồng nói đến đây, bỗng dừng trở nên thần bí hề hề, cẩn thận bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài vài lần, mới yên tâm quay đầu lại, tiếp tục nói: “Trưởng thôn luôn không cho nói, kỳ thật thôn chúng tôi mỗi khi đến mấy ngày này sẽ có người chết, đều là bị Lôi Công Quỷ này giết chết, trưởng thôn nói Lôi Công Quỷ là thần tiên, không cho chúng tôi phản kháng lại chúng, nhưng ngày đó thu dọn thi thể tôi chạy đi nhìn thoáng qua, đó nào có là thần tiên gì chứ, rõ ràng là quái vật! Ngay cả quái vật như vậy cũng có thể giết, mấy anh nói xem hai người kia có lợi hại không!”

“Quái vật?” Nghe thế, mọi người nghi hoặc liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều đoán xem thứ này tới cùng có liên quan gì đến Vương Tử Khiêm bọn họ, có thể chính là đầu mối mấu chốt nhất để tìm được hai người hay không.

Giản Tam Sinh trong lúc mọi người đang suy nghĩ, nói với Tôn Đại Hồng: “Thi thể của Lôi Công Quỷ kia, các người đã ném đâu rồi? Lát nữa mang bọn ta tới xem.”

“Chuyện đó không được.” Nghe nói muốn đi nhìn xem, Tôn Đại Hồng vội vàng khoát tay nói: “Trưởng thôn bảo người ta nâng thi thể đến căn nhà không người ở sau thôn khóa lại, không cho ai nhìn, chìa khóa ở chỗ ông ta, không có sự cho phép của ông ấy ai cũng không vào được, cửa sổ nhà đó đều dùng ván gỗ đóng đinh, chỉ có cửa có thể sử dụng chìa khóa mở ra.”

“Ồ?” Giản Tam Sinh gật đầu, suy nghĩ một chút, lại tiếp tục nói: “Thế thì như vậy, người dẫn chúng ta đi tìm trưởng thôn, việc này tự bọn ta sẽ nghĩ biện pháp là được, người không cần phải xen vào..... Bất quá mấy ngày nay bọn ta đều phải ở đây, người cứ lo quét dọn nhà cửa, làm cơm cho tốt, ta tự nhiên sẽ không tìm người gây phiền toái, có lẽ khi ở huyện thành, chú em Dao gia đã đưa cho người không ít phần thưởng rồi nhỉ?”

Thấy mấy vị “khách quý” có chút hung hãn này sẽ không làm khó mình nữa, Tôn Đại Hồng lập tức cười đáp ứng nói: “Không thành vấn đề không thành vấn đề, mấy vị cứ đi làm chuyện cần làm, ăn ở cứ để tôi lo.”

Sắp xếp xong vấn đề ăn ở, bốn người không trì hoãn nữa, lúc này đi theo Tôn Đại Hồng đến nhà trưởng thôn.

Trưởng thôn kia là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, tên Lâm Cánh Học, mang một đôi kính gọng dài hẹp, nhìn qua trong bụng hẳn là có vài phần trí thức, bất quá tuy nói là một trưởng thôn, đồ đạc trong nhà cũng không có chỗ nào tốt hơn, khắp nơi đều lộ ra một cổ keo kiệt.

Vừa mới bắt đầu nhìn thấy đám người Giản Tam Sinh, Lâm Cánh Học còn giả bộ nhiệt tình chiêu đãi, sau khi nghe mọi người nói muốn nhìn Lôi Công Quý, sắc mặt lập tức trầm xuống, không nói hai lời bắt đầu đuổi người, thái độ cực kỳ kiên quyết.

Giản Tam Sinh thấy sắc mặt ông ta không tốt, trong lòng biết trong đó ắt có khác thường, cũng không tiếp tục kiên trì, liền mang theo mọi người rời khỏi nhà trưởng thôn.

Trở về hai gian nhà nát của Tôn Đại Hồng, Hoắc Tam Nhi nhin không được ủ rũ mất tinh thần hỏi: “Vậy nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ chờ đến tối chúng ta leo lên cạy cửa?”

“Phỏng chừng cánh cửa đó sẽ không dễ cạy đâu, cửa sổ cũng dùng ván gỗ đóng đinh, đó chính là quyết tâm không để người ta nhìn thấy thứ bên trong.” Thở dài, Giản Tam Sinh ngồi trên ghế, cau mày suy nghĩ đối sách tiếp theo.

“Không cần nay, chúng ta tốt xấu gì cũng là trí thức, tại sao có thể làm chuyện thô tục như vậy.” Trái ngược với ba người khác đang mặt ủ mày ê, Lăng Mộ Dương trái lại vui cười hớn hở ngồi bên cạnh Giản Tam Sinh, vẻ mặt đắc ý.

“Sao? Đại bịp anh lại có biện pháp gì? Có thể nào là ngài còn có thể tính được cửa khóa bao lâu sẽ tự động mở chẳng?” Trùng mắt liếc Lăng Mộ một cái, Giản Vô Tranh mặt không chút thay đổi xem thường nói.

“Tôi đây quả thật tính không ra.” Cười cười tự giễu, Lăng Mộ từ trong túi áo móc ra một xâu chìa khóa, lúc lắc mấy cái, nói: “Bất quá trước khi chúng ta rời khỏi nhà lão già kia, tay tôi bỗng dưng ngứa ngáy, liền thuận tiện lấy theo thứ này.”

“Đây là.....?” Nhìn xâu chìa khóa lúc ẩn lúc hiện trên tay Lăng Mộ, mọi người nhất thời lộ ra sắc mặt mừng rỡ.

Thoáng thấy ba người chuyển buồn thành vui, trong lòng Lăng Mộ đắc ý vạn phần, nét mặt lại làm bộ bất đắc dĩ buông tay nói: “Ồi, cùng một chỗ với mấy người lâu quá, bản thân cũng sắp quên mất, hai tay ngoại trừ có thể bấm quẻ, tôi còn có tay thứ ba lấy đồ trong túi nhà ~!”

9. Chương 8: Quái Ảnh Trong Xó

Thôn Hòa Tuế vào ban đêm, có một loại ma lực đặc thù, giống như hố đen sâu không thấy đáy vậy, dùng cơn sóng dữ thâm trầm yên tĩnh của nó cuốn người vào trong vòng xoáy im ắng nọ.

Thuyền đánh cá cập bến bên bờ, sóng biển nhấp nhô bất định, lưới đánh cá bị gió thổi, cùng thôn trang quý dị tử khí trầm trầm không chút huyền ảo, các thôn dân phảng phất như đang tuân thủ một ước định yên lặng vô hình, không ai cao giọng cười nói, cũng không ai dám bước ra khỏi cửa, hết thảy, đều là tĩnh mịch.....

“Hắt xì!” Thành linh, trước căn nhà bỏ hoang chất đồ đạc hỗn tạp sau thôn, có người không chịu im lặng lên tiếng phá tan cục diện chọc người phát lạnh này.

“Con mẹ nó, nhất định là thằng già Quách đầu to chết tiệt ở sau lưng nhớ mình!” Hoắc Tam Nhi hít hít mũi, lại duỗi tay xoa xoa mặt, khó chịu thấp giọng mắng.

“Nhỏ giọng chút.” Giản Tam Sinh đưa tay thường cho hấn một cái bốp đầu, cảnh giác nhìn bốn phía, thấy không có gì dị thường, mới lên tiếng: “Nếu để người ta phát hiện chúng ta ở đây lén lả lén lút, dẫn lão già trưởng thôn kia sang đây, ta trở về liền khâu cái miệng quỷ gây chuyện này của ngươi.”

Người trong thôn đối với ngôi nhà này tựa hồ vô cùng kiêng kỵ, nếu như bị bọn họ phát hiện đang có âm mưu với nơi này, tuyệt đối sẽ tố giác lên trưởng thôn, đến lúc đó trưởng thôn biết chìa khóa của mình đã mất, khó tránh khỏi sẽ làm sự tình âm ỉ lên, tạo thành kết quả không tốt. Đó cũng là một trong những nguyên nhân tại sao bọn họ lại thừa dịp nửa đêm canh ba, lúc thôn dân đều trốn trong nhà không ra mà lén mò chạy tới.

“Tôi nào có làm ra bao nhiêu tiếng động đâu, Nhị gia anh cũng quá cẩn thận rồi.” Bị giáo huấn Hoắc Tam Nhi thụt đầu, nhỏ giọng lầu bầu.

“Còn chưa làm ra bao nhiêu tiếng động hở?” Đối với câu nói xạo của Hoắc Tam Nhi, Lăng Mộ khinh thường khịt mũi khó chịu: “Nơi này im ắng như nghĩa địa vậy, ngai hắt xì một cái, là đủ so với động đất Vãn Xuyên rồi, đó thật sự có thể gọi là đất rung tuyết lở đó nha, chân tôi cũng bị anh dọa đến mềm nhũn, phiên ngày lần sau hắt xì nhớ thông báo trước một tiếng được chứ?”

“Hắc, tôi đây.....” Nghe ra được Lăng Mộ sỉ nhục mình, Hoắc Tam Nhi lập tức trừng mắt, há mồm định phản bác.

“Được rồi, đừng âm ỉ nữa.” Chạy quan sát xung quanh nhà một chút, Giản Vô Tranh phát hiện căn nhà nhỏ bỏ hoang này rách nát không chịu nổi, chỉ có cửa sắt chính giữa là sạch sẽ hoàn hảo, cùng so sánh với tường đất loang lổ lởm chởm và cửa sổ bị ván gỗ đóng đinh lộn xộn, càng có vẻ khác thường vạn phần.

“Lăng Mộ, mở cửa ra đi, chúng ta không thể cứ đợi ở đây mãi, vạn nhất bị người phát hiện khẳng định gặp rắc rối.” Giản Vô Tranh đưa tay túm khóa trên cửa sắt, quay đầu nói với Lăng Mộ Dương.

“Được thôi.” Lăng Mộ Dương mặt cười đắc ý, móc ra chìa khóa ba bước thành hai đi tới trước cửa sắt, vừa lần lượt cắm thử từng chìa vào, vừa tranh công nói: “Nếu không có cánh tay thứ ba thần không biết quỷ không hay của tôi đây, chúng ta hiện giờ nếu muốn vào, sợ rằng chỉ có thể dùng đá đập.”

“Ừ.” Nghe Lăng Mộ cổ ý khoe khoang, Giản Tam Sinh không nhịn được nhếch khóe miệng, giả vờ nghiêm túc nói: “Móc túi có công, đợi chúng ta trở về Bắc Kinh, ta phải đi tìm người làm cho cậu một lá cờ thi đua, trên đề ”thiên hạ đệ nhất thần trộm“, thế nào?”

“Phải phải, ngài đây chẳng phải rõ ràng muốn tiễn tôi vào tay cớm sao, không cần chỉnh người ta như vậy nha.” Lăng Mộ nghe vậy ủy khuất bĩu môi, không dám nhiều lời nữa, tay chân lạnh lẽo mở khóa cửa, dùng sức đẩy cửa sắt, nói: “Tốt rồi, mọi người vào xem đi, tôi ở bên ngoài trông chừng, có người đến lập tức thông báo mọi người.”

Gật đầu, Giản Tam Sinh cầm đèn pin mắt sói dùng để xuống mộ, dẫn đầu đi vào, Giản Vô Tranh cùng Hoắc Tam Nhi theo sát phía sau.

Không gian bên trong căn nhà nát cũng không lớn, chỉ là chính giữa có một vách ngăn, chia phòng làm hơn hai gian, trong phòng chất rất nhiều vật phẩm đồ nát rườm rà, cơ hồ tất cả mọi thứ đều phủ một lớp bụi thật dày. Chẳng qua từ dấu chân trên mặt đất có vào có ra đến xem, nơi này trước đó không lâu đã có người từng đến, có lẽ nhất định là người chuyển thi thể của Lôi Công Quỷ mà Tôn Đại Hồng nói tới đây.

Ba người lấy đèn pin ra chiếu bốn phía, nhìn quan cảnh đại khái trong phòng một chút, liền theo dấu chân trên mặt đất đi thẳng tới tận cùng trong xó đặt thi thể Lôi Công Quỷ.

Theo bước chân của ba người, tro bụi trên mặt đất chậm rãi bốc lên trong không khí, bị ánh đèn màu đỏ cam chiếu sáng bắn ra từng hạt tròn rõ ràng, giống như chiếc thuyền đơn độc giữa biển, nặng nề di chuyển di chuyển trôi nổi không ngừng.

“Đây, đây là.....” Chùm sáng của đèn pin trong tay Giản Tam Sinh cùng Hoắc Tam Nhi tập trung ở góc tường, dưới ánh đèn cường lực, trên mặt đất mấy thứ gì đó đang vụn vẹo dây dưa một chỗ, hoàn toàn bại

lộ trước mắt ba người.

Đó là những con quái vật tương tự đứa bé loài người, nhưng toàn thân đều là vẩy dày và quần đầy rong biển, trên lưng chúng nó mọc một túi mềm kỳ quái, từ trong túi mềm vươn ra một cuống mạch máu cỡ ống nước, nổi thẳng đến đỉnh đầu như con rùa vậy.

Mấy quái vật này nghiêng bảy tẹo tám chổng chắt cùng một chỗ, rất rõ ràng là bị người ta vội vả ném ở chỗ này bỏ mặc. Tử trạng của chúng nó vô cùng thê thảm, có con là bị người ta cứng rắn bẻ gãy cổ và tứ chi, có con bị vật sắc đâm xuyên vẩy dày trước ngực chia làm đôi, còn lại, thì như là bên trong bị căng phồng, cả người nổ tung mà chết.

Nhìn thi thể vụn vụn dữ tợn của quái vật, Giản Vô Tranh nhú nhú mày, cậu từng chứng kiến Thành Nhạc dùng ngũ hành thuật với Khiêm Tử, khiến cánh tay Khiêm Tử nứt toác, máu chảy không ngừng, liền nhân nhật mở miệng nói: “Loại thủ pháp này, đích thật là Khiêm Tử và Thành Nhạc, hai người bọn họ quả nhiên đã tới đây, nhưng không biết hiện giờ.....”

“Ôi, trước đừng lo bọn họ hiện giờ ở đâu, phát hiện mấy thủ mộ thú này, liền chứng minh chúng ta cách bọn họ không xa nữa đâu.” Giản Tam Sinh khoát tay áo, bộ dáng đầy ung dung, đang khi nói chuyện, lại ngồi xổm xuống, dùng đèn pin đẩy đẩy mấy cỗ thi thể nọ, tỉ mỉ lật xem.

“Thủ mộ thú? Nhị ca, anh là nói.....” Giản Vô Tranh ngẩn người, lập tức tròn to mắt, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi.

“Đúng vậy.” Giản Tam Sinh cười gật đầu, chỉ vào mấy thi thể quái vật phi nhân loại trên mặt đất, nhai nhướn nói: “Mấy thứ này cũng không phải Lôi Công Quỷ gì Tôn Đại Hồng nói, mà là thủ mộ thú nuôi trong âm huyết chẳng biết đã bao nhiêu năm rồi, có chúng nó ở đây, chính là minh chứng tốt nhất gần đây có mộ dưới biển. Thôn này sở dĩ sau khi sửa lại tên, trong tuần mỗi tháng đều phát sinh chuyện Lôi Công Quỷ bắt người, chính là vì thay đổi tên thôn, khiến cho khí thôn vốn cùng âm khí mộ biển đối kháng lẫn nhau không còn nữa, thủ mộ thú trong mộ này mới có thể nhân cơ hội lên bờ hành hung ăn thịt người. Bất quá e rằng ngoại trừ tên thôn ra, cả thôn này kể cả khu rừng hoang bao bên ngoài, đều từng được bố trí tỉ mỉ, khiến cho thôn Hòa Tuế này chống lại âm khí do phong thủy đặc thù của mộ dưới biển sinh ra, đồng thời cũng có thể đủ vững vàng thủ hộ bí mật ở nơi này.”

“Vậy dựa theo cách nói của Nhị gia ngài, mấy ngày trong tuần mỗi tháng này, nhất định chính là ngày âm khí huyết trong biển dồi dào nhất, cũng là đoạn thời gian dương khí của thôn trang trên mặt đất yếu nhất.” Không đợi Giản Tam Sinh nói xong, vẫn canh giữ bên ngoài Lăng Mộ Dương đột nhiên đi đến, cũng nói tiếp lời: “Khi chúng ta ra khơi tìm người, cũng không thể chọn mấy ngày này, nếu không tuyệt đối sẽ bị những thứ dưới đáy biển này giết chết.”

“Đúng vậy, hiện tại chỉ có một thanh niên khỏe mạnh là tôi, Hắc Tử lại không thể xuống nước, lấy ai bảo vệ được mọi người đây.” Theo lời Lăng Mộ Dương, Hoắc Tam Nhi luôn tùy tiện cũng không nhận được cần thận hẳn lên: “Dù sao, mọi người không phải ai cũng như anh Khiêm.”

Không thể không thừa nhận ba người không hề có lực chiến đấu, nghe xong lời Hoắc Tam Nhi, động tác nhất trí thở dài, lúc này mới yên lặng ở trong lòng cảm khái tầm quan trọng của việc rèn luyện hằng ngày.

Lớn lên là một người bình thường, Giản Vô Tranh lúc này bị chạm vào nỗi đau, càng tỏ ra thờ ơ, cậu hồi tưởng lại hai lần trước khi xuống mộ, Vương Tử Khiêm dùng cảm quên mình bảo vệ cậu, mỗi lần đều khiến chính mình một thân máu tươi đầm đìa, mà cậu lại không hề chịu mấy may thương tổn gì ghê gớm.

Khóe miệng cong lên một mặt cười mỉm, Giản Vô Tranh lại nhớ cảnh tượng khi hai người khắc chữ trong Y Tát Na Da, tên của hai người vững vàng khắc trên trụ bằng, cùng câu nói khiến cậu cả đời cũng không quên được kia.

Giản Vô Tranh Vương Tử Khiêm.

Khiêm khiêm quân tử dữ thể vô tranh.

Tiếc rằng người con trai ôn nhu đứng bên cạnh bảo vệ mình lúc ấy, hiện giờ lại chẳng biết đang ở phương nào.

Một loại khổ sở mang tên nhớ nhung dần dần lan tràn nơi ngực, Giản Vô Tranh nhận thấy được bản thân thất thần, vội vàng lắc lắc đầu, vẩy đi tâm tư hiện giờ không nên có trong đầu, ép buộc mình đối mặt với chuyện trước mắt.

“Ôi, thủ mộ thú này bộ dạng thật đúng là lầy lội nha, nhìn xem thứ trên lưng nó kia, Nhị gia anh nói xem đây rốt cuộc là cái gì?” Lăng Mộ hiếu kỳ cùng Giản Tam Sinh ngồi xổm trên mặt đất, thỉnh thoảng chỉ vào kết cấu kỳ quái của thủ mộ thú phát biểu nghi vấn.

Đối với mấy thứ buồn nôn này không có hứng thú, Giản Vô Tranh di chuyển vài bước, đi tới bên tường, trong lúc vô thức quét mắt liếc nhìn chỗ mình vừa mới đứng, phát hiện trên lớp bụi dày ở mặt đất nơi đó, ngoại trừ dấu chân của mình ra, còn mấy dấu móng tay hình dạng quái dị, tuyệt đối không phải của con người lưu lại.

Hắn sẽ không..... Trán Giản Vô Tranh nhỏ mồ hôi lạnh, để chứng thật suy nghĩ trong lòng mình, quay đầu cứng ngắc nhìn mấy cỗ thi thể vụn vặt quần lầy nhau kia. Khi chứng kiến dấu móng tay cùng chân đám quái thủ mộ thú này hoàn toàn trùng khớp, trong lòng nhất thời lộp bộp một tiếng, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân vọt tới đỉnh đầu.

Bà nó.....Tim đập đột ngột nhanh hơn, Giản Vô Tranh nắm chặt đầm tay, cả người nháy mắt căng thẳng, mắt nhìn ba người kia còn đang vui cười đàm luận, nghĩ muốn nhắc nhở bọn họ, rồi lại sợ thanh âm quá lớn, kích thích thứ kia.

“Nhị ca.” Hạ giọng, Giản Vô Tranh căn bản không dám theo dấu móng tay nhìn hướng đến góc hắc ám bên cạnh, chỉ có thể cố gắng bình tĩnh nói: “Mọi người nhìn xem dấu chân bên kia.....”

“Dấu chân?” Đám người Giản Tam Sinh nghe được Giản Vô Tranh nói, đều ngưng nói nhảm, nghi hoặc theo hướng cậu chỉ nhìn lại, sau đó, cơ hồ là cùng lúc nhất thời sắc mặt ngưng trọng yên lặng hẳn xuống.

“Con mẹ nó lần này ai nói không mang theo Hắc Tử, trở về khẩu trừ hoa hồng.” Chậm rãi đứng dậy, Giản Tam Sinh nghiêng rằng nghiêng lợi nói, đồng thời ra hiệu mọi người dừng hành động thiếu suy nghĩ dả thảo kinh xà.

“Hình như là Tam gia nói đó.” Đối mặt với vấn đề chia hoa hồng, Hoắc Tam Nhi hiếm khi nghiêm túc hẳn.

“Con mẹ nó anh chỉ có lúc này mới phản ứng mau.” Giản Vô Tranh dè dặt thanh âm, tức giận nói: “Chẳng phải vì tôi sợ Tôn Đại Hồng kia chạy, nên để Tiểu Hắc trông hẩn, chúng ta cũng an tâm ra ngoài làm việc sao.”

“..... Ai du hai ông anh của tôi ơi, cầu hai người dừng cãi nữa, vẫn nên mau chóng ngấm lại biện pháp đi.” Từ trước đến nay luôn nhất gan, hai chân Lăng Mộ Dương lúc này gần như nhũn ra cả rồi.

Bốn người chú ý cảnh giác cùng một góc xó, chậm rãi di chuyển bước chân, từ từ hình thành một vòng vây, đem khu vực tối tăm khả nghi kia phân chia ra.

Nhưng khi bọn họ đang cẩn thận làm ra tư thế phòng ngự, thứ trong xó kia tựa hồ cũng đã nhận ra không khí căng thẳng này, lúc Giản Vô Tranh đánh bạo tập trung nhìn về phía đó, liền phát hiện thân ảnh quỷ dị giấu trong bóng tối ấy, cũng đang lặng lẽ hướng về phía bọn họ từng bước một.

10. Chương 9: Quỷ Khóc

Hình dáng như thứ yêu tà nọ vừa động như vậy, nhất thời làm cả bốn người đứng bên cạnh đông xác sống lưng phát lạnh da đầu tê dại, ai cũng đoán không được thứ kia sẽ tiếp tục làm ra chuyện gì, chỉ có thể đề cao cảnh giác ở mức độ cao nhất, làm ra tư thế phòng ngự, ứng phó thủ mộ thú đột ngột tập kích.

Song khiến mọi người không ngờ tới chính là, thủ mộ thú quái dị đầu rùa vượt nhọn tứ chi dài nhỏ này, so với mấy người sống bọn họ càng nhất gan hơn, nói nó là lặng lẽ hướng về phía họ từng bước một, chẳng bằng nói là đang tùy thời chạy trốn.

Chị thấy thủ mộ thú cao hơn nửa người cẩn thận từng bước một, thừa dịp tất cả mọi người đang quan sát phản ứng của nó áp dụng phòng ngự, thỉnh thoảng phát ra một tiếng kêu trầm thấp thật nhỏ, sau đó vụt một cái lao ra cửa, tốc độ nhanh không phải tầm thường, bốn người cơ hồ chỉ thấy một mặt quái ảnh màu xanh, thủ mộ thú kia liền chẳng thấy tăm hơi.

“Đệt, để nó chạy rồi!” Kịp phản ứng đầu tiên Giản Tam Sinh mắng to một câu, hướng về phía ba người còn đang nhìn chằm chằm cửa sừng sờ ra dấu, nói: “Còn phát gốc cái gì nữa chứ! Mau đuổi theo đi!”

“Đuổi theo, đuổi theo!” Vừa nhìn Giản Tam Sinh mang đèn pin theo sau thủ mộ thú chạy ra khỏi cửa, Hoắc Tam Nhi vỗ Giản Vô Tranh và Lăng Mộ hai cái, vội vàng đuổi theo, hắn cũng không thể để cho Chương Nhân một mình liều mạng cùng quái vật kia, xảy ra chuyện một tay sai nhỏ như hắn tuyệt đối không gánh vác nổi trách nhiệm này.

Nhìn hai người trước sau chạy như gió không thấy bóng dáng, Giản Vô Tranh sau khi kinh ngạc sững sờ, cũng lập tức kéo Lăng Mộ xông ra ngoài, nghĩ đến con thủ mộ thú duy nhất sống sót kia không chừng có thể mang đến cho bọn họ nhiều tin tức hơn, trong lòng Giản Vô Tranh liền một trận khẩn trương thêm phần kích động, hận không thể làm cho quái vật kia nói ra tiếng người ngay, để nói cho bọn họ biết Khiêm Tử và Thành Nhạc tới cùng đã đi đâu.

Bốn người không dám phát ra tiếng động quá lớn, để tránh quấy rầy đến thôn dân, chỉ có thể nương theo ánh sáng đèn pin, theo con đường đất trong thôn theo dấu, thế nhưng bóng đêm dày đặc, bầu trời lại không có ánh trăng, ánh sáng đèn pin bắn trên mặt đất, ngay cả dấu chân có hay không cũng không thấy được rõ ràng.

“Con mẹ nó, thứ này sao mà như nhát như cầy, chúng ta còn chưa sợ nó, nó đã sợ chúng ta rồi.” Cơ bản đã xác định tìm không được thứ kia, cước bộ mọi người liền chậm lại, Hoắc Tam Nhi chửi một câu, cẩn thận quan sát bốn phía, nhú mày không nhịn được nói: “Không phải nói con kia là Lôi Công Quỷ, mỗi tháng đều vào thôn ăn thịt người sao, Tôn Đại Hồng sẽ không gạt chúng ta nữa đấy chứ?”

“Không đâu.” Giản Tam Sinh đối với thủ mộ thú trong tưởng tượng của bọn họ không giống nhau lắm này cũng tương đối bất đắc dĩ cùng khó chịu, chuẩn bị nhiều như vậy, kích thích trong dự liệu không xảy ra, mặc cho ai cũng đều có chút nhụt chí, châm một điếu thuốc, Giản Tam Sinh vừa mang người trở về, vừa chậm rì rì nói: “Hai đứa Khiêm Tử và Thành Nhạc đã ra tay, liền chứng minh thứ kia khó đối phó.....Ta thấy không phải nó sợ chúng ta, mà là nó bị giam trong phòng đó quá lâu, dù sao cũng là thứ dưới biển, cách nước sống không được, cho nên vừa rồi vội vã quay về trong mộ biển rồi đấy.”

“Vậy nó còn có thể trở lại không?” Giản Vô Tranh thở dài, biết giấc mộng bức quái vật nói tiếng người của mình cuối cùng đã sụp đổ.....

“Khẳng định sẽ quay lại.” Cười vỗ vai Giản Vô Tranh, Lăng Mộ quay đầu liếc mắt nhìn ngoài khơi xa đen ngịt, nhỏ giọng nói: “Đừng quên, hiện giờ chính là giữa tháng, tôi phỏng chừng cái loại cuộc sống Lôi Công Quỷ bắt người mà Tôn Đại Hồng nói này, sẽ còn tiếp nữa, tỷ lệ bị chúng ta đụng phải, đại khái đến 90%.”

Ba người khác nghe được lời này của Lăng Mộ, vẻ mặt nhiều ít đều có chút biến hóa, đó là một loại chờ đợi cùng khẩn trương của nỗi khiếp sợ chưa biết.

Ai cũng không biết, Lôi Công Quỷ bắt người, đến tột cùng sẽ có cảnh tượng thế nào.

Yên lặng khóa kỹ lại cửa sắt của căn nhà nát sau thôn, mọi người lén lút đi tới cửa nhà trưởng thôn, đặt chìa khóa vào giỏ cá trong sân, nhìn ngó một chút xem có ai phát hiện hành tung của họ không, liền bộ dáng kẻ trộm lén mò về nhà Tôn Đại Hồng.

Tôn Đại Hồng lúc này đã ngủ, tay chân hình chữ đại nằm dài trên giường, tiếng ngáy rung trời, nước bọt đều kéo dài tới khoe miệng.

Tiểu Hắc thì rúc ở cửa, mọi người vừa vào nhà, đầu màu đen như hoa hướng dương lập tức ngẩng lên, cái đuôi thô to vẫy hai cái, tựa như đang nghênh đón bốn người trở về.

Ngồi xổm trên mặt đất dùng sức xoa đầu Tiểu Hắc, Giản Vô Tranh khó được lộ ra nụ cười sáng lán, Tiểu Hắc thấy thế lấy lòng vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay cậu, Ngao Tạng cao lớn uy mãnh ấy vậy mà so với con cừu còn muốn hiền lành ngoan ngoãn hơn.

“Ôi, Hắc Tử cũng là chó biết nhìn người cúi đầu.” Nhìn Tiểu Hắc nịnh nọt Giản Vô Tranh, Hoắc Tam Nhi đặt mông ngồi trên ghế, nhin không được nôn ói: “Chỉ biết giả vờ đáng yêu với Tam gia, đối với bọn tôi đều làm sắc mặt không tốt.”

“Tam Nhi ngươi phải thích ứng với hiện trạng xã hội ngày nay.” Đồng dạng đỏ mắt quăng cái liếc mắt cho một người một chó trước cửa, Lăng Mộ cầm ly nước trên bàn uống ực một ngụm nói: “.....Ngày cả chó còn thích ứng với hiện trạng này.”

“Đúng vậy, chó còn biết làm chó thế nào, tiểu gia ta đây ngay cả chó cũng không bằng.....” Hoắc Tam Nhi tiếp tục lèm bèm.

“Hai người đủ rồi đó.” Giản Vô Tranh đứng dậy, bắt dắc dĩ trừng mắt liếc hai người, nói: “Bớt nói nhảm dùm đi, chúng ta nên đi ngủ một giấc cho tốt, ngày mai chưa biết còn có phiền toái gì đang chờ đâu.”

“Vô Tranh nói rất đúng.” Giản Tam Sinh rút điều thuốc, chĩa chĩa phòng trống đối diện nói: “Hai anh em chúng ta qua bên kia ngủ, hai đứa ở chỗ này trông chừng, ngày mai dậy sớm một chút, chúng ta vào thôn nhặt chút lười rò.”

Nhặt lười rò cũng là một trong những tiếng lóng, ý chính là ở những chỗ phụ cận nghe ngóng chút chuyện, từ trong miệng thôn dân bách tính moi được đôi câu vài lời, dựa vào những lời rò rỉ từ trong đó tìm ra dấu vết.

Nếu Chương Nhân đã lên tiếng, Hoắc Tam Nhi và Lăng Mộ liền không nhiều lời nữa, ai cũng không muốn cùng tranh giường với Tôn Đại Hồng, hết cách hai người đành ngồi bên cạnh bàn, một người nằm nhoài trên bàn, một người dựa lưng vào ghế giữa đầu, cố chịu đựng qua đêm nay.

Ngày mai tuyệt đối không thể để cho thằng cha đó đoạt giường nữa.....Trước khi chợp mắt, Hoắc Tam Nhi âm thầm nghĩ trong lòng.

Ngày thứ hai bốn người quả nhiên dậy thật sớm, sau khi đơn giản rửa mặt một phen, liền đi theo Tôn Đại Hồng tới cửa thôn cạnh biển, đụng ngay đám người vừa khóc vừa hát hôm qua.

Được Tôn Đại Hồng giới thiệu, mọi người mới biết hóa ra đây là trong thôn có cô gái lấy chồng, ngày hôm qua khóc xướng đó là nhà mẹ đẻ của cô dâu.

Dựa theo tập tục của bọn họ bên này, trước khi cô dâu xuất giá một đêm, nhà mẹ đẻ phải “khóc gả”, hơn nữa có chị em, thân thích, bạn hữu “khóc bè”, mọi người phải đối với cô gái lấy chồng, vừa khóc, vừa ca hát, mẹ phải xướng ra những câu gia giáo cực kỳ tốt đẹp quan tâm tới con gái, con gái thì dùng từng tiếng kêu gào bộc lộ cảm tình báo hiếu lưu luyến không rời với mẹ hiền.

Mà hôm nay chính là ngày cưới vợ, cả nghi lễ kết hôn đều phải tiến hành trên thuyền, đồng thời, thuyền đánh cá của bạn bè thân thiết sẽ đậu sát bên, nghe ngư ca góp vui, mãi đến khi mợ tốt số trong thôn dắt cô dâu qua thuyền, rồi được cha của chú rể cầm lái, chở tới thuyền nhà trai, rồi mới kết hôn.

Mợ tốt số này, chính là chỉ bà lão đánh cá có chồng khỏe mạnh, con cái đông đúc trong thôn, bắt quá có đôi khi, cũng sẽ do nữ giới có địa vị đặc biệt cao quý trong thôn thay thế.

Tôn Đại Hồng vừa giải thích xong, đám người Giản Tam Sinh liền nhìn thấy đám người kết hôn kia đã lần lượt lên thuyền chài, chú rể dùng miếng vải đen bọc lấy đầu, mặc vải thô màu lá cọ vạt tròn cùng quần rộng, đứng trên thuyền tươi cười đầy mặt nhìn cô dâu đối diện. Mà cô dâu trang phục đặc biệt xinh đẹp, đỉnh đầu cài trâm bạc, vắn tóc cao, gáy đeo dây chuyền bạc, bông tai tròn ten bằng vàng, tay đeo vòng ngọc, mặc áo cắt nổi lớn màu lam sẫm cùng quần đen rộng, chân trần đứng trên thuyền chài bên kia, ý cười dịu dàng nhìn lại chú rể.

So với thôn trang quý khí âm trầm ban đêm kia, cảnh tượng lúc này trái lại náo nhiệt hân hoan khiến người ta cơ hồ quên mất đủ loại việc lạ trong thôn.

Sau mấy lượt hát đối tình ca triền miên, một người phụ nữ khác ăn mặc rất khác biệt liền tới bên cạnh cô dâu.

“Đó chính là bà u Mai Hồng, người phụ nữ có địa vị cao nhất trong thôn.” Tôn Đại Hồng chỉ vào người phụ nữ đứng bên cạnh cô dâu, mặc áo vạt tròn hai màu thanh lam thêu thành cùng quần ống tròn trên đố dưới

lam, trên tay mang một xích xanh, nói: “Trong thôn có chuyện gì đều phải tìm cô ấy.”

Dựa theo giải thích của Tôn Đại Hồng, bà u này, cùng bà mo không kém là bao, bọn họ ở đây gọi loại pháp sư này là quỷ công, gọi bà mo là bà u, bọn họ là người phụ trách nối liền hai thế giới người quỷ, giữ chức người trung gian nhắn nhủ ý chỉ quỷ thần, cho nên sẽ được hưởng địa vị đặc thù trong thôn, bởi vì về cơ bản ngư dân vùng duyên hải đều thờ phụng quỷ thần, lý luận khoa học gì gì đó căn bản có nói bọn họ cũng không chịu hiểu, nếu cứng rắn muốn dạy đạo lý khoa học cho đám ngư dân này, rất có khả năng sẽ bị người ta đánh đuổi.

Gật đầu, Giản Tam Sinh tỏ vẻ thấu hiểu, sau đó chỉ chỉ đám người náo nhiệt phía trước, nói: “Đi thôi, ta cũng qua đó nhìn xem, đến gần xem náo nhiệt.”

Dứt lời, mọi người liền đi theo Giản Tam Sinh chen vào trong đám người, trên đường đi ngang qua ông Táo làng ở cửa thôn, Giản Vô Tranh còn đặc biệt nhìn kỹ hơn, phát hiện ông Táo làng kia quả nhiên thiếu tay trái, hơn nữa mỗi ngày gió thổi phơi nắng giữa trời đã bị mài mòn hơn phân nửa hình dáng, tương xứng cùng tảng đá nát trong bức ảnh kia.

Xem ra rất nhanh có thể tìm được Khiêm Tử rồi.....Trong tai nghe ngư ca động lòng người, Giản Vô Tranh nhìn cô dâu chú rể tâm đầu ý hợp, trong lòng nhin không được có chút ganh tỵ.

Bài tình ca hát xong, cô dâu chú rể cúng tế ngũ quỷ, ngũ quỷ này lần lượt là sơn quỷ, địa quỷ, lôi công quỷ, tổ tiên quỷ và táo quỷ, trong đó táo quỷ chính là ông Táo làng, tổ tiên quỷ chính là tổ tiên ông cha của mỗi người.

Sau đó, đội ngũ đón dâu tản đi, Giản Tam Sinh liền nhân cơ hội đến bên cạnh một ông cụ trong thôn bắt chuyện, biết một vài kiêng kỵ của ngư dân, cũng nghe được một chút sự tình Vương Tử Khiêm và Thành Nhạc đã làm khi còn trong thôn.

Còn nghe được có bà lão đánh cá nói có nhìn thấy hai người kia đi cùng một người phụ nữ kỳ quái.

Giản Tam Sinh không nói thêm gì, chỉ như vô tình quét mắt liếc nhìn ba người còn lại, nhắc nhở bọn họ người phụ nữ kỳ quái này đại khái chính là Huyền Vũ.

Loanh quanh trong thôn nghe ngóng khắp nơi, nghe một vài chuyện lý thú mới nghe lần đầu, không bao lâu thì đến đêm, mọi người thương lượng, nhà của bà u Mai Hồng này phải đến, dù sao cô ta tiếp xúc cùng Khiêm Tử và Thành Nhạc nhiều nhất, đầu mối biết được khẳng định cũng nhiều.

Bảo Tôn Đại Hồng cùng Tiểu Hắc về nhà chuẩn bị cơm nước trước, Giản Tam Sinh liền mang theo Giản Vô Tranh ba người đi tới viện Mai Hồng ở, sân này quả thật so với nhà Tôn Đại Hồng tốt hơn không ít, tối thiểu cũng có mấy gian còn giống nhà ở, trong viện cũng dọn dẹp vô cùng thỏa đáng.

Mai Hồng là một người phụ nữ tương đối tốt bụng, cùng bà mo trong truyền thuyết hoàn toàn bất đồng, không hề thần bí hề hề khiến người ta cảm thấy đau đầu, ngược lại thoải mái tự nhiên lại vô cùng hiếu khách, cùng phụ nữ bình thường không khác là mấy.

“Tôi biết các anh.” Mai Hồng mời đám người Giản Tam Sinh ngồi xuống, rồi tươi cười bưng trà lên nói: “Hôm qua mọi người vừa vào thôn, tôi liền nghe kể lại, nhưng không hiểu mọi người tới đây có chuyện gì? Tôi xem bộ dáng mấy vị cũng không giống đến đây du lịch.”

“Ồ?” Nghe vậy, tay Giản Tam Sinh cầm lấy chén sứ khựng một chút, lập tức cười cười trả lời: “Thật không dám giấu giếm, quả thật chúng tôi không phải đến du lịch, nhưng chẳng biết cô làm sao nhìn ra được?”

“Rất đơn giản.” Mai Hồng ha hả cười: “Bình thường du khách đến đây đều tìm những nơi thú vị để đi, tỷ như theo người trong thôn ra khơi đánh bắt cá, hoặc cúng bái ngũ quỷ, nghiên cứu tập tục trong thôn, mà mọi người tới qua vừa vào thôn, liền đến nhà Tôn Đại Hồng, hôm nay lại ở trong thôn cùng các cụ già hàn huyên cả ngày, cho nên tôi đoán mọi người hẳn là đến nghe ngóng sự tình.”

Nhìn vẻ mặt cười ôn hòa của Mai Hồng, mọi người mặt không đổi sắc, đồng thời cũng biết đây không phải là một cô gái đơn giản.

Giản Tam Sinh đảo tròn tròn mắt, rồi dứt khoát không quanh co lòng vòng nữa, nghiêm mặt hỏi thẳng: “Mắt nhìn của cô thật tốt, chúng tôi đúng là tới đây nghe ngóng chút chuyện, thuận tiện tìm hai người, hai người này nghe nói trước kia từng ở chỗ cô, chẳng biết cô còn nhớ bọn họ không.”

“Anh là nói, Tiểu Khiêm và anh Thành?” Hơi suy nghĩ một chút, Mai Hồng liền biết Giản Tam Sinh đang nói hai người kia, vội mở miệng đáp: “Hai người họ mấy hôm trước quả thật ở chỗ tôi, nhưng sau đêm hôm đó, lại đột ngột mất tích rồi, tôi đã bảo rất nhiều người đi tìm, đều không ai nhìn thấy, tôi nghĩ bọn họ rất có thể đã ra khơi.”

“Ra khơi.....” Giản Tam Sinh trầm ngâm hai giây, tiếp tục hỏi: “Cô gái, cô cũng tìm không được hai người bọn họ, vậy bọn tôi sẽ nói thẳng ra, cô có thể nói cho chúng tôi biết, đêm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì hay không, còn có thôn này của các cô nữa..... Đến tột cùng là chộc phải thứ gì, theo tôi thấy, e rằng không chỉ đơn giản là Lôi Công Quỷ bắt người thế này đúng chứ?”

Hai người kia đã ra khơi, là chuyện nằm trong dự liệu của Giản Tam Sinh, do đó nhiệm vụ cấp bách hiện nay, chính là phải biết rõ ràng nguyên nhân gì thúc đẩy bọn họ suốt đêm ra khơi, còn suy đoán của bọn họ về mộ biển ở thôn này có chuẩn xác hay không.

“Đêm hôm đó.....” Nói về chuyện đêm đó, ánh mắt Mai Hồng lóe lên, lập tức như quyết tâm nói: “Được rồi, tôi cho mọi người biết chuyện đêm đó, sớm tìm được người một chút tôi cũng sớm an tâm hơn, dù sao cũng là hai mạng người.”

Hóa ra, Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc hai người kể cho Mai Hồng bọn họ tới đây tìm thứ gì đó, đêm hôm ấy vừa vặn Lôi Công Quỷ bắt người, hai người này liền nói Lôi Công Quỷ kia có liên quan đến thứ bọn họ muốn tìm, dẫn dò Mai Hồng dừng ra khỏi nhà, hai người phủ áo mưa rồi xông ra khỏi cửa, trên đường Vương Tử Khiêm từng trở về một lần, bảo Mai Hồng đóng chặt cửa, tuyệt đối đừng mở cửa, hơn nữa nếu nghe được mèo kêu phải thấp sáng tất cả mọi thứ trong nhà. Về sau quả thật có thứ gì kỳ quái đến phá cửa, Mai Hồng không dám nhìn là cái gì, liền cứng rắn chịu đựng ngồi bên cạnh mẹ già đến hừng đông, ngày thứ hai thì nghe nói cửa thôn phát hiện thi thể Lôi Công Quỷ.

Mai Hồng biết, thi thể của Lôi Công Quỷ này tất nhiên có liên quan đến hai người kia.

“Mèo kêu.....” Nghe xong lời Mai Hồng nói, Giản Tam Sinh cau mày bắt đầu trầm tư.

Mọi người đang nói, bên ngoài lại chợt nổi mưa to, mưa rơi lộp bộp rất có xu hướng sẽ to như trút nước, kèm thêm sắc trời cũng thoáng cái trở nên tối tăm mờ mịt, trong không khí phảng phất như cũng tràn ngập một tầng hơi nước.

“Mọi người đêm nay sợ rằng không đi được rồi.” Nhìn bên ngoài một chút, Mai Hồng vội vàng đứng dậy đi tới cạnh cửa, cẩn thận khóa kỹ cửa, lại vào buồng trong dặn dò mẹ già vài câu, mới trở về bên cạnh bàn, sắc mặt khó coi nói với bốn người Giản Tam Sinh: “Lôi Công Quỷ..... Lại đến rồi.”

“Lôi Công Quỷ.....” Giản Tam Sinh mắt nhìn cánh cửa khóa chặt, một luồng cảm giác chẳng lành nảy lên trong lòng: “Đêm hôm bọn họ mất tích..... Cũng giống như tình hình hiện giờ?”

“Đúng vậy.....Tiểu Khiêm nói mèo kêu kia.....” Không đợi Mai Hồng nói xong, bên ngoài truyền đến tiếng gầm gừ tựa dã thú, thanh âm này nặng nề mà dai dẳng, đập vào lỗ tai đặc biệt rợn người, làm cho thôn làng vốn đã không mấy an bình này càng tăng thêm vài phần khủng bố và quỷ dị.

Sau tiếng gầm gừ của dã thú, là vài tiếng mèo hoang phảng phất như đang bị bóp nghẹn ở cổ vằn vẹo rít chói tai, bất đồng với cái phía trước chính là, loại tiếng kêu lạnh lạnh này có thể xuyên thủng màng tai và thân thể người ta, chạy thẳng vào tầng sâu nhất trong đầu và đáy lòng, làm cho người ta có một loại hoảng hốt và khó chịu nói không nên lời.

“Con mẹ nó, đây mà là mèo kêu cái gì..... ” Giản Tam Sinh đứng dậy, ý bảo Mai Hồng những đồ dùng lớn bên chắc trong nhà đẩy tới đặt ở cửa sổ, sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó đây rõ ràng là quỷ khóc!”

11. Chương 10: Âm Dương Song Bích

Sự tình tới đột ngột, trong lúc gấp gáp Giản Tam Sinh cũng không đưa ra quyết định gì lớn, chỉ có thể gọi mọi người cùng nhau di chuyển vật dụng trong nhà, chắn đấm Lô Công Quỷ này một chút, nếu không một khi để chúng nó xông vào cửa rồi, không chừng Mai Hồng và mẹ già của cô, cả bốn người họ đêm nay cũng phải nằm lại ở chỗ này.

Nhìn ngoài phòng cuồng phong gào thét mưa to xối xả, sắc mặt Giản Tam Sinh hơi trầm xuống, không để ý những người khác, tự mình ngồi trở lại trên ghế, cúi đầu âm thầm cân nhắc tiếng mèo kêu vừa rồi nghe được. Lại nói loại tiếng kêu tựa tựa mèo hoang bị bóp nghẹt cổ phát ra này, Giản Tam Sinh sống đến chừng này tuổi cũng chỉ mới nghe được lần thứ hai, nhưng bởi vì âm sắc thật sự quá mức đặc thù, cho nên anh chỉ nghe một chút liền nhận ra.

Đây căn bản không phải mèo kêu bình thường, mà là tiếng kêu của quỷ nước.

Lần đầu tiên đụng phải quỷ nước bắt chước tiếng mèo kêu, là ở một thôn nào đó bên cạnh Hoàng Hà, khi đó Giản Tam Sinh vừa ngồi lên vị trí Chưởng Nhân này chưa lâu, lại đột nhiên có tin tức nói bên Hoàng Hà phát hiện một cái hố, không phải sinh, nhưng long đằm long nhàn không ít. Giản Tam Sinh mới vừa nhận chức, nóng lòng làm nên việc, liền mang người suốt đêm chạy tới, sáng sớm ngày thứ hai đi chung quanh theo dấu giao dịch, nhưng lại phát hiện hố này kỳ thật không ở trên bờ, mà là dưới đáy Hoàng Hà.

Từ xưa đến nay, Hoàng Hà nuốt vào vàng bạc tài bảo nhiều không đếm xuể, phần lớn đều là bách tính quan lại qua các triều đại vì để Hà Bá bớt giận không cho hồng thủy ngập trời nữa, liền ném vào đó vật hiến tế, bảo vật này sau khi chìm xuống lòng sông, theo Hoàng Hà chảy xiết, từ từ tầng tầng phù sa bao phủ, cuối cùng hoàn toàn chôn vùi giữa dòng lũ lịch sử, chờ đợi người đời sau đào móc.

Song, đáy Hoàng Hà thay đổi thất thường cuộn trào vô cùng mãnh liệt để đào vàng, ai có thể đảm bảo bình yên vô sự? Người có chủ ý với Hoàng Hà không ít, phần lớn đều có đi mà không có về, điều này làm cho Giản Tam Sinh biết rõ điểm này không thể không do dự.

Nhưng anh nếu đã dẫn người tới, sẽ không thể tay không mà về, bằng không việc này truyền ra ngoài, Giản Tam Sinh về sau làm sao đối mặt được với đám anh em thủ hạ này, làm sao trên con đường này tiếp tục lấn lộn nữa? Do đó sau nhiều lần tự suy xét, Giản Tam Sinh vẫn dẫn người xuống đáy sông, vào nơi đâu chẳng phải đâu, hố chẳng phải hố kia, mò về vài món thật sự có thể xứng được với long đằm long nhàn.

Đêm đó mọi người làm tiệc chúc mừng lần này xuống đầu thuận lợi, mượn một hộ thôn dân mở tiệc rượu, khi uống đến mất say lơ đãng lơ đãng, bỗng dưng nghe được bên ngoài truyền đến tiếng mèo kêu quỷ dị, tiếng kêu nọ lạnh lạnh chói tai, thấm thẳm vào đáy lòng người, khiến da đầu người ta tê dại rùng mình.

Mấy Xuyên Sơn lão quỷ liếc nhau, lúc này phát hiện tiếng kêu bất thường này, lập tức bắt đầu hoài người có người ý đồ gì với bọn họ, liền một bên giả vờ tiếp tục cao giọng uống rượu, một bên mò tìm súng ra ngoài xem xét. Ai ngờ, trước phòng chứa đồ vàng mã đáy sông, mọi người mở đèn pin chiếu đến đó, cư nhiên nhìn thấy một thứ gì đó vừa như người vừa như quỷ, đang ôm một món đồ vàng mã hôm nay bọn họ vớt lên được chuẩn bị chạy trốn.

Thứ kia có vóc dáng của thanh niên trưởng thành, hình thể lại gầy yếu như đứa bé, hơn nữa trên người vướng vúi vải nát bèo rong cùng nước bùn, động tác vận vẹo quỷ dị, tuyệt đối không phải nhân loại, vừa chạy còn vừa phát ra loại tiếng mèo kêu chói tai này.

Nhìn ra thứ này không phải thứ người dễ đối phó, Giản Tam Sinh không để cho đoàn người đuổi theo, chỉ đợi đến hừng đông, liền vội vàng mang người về Bắc Kinh.

Về sau từ một cụ già nào đó trong nghề nghe nói, thứ này kỳ thật chính là quỷ nước mà mọi người thường nói, quỷ quái này quanh năm ẩn náu dưới đáy nước, đối với thứ đồ nào đó có chấp niệm đặc thù, đa số là cả người lẫn vật chết đuối biến thành, cũng có khi là nhân tuần trong mộ biển cổ đại biến thành, tóm lại chính là một loại thi bại, cực kỳ khó đối phó.

Nghĩ đến đây, Vương Tử Khiêm và Thành Nhạc, hẳn chính là dựa vào quỷ nước này tìm được vị trí của cổ mộ, rồi mượn nhờ “chìa khóa” tiến vào trong mộ biển.

Vậy bọn họ hiện giờ nên nắm chắc thời gian ra khơi tìm cổ mộ, thừa dịp lúc mộ biển mở ra thì tiến vào, để tránh phát sinh bất trắc “cánh cửa” bị khép lại gì gì đó, nếu không bọn họ lần này liền phí công rồi.

Lấy lại bình tĩnh, Giản Tam Sinh ngẩng đầu, vừa định nói vài câu trấn an mọi người, liền phát hiện mọi người bên trong kể cả Mai Hồng đều đứng cách mình hơn một thước, hai mắt hoảng sợ trừng lớn, khẩn trương nhìn chằm chằm cửa, ngay cả Tiểu Hắc luôn không sợ trời không sợ đất, cũng nhe răng nhếch miệng cả bộ lông đen xù lên hướng về hướng cửa phát ra tiếng gầm nhẹ.

“Làm sao vậy?” Giản Tam Sinh chậm rãi đứng dậy, di chuyển bước chân đồng thời không phát ra tiếng động hỏi Hoắc Tam Nhi.

“Không có gì, có gì đó sắp tiến đến.” Hoắc Tam Nhi rút dao ra, bước từng bước một bảo hộ trước người Giản Tam Sinh, thấp giọng nói: “Nếu không sớm lấp kín cửa sổ, thứ kia hiện giờ sợ rằng đã nhào vào cắn người.”

Nghe vậy, Giản Tam Sinh xoay người hướng cửa nhìn lại, phát hiện giữa đồng đồ dùng trong nhà vốn được đem lấp kín cửa, vậy mà bất tri bất giác mở rộng ra một khe hở hẹp, một cánh tay quái màu xanh sẫm phủ đầy vẩy và tảo biển đang bầu ở cạnh cửa, còn lén lút vói vào trong.

Cảm giác thịt ngón tay kẹt giữa khe cửa, nơi cùng cánh cửa tiếp xúc lõm thật sâu xuống, rõ ràng là thứ bên ngoài kia đang dùng sức thúc ván cửa, song cho dù biết bên ngoài có thứ gì đang ở đó, cũng không ai dám qua đó nhìn xem đến cùng, mà ngay cả cửa sổ phụ cận, tất cả mọi người cũng đều theo bản năng vô thức tránh né.

“Con mẹ nó thứ này tới cùng có bao nhiêu sức lực, tại sao có thể mở được cửa?” Trán chảy ra một lớp mồ hôi mịn, Giản Tam Sinh chửi nhỏ một câu, không khỏi bắt đầu thâm suy nghĩ xem thứ ngoài cửa kia lại trực tiếp xông tới nhà Mai Hồng, hơn nữa bộ dáng không vào là không được.

“Em gái à, có một việc tôi hiện tại phải hỏi rõ ràng.” Châm chước vài giây, Giản Tam Sinh nhìn về phía Mai Hồng, mở miệng nói: “Cô từ lúc nào bắt đầu nghe được tiếng mèo kêu, dựa theo lời cô mới nói vừa rồi, trước kia hẳn chưa từng xuất hiện loại thanh âm này.”

Bị Giản Tam Sinh hỏi đến sững sốt, Mai Hồng ngẩng người một giây, lập tức rất nhanh kịp phản ứng cũng đáp: “Chính xác, trước kia giữa tháng mặc dù thôn cũng thường xuyên có người chết, nhưng nghe loại tiếng mèo kêu kỳ quái này, chỉ sau khi Tiểu Khiêm và anh Thành Nhạc đến thôn mới có.”

“Tốt, tôi lại hỏi cô, sau khi hai người họ tới đây, trong thôn có phát sinh chuyện gì lớn không.” Giản Tam Sinh dừng lại một chút, tiếp tục hỏi: “Còn nữa, trong nhà cô có phải bày thứ gì đó quý giá, tỷ như bảo vật trong thôn đời đời truyền lại không.”

“.....Nhà của tôi quả thật đặt bảo vật trấn thôn, đó là thứ do bà u quý công qua các thời đại trong thôn bảo quản.” Đối với sự hiểu biết nhiều của Giản Tam Sinh mà cảm thấy lạ lùng, Mai Hồng giật mình đồng thời cẩn thận hồi đáp: “Muốn nói chuyện lớn phát sinh sau khi hai người kia tới đây, sợ rằng chỉ có chuyện một bảo vật trấn thôn khác do trưởng thôn bảo quản bị rút hư.....Chẳng lẽ nói, những thứ này có liên hệ sao?”

Cười khổ gật đầu, Giản Tam Sinh vừa muốn trả lời, đã bị Lăng Mộ hai chân như nhũn ra sợ hãi run rẩy cắt ngang: “Liên hệ này quá rõ ràng luôn đó, cô Mai.....Cô ngấm lại, hai người bọn họ vừa đến, bảo bối trưởng thôn giữ liền ngã hư, hơn nữa bọn họ còn nói cho cô biết, nghe được mèo kêu phải đốt tất cả đèn trong nhà lên, rất rõ ràng hai người họ sớm đã biết thứ kia sẽ đến, sau đó cố ý đi phá hủy bảo bối trong nhà trưởng thôn..... Nếu tôi nghĩ đúng, thứ trưởng thôn bảo quản cùng thứ cô bảo quản, hẳn là một bộ trân bảo hiếm có âm dương tương hổ, khi cái kia của trưởng thôn rút hư, trong nhà cô liền âm khí tăng vọt, hấp dẫn thứ kia lên bờ tìm đến.....”

Phỏng chừng hai tên chết tiệt kia chính là lợi dụng điểm này, dẫn dắt thứ kia ra ngoài, rồi đi theo nó ra biển.....

Nghe xong giải thích của Lăng Mộ, Mai Hồng cau mày trầm tư chốc lát, có chút không cam lòng nói: “Mọi người đoán không sai, hai thứ đồ tôi và trưởng thôn bảo quản này, đích thật là một bộ, chỗ trưởng thôn, là Nhật Tả Bích tượng trưng cho dương khí thịnh, nhà của tôi, là Nguyệt Lưu Bích tượng trưng cho âm khí thịnh, mà hai bảo vật này đều là lão tổ tông truyền xuống, vẫn luôn do hai người địa vị cao nhất trong thôn

bảo quản.....Nhưng nghe mọi người vừa nói, là Tiểu Khiêm và anh Thành cố ý phá hủy Nhật Tả Bích, tại sao bọn họ phải làm vậy?..... Còn nữa, có phải chỉ cần Nguyệt Lưu Bích còn trong tay tôi, thứ kia sẽ trở lại?”

“Hai người họ chỉ là để ra khơi tìm thứ gì đó, mới phải bắt đắc dĩ phá hủy Nhật Tả Bích, chờ bọn họ tìm được rồi, tự nhiên sẽ về chuộc tội, tuyệt đối sẽ không động tay động chân gì trong thôn nữa, điểm ấy cô có thể yên tâm.....Hơn nữa nếu hai thằng nhóc thủ hạ của tôi đã làm ra rắc rối gì, tôi hiển nhiên sẽ giúp cô xử lý công bằng, sẽ không để cho thứ kia trở lại tìm cô.” Biết Mai Hồng đang vì sự nguy hại của Nguyệt Lưu Bích mà lo lắng, Giản Tam Sinh vội vàng mở miệng trấn an, suy cho cùng dù cô có thông minh cơ trí mấy, cũng chỉ là một thiếu nữ, nhất gan sợ sệt cũng là tự nhiên.

“Bất quá muốn xử lý công bằng, cũng phải chờ sau hừng đông ngày mai mới hành động, hiện giờ thì.....” Nói rồi, Giản Tam Sinh hít mắt chầm một miếng thuốc, trầm ngâm nói: “Chỉ có thể mặc cho số phận.”

Cơ hồ đồng thời thở dài, mọi người không nhắc lại, mà căng thẳng thần kinh nhìn chằm chằm cửa, cùng đợi quỷ nước kia vọt vào, hoặc tự mình rời đi.

Buổi tối như cơn ác mộng liên chậm rãi trôi qua dưới bầu không khí khẩn trương cao độ này, khi tới hừng đông, mọi người cũng đã chống đỡ không nổi nữa, đều nằm nhoài tựa một chỗ, hít mắt ngủ gật, chỉ có Tiểu Hắc thủy chung ngồi xồm canh ở cửa, đầu màu đen ngẩng cao cao, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

“Bà cha nó, khi nào thì đi..... ” Trong cơn mơ màng, Giản Vô Tranh liếc cửa một cái, phát hiện cánh tay bầu ở cạnh cửa đã sớm biến mất chẳng thấy đâu nữa, chỉ còn lại một chút khe hở hẹp mở rộng, giữa gió sớm và ánh sáng mặt trời vô cùng chói mắt.

Đợi trong thôn bắt đầu có người đến nhà Mai Hồng gõ cửa, đồng thời báo cho bà u này tối qua đã chết thêm người, Giản Tam Sinh đã mang người chạy về nhà Tôn Đại Hồng.

Mặc dù kỳ quái bốn người này tối hôm qua tại sao một đêm không về, Tôn Đại Hồng lại khéo léo không hề hỏi gì, chỉ yên lặng làm cho xong điểm tâm, sau đó bị Giản Tam Sinh đuổi ra sân cho Hắc Tử ăn.

Đem suy đoán tối hôm qua của mình kể cả chuyện quỷ nước nói cho ba người khác, Giản Tam Sinh bắt đầu nhanh chóng lập kế hoạch ra khơi, Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc sớm đã ra khơi được vài ngày, bọn họ cũng không thể chậm trễ nữa, phải mau chóng tiến vào mộ biển tìm được hai người kia.

Như mọi người đều biết, mộ dưới đáy biển có ba loại phương thức hình thành, một là vì vỏ trái đất vận động, khiến cho mộ trên mặt đất chìm xuống đáy biển, hai là khu vực gần biển xây dựng mộ trũng, rồi chậm rãi dẫn nước tới chung quanh cổ mộ, khiến cho khu vực này dần dần biến thành biển sâu, ba đó là cổ mộ kiến tạo trên thuyền lớn rắn chắc vĩ đại, sau đó lái thuyền đến giữa biển, để thuyền cùng mộ chìm vào đáy biển.

Cho nên muốn vào mộ biển, không chỉ phải có thuyền bè bền chắc, còn phải có một bộ dụng cụ lặn có thể phiêu lưu dưới đáy biển.

Vì vậy, bốn người chia làm hai tổ, Giản Vô Tranh và Hoắc Tam Nhi cùng nhau, đi theo Tôn Đại Hồng ra thôn tìm Đào Kim Long lấy trang bị, Giản Tam Sinh thì mang theo Lăng Mộ, ở trong thôn thăm dò phong thủy, bốc quẻ tính vị trí cụ thể của mộ biển, hai bên phân công hợp tác, tận lực trong thời gian ngắn nhất làm thật nhiều công tác chuẩn bị ra khơi.

Trong lòng bốn người đều cực kỳ hiểu rõ, những ngày giữa tháng quỷ dị âm trầm còn chưa qua đi, tiếng kêu thê lương như mèo hoang của quỷ nước, có lẽ còn có thể trở lại.

12. Chương 11: Ra Khơi

“Thôn này bản thân chính là một bố cục.” Đứng trên sườn đất nhỏ đầu tây của thôn, Lăng Mộ thêm trên trần đồ quỷ dị dưới chân một bút cuối cùng, tiếp đó tùy ý phất tay hai cái, đứng dậy nói: “Dựa vào âm dương song bích làm nguyên mẫu, thiết kế một trận Nhật Nguyệt Càn Khôn phối hợp chặt chẽ thôn cùng

mộ xa, để người trong thôn qua các thế hệ đều thủ hộ mộ này, bố cục mộ dường người.....Thật sự là quá bạo tay, cho dù là tôi, cũng không dám tự quyết định bừa hướng đi tương lai của một thôn, mà người bố trí trận Nhật Nguyệt Càn Khôn này, lại làm được.”

“Nói như vậy, dựa vào bố cục này, cậu có thể xác định vị trí cụ thể của mộ biển?” Phun ra một vòng khói, Giản Tam Sinh nheo mắt lại nhìn trận đồ nguệch ngoạc trên mặt đất nói.

“Đương nhiên, một trận cục mấy nghìn năm trước, cao minh tới đâu cũng không làm khó được tôi, chờ Tam gia họ mang trang bị đến, ngày mai chúng ta có thể ra khơi rồi.” Lăng Mộ tràn đầy tự tin nhìn về phía Giản Tam Sinh, suy nghĩ một chút lại bổ sung nói: “Nếu trận Nhật Nguyệt Càn Khôn đúng, mộ biển kia cách thôn cũng không xa lắm.”

“Ừ.....” Nghe vậy, Giản Tam Sinh cúi đầu suy tư một trận, lập tức chỉ chỉ phía trước nói: “Đi thôi, chúng ta lại qua bên kia nhìn xem, phỏng chừng lát nữa Vô Tranh cùng Tam Nhi sẽ trở về.”

“Dạ.” Dừng chân qua loa chui lên trận đồ vài cái, Lăng Mộ vội vàng đuổi theo Giản Tam Sinh, hai người chậm rãi đi về hướng cửa thôn.

Đến tối đêm, Giản Vô Tranh cùng Hoắc Tam Nhi quả nhiên mang theo túi lớn túi nhỏ trang bị trở về, ngoại trừ bọn họ cùng Tôn Đại Hồng, còn có hai người nữa cũng theo sang đây, một người trong đó, là thằng nhóc đen nhẻm trước đó đón bọn họ ở sân bay Dao Khải Trác.

“Nhị gia.” Dao Khải Trác nhìn thấy Giản Tam Sinh, đầu tiên là có chút khom người, gọi một tiếng gia, sau đó vẻ mặt tươi cười vỗ vỗ một người cao gầy bên cạnh nói: “Đao gia nghe nói ngài muốn ra khơi, liền phái huynh đệ chúng tôi sang đây hỗ trợ, thằng nhóc này tên là Dao Hồng, nhỏ hơn tôi hai tuổi, xem như em trai tôi, là một tay lái thuyền, chuyện ra khơi ngài hoàn toàn có thể yên tâm.”

“Ừ.” Gật đầu, Giản Tam Sinh khoát khoát tay ý bảo hai người vào ngồi, vừa cười vừa nói: “Đại ca nghĩ thật chu đáo, muốn người trong thôn chỉ sợ lại gặp độc thủ, vẫn là huynh đệ nhà mình an tâm hơn.”

Dứt lời, Giản Tam Sinh đứng dậy đi tới cửa, bảo Tôn Đại Hồng ở nhà đối diện đi chuẩn bị cơm tối, sau đó đóng cửa, cùng mọi người thương nghị công việc cụ thể ra khơi.

Giản Vô Tranh cùng Hoắc Tam Nhi mang về trang bị lặn cực kỳ đầy đủ, ngoại trừ dụng cụ thở, kính mặt, chân nhái, áo lặn, bao tay lặn, BC cùng đồng hồ lặn cần thiết ra, còn bố trí mỗi người một con dao lặn cùng súng bắn cá, để bảo đảm dụng phải sinh vật nguy hiểm dưới nước có thể kịp thời bảo vệ mình.

(Tiêu: BC là áo vest lặn mang bộ điều nổi)

Thứ súng bắn cá này ở đại lục cấm buôn bán, cũng không biết Giản Thiên Hằng đi đâu móc nối quan hệ mới lấy được, tính sơ qua, trang bị này ít nhất cũng phải hơn vạn đồng.

Bất quá đối với nhà họ Giản mà nói, chút tiền vật ấy thật sự như hạt cát trong sa mạc không đáng nhắc tới.

Có thiết bị lặn, còn lại chính là vấn đề thuyền chài, nếu muốn ra khơi, phải chuẩn bị một chiếc thuyền bền chắc, lớn nhỏ không thành vấn đề, mấu chốt là chất lượng, nếu không tới biển rồi, thuyền bỗng dưng xảy ra vấn đề, vậy cũng chỉ còn đường nhìn trời chờ chết mà thôi.

Vì vậy vào ban đêm, Giản Tam Sinh liền mang theo huynh đệ Dao gia vào thôn thuê thuyền chài.

Giản Tam Sinh nhiều tiền chơi sang, trả giá rất cao, các thôn dân hiển nhiên cũng vui vẻ cho mượn thuyền, sau mấy phen chọn lựa, rốt cuộc quyết định một thuyền chài nhỏ trong đám thuyền.

Ngày thứ hai trước khi rời bến, huynh đệ Dao gia lại cẩn thận kiểm tra thuyền chài một lần từ trên xuống dưới, sau khi xác nhận không có vấn đề, mới gọi mọi người mang đồ đạc, lên thuyền ra khơi.

Ở trên thuyền, huynh đệ Dao gia giảng giải rất nhiều điều cấm kỵ khi đi biển cho bốn người Giản Tam Sinh.

Ngư dân ra khơi bắt cá đối mặt chính là tình cảnh hiểm nghèo, trong cơn sóng to gió lớn, tính mạng thường ngàn cân treo sợi tóc, việc này trực tiếp đưa tới việc giữa các ngư dân lưu truyền rất nhiều truyền thống cấm kỵ bất thành văn, chỉ để có thể ra khơi thuận lợi, bình an trở về.

Cúng tế mụ tổ, đó là một trong những tập tục truyền thống quan trọng nhất.

Mụ tổ, còn gọi là Thiên Phi, Thiên Hậu, thiên thượng thánh mẫu, nương mụ, là thần linh mà thuyền công, thủy thủ, lễ khách, thương nhân và ngư dân cùng thờ phụng qua các thế hệ. Theo trong Mụ tổ hiền thánh lục có ghi: Biển Đông nhiều thần tiên ma quái, thuyền đánh cá thường đắm. Thiên Hậu nói: “Đây nhất định là quỷ quái gây hại.” Liền lệnh gió thổi lái thuyền tới giữa biển. Khi đó trời yên gió lặng, trông thấy thủy tộc tụ tập, vây gắm giáp màu, nhảy ra phun nước, nhìn thấy đầu sóng xa xa, ôm lấy một pho tượng thần dung mạo như vương tử, trước mặt Thiên Hậu cúi đầu tung hô. Nhất thời, thủy triều mãnh liệt, dọa người trong thuyền run rẩy không thôi. Hậu nói: “Không cần sợ.” Tức thì thuyền chỉ miễn nghênh. Trong khoảnh khắc thủy sắc rõ ràng, biển không nổi sóng, mới biết là Long Vương lên triều. Từ đó về sau, những người đi biển liền xem mụ tổ như vị thần trên biển, mỗi khi rời bến, nhất định phải cúng tế trước một phen, để cầu mụ tổ che chở, chuyển đi thuận lợi, an toàn trở về.

Trừ phần đó ra, mũi thuyền cũng vô cùng quan trọng, bình thường được ngư dân xem như linh hồn của cả con thuyền, có ngư dân dùng “rồng” để hình dung một con thuyền đánh cá, đây ý nghĩa đầu thuyền là đầu rồng hoặc là mắt rồng, ngoại trừ nữ giới không thể đụng vào, ngay cả nam giới cũng không thể đứng hay ngồi ở đầu thuyền, càng không thể tiêu tiểu ở đầu thuyền, nếu không sẽ bị coi là bất kính với thần minh và ngư dân.

Khi ở trên thuyền, không được huýt sáo, sẽ dẫn dắt quỷ nước, nếu gặp phải xác chết trôi, sẽ vớt lên an táng, để tránh oan hồn quần thân, cũng không thể vươn chân ra ngoài thuyền, phòng ngừa bị quỷ nước hay khí nước kéo vào đáy biển.

Đối với chuyến đi biển chứa nhiều cấm kỵ này, đám người Giản Tam Sinh đều tỏ vẻ thấu hiểu và tôn trọng, dù sao, các ngành các nghề đều có một bộ thuyết pháp của riêng mình, không ản theo bí kíp cùng quy củ, sẽ không thể làm nên đại sự, những cấm kỵ cùng tập tục này sở dĩ có thể truyền lưu đến giờ, hiển nhiên có đạo lý của nó.

Dựa theo chỉ thị của Lăng Mộ, Đào Hồng cầm lái, điều khiển thuyền chài thẳng hướng tây nam lái tới.

Mặc xong thiết bị lặn, Giản Vô Tranh liền chui khỏi khoang thuyền, lên boong thuyền, nhìn nước biển xanh biếc bốn phía, chỉ cảm thấy tất cả đều là cảnh tượng mênh mông mờ mịt, căn bản không nhận ra phương hướng, phảng phất như mất đi thời gian cùng không gian vậy, cảm giác có chút áp lực và sợ hãi.

Xoa huyết thái dương, Giản Vô Tranh phát hiện mình tựa hồ có chút say sóng, bất quá hoàn hảo không nghiêm trọng lắm, không xúc động đến nỗi phải nôn mửa.

Nhưng cùng mặc đồ lặn đi tới Hoắc Tam Nhi không may mắn như vậy, cứ mỗi lần nói được vài câu phải che miệng dừng lại kiềm nén một lát, sắc mặt so với Lôi Công Quỷ còn xanh hơn, bộ dáng thật là thảm đạm.

“Sớm biết thế đã để Hắc Tử mặc thứ này thay tôi rồi.... ..Oe.....” Hoắc Tam Nhi một tay chống ván cửa, một tay che miệng, trên mặt thoát trắng thoát xanh, hàm hồ lắm lắm.

“Không chừng Tiểu Hắc cũng say sóng.” Giản Vô Tranh cười cười, đưa tay vỗ nhẹ sau lưng Hoắc Tam Nhi vài cái, nói: “Bất quá mấy ngày nay chúng ta không có ở đó, chẳng biết Tôn Đại Hồng có ngược đãi Tiểu Hắc hay không.”

“Hắn có thể ngược đãi Hắc Tử?” Hoắc Tam Nhi sắc mặt đã hơi tốt hơn, liền bĩu môi khinh thường nói: “Hắc Tử chỉ có trước mặt cậu mới ngoan vậy, sau lưng cậu nó tinh ranh lắm! Ai dám đắc tội nó chứ.....”

“Thật không?” Nhìn vẻ mặt Hoắc Tam Nhi như phải chịu đựng sâu sắc, Giản Vô Tranh không nhịn được nghĩ có chút buồn cười: “Anh từng đắc tội với nó rồi?”

“Tôi..... Tôi đắc tội nó để làm chi nha.....” Bị chạm vào chỗ đau, Hoắc Tam Nhi lập tức giả bộ nhìn trời, ngó nghiêng trái phải trả lời cậu.

Không biết đi trên biển rộng mênh mông vô bờ này đã bao lâu, trong khoang điều khiển bỗng dưng truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Lăng Mộ, nói là tìm được rồi, chính là vị trí bọn họ đang dừng thuyền này.

Giản Vô Tranh cùng Hoắc Tam Nhi liếc mắt nhìn nhau, vội vàng tiến vào trong khoang điều khiển, liền chứng kiến la bàn hiển thị trên tay Lăng Mộ, bọn họ giờ phút này đang đứng ở vị trí mất trận nơi nhát

nguyệt của thôn Hòa Tuế chồng lên nhau.

Không hề trì hoãn, bốn người lúc này đã chuẩn bị xong, kiểm tra không có quên gì nữa, Giản Tam Sinh dẫn dò huynh đệ Đạo gia vài câu, liền mang theo ba người khác lần lượt nhảy vào trong biển.

Lần này trang bị bốn người phân phối tương đối cân bằng, trong ba lô không thấm nước đều đặt dụng cụ cấp cứu dùng cho thời khắc khẩn cấp, để ngừa người khác không kịp tới hỗ trợ có thể tự cứu mình.

Mộ biển phụ cận thôn Hòa Tuế này, trên phương thức hình thành rõ ràng thuộc về phương pháp xây mộ dẫn nước loại thứ hai, cho dù dưới đáy biển, cũng có thể rõ ràng nhìn ra đủ loại dấu vết của địa cung.

Bốn người ở trong thôn đã thương lượng tốt ám hiệu và động tác dùng dưới biển, giờ phút này liền theo sát xung quanh Giản Tam Sinh, chậm rãi lặn tới cạnh địa cung.

Qua lại xung quanh tìm tòi hồi lâu, Giản Vô Tranh mới phát hiện một địa phương cùng loại với đạo động vô cùng khéo léo, dùng đèn pin không thấm nước chiếu xuống phía dưới, phát hiện cái gì cũng nhìn không rõ, liền vội vàng gọi ba người khác sang xem xét.

Đó là một đạo động chỉ chứa đủ một người thông qua, hình thể bình thường như Giản Vô Tranh bọn họ còn được, phàm là hơi béo chút, hẳn sẽ bị kẹt ở giữa tiến lùi không được.

Đạo động mở phía trên hành lang, chung quanh có dấu vết bị động vật cào lung tung, cũng có dấu vết bị người dỡ xuống từng khối gạch mộ.

Giản Vô Tranh lấy tay đẩy vài cái, trong lòng âm thầm phỏng đoán, dấu vết hỗn loạn này hẳn là do Lôi Công Quỷ cùng quỷ nước làm ra, mà trực tiếp dỡ gạch mộ xuống, chỉ có thể là tên Khiêm Tử sức lớn vô cùng kia.

Lại kiểm tra trang bị trên người cùng ám hiệu một chút, bốn người sau khi chuẩn bị đầy đủ, liền xếp thành thứ tự Hoắc Tam Nhi đi đầu, Giản Tam Sinh cùng Lăng Mộ ở giữa, Giản Vô Tranh sau cùng, lần lượt chui vào trong đạo động.

Sau khi tiến vào hành lang, ánh sáng càng trở nên u ám, bùn đất tảo biển cùng những vi sinh vật không biết tên hỗn tạp trong nước biển, ngăn chặn ngọn đèn chiếu xạ.

Bốn người cẩn thận sờ tường mộ đi tới, thời thời khắc khắc đề phòng sẽ có thủ mộ thú tương tự Lôi Công Quỷ xuất hiện, càng sợ đụng phải quỷ nước quái lực hung tàn đập cửa.

Bích họa vốn trên tường mộ ngâm trong nước biển đã bị thay đổi hoàn toàn diện mạo, không còn nhìn ra bộ dáng ban đầu nữa, trên mặt đất chất đọng rất nhiều vật hình khối bị bào mòn cùng vi sinh vật bao phủ, không ai nhìn ra được chúng nó rốt cuộc là cái gì.

Bơi đại khái năm sáu phút, mọi người đi tới một gian mộ thất không lớn lắm, giữa mộ thất đặt một quan tài đá mở bung, nhĩ phòng bên cạnh còn bị đập bể ra một cái động, không biết tình hình thế nào.

Giản Tam Sinh ra hiệu, ý bảo mọi người lấy ra súng bắn cá cẩn thận đề phòng, rồi dẫn đầu bơi qua đó.

Bốn người vây bên cạnh quan tài đá, phát hiện trong quan tài này đồ vàng mã chôn cùng gì cũng không có, trống rỗng chỉ có một khối nữ thi đã bị nước biển ngâm đến biến dạng, ngũ quan của nữ thi kia mơ hồ không rõ, mái tóc đen dài rơi lả tả giữa quan tài đá, thỉnh thoảng theo nước biển đập dờn bông bênh vài cái, toàn thân cao thấp không có một chút phục sức, lóa lờ trắng bóng trước mắt mọi người, chỉ có cặp vú nọ là nhìn được rõ ràng.

Đây là phương pháp mai táng kỳ quái gì? Trong lòng Giản Vô Tranh buồn bực, không khỏi nhớ tới nữ thi mang thai sáu hài tử trong mộ Chu Công kia.

Thấy quan tài đá này không có gì đặc biệt, Giản Tam Sinh ra dấu bảo mọi người đến chung quanh xem xét, tìm xem có đầu mối gì khác không.

Cầm đèn pin không thấm nước, Giản Vô Tranh chậm rãi bơi tới bên cạnh, phát hiện trong góc có một đồ vật hình tròn, mặc dù nhìn không ra rốt cuộc là cái gì, nhưng từ hình dạng phân tích, Giản Vô Tranh cho rằng nó có thể là đồ gốm.

Xoay người, Giản Vô Tranh quyết định đến bên kia xem tiếp, lại không ngờ rằng, vừa quay người đi, vậy mà phát hiện nữ thi vốn nằm trong quan tài nọ, cứ nhiên thừa dịp mọi người không chú ý, giống như người sống bình thường điên cuồng vịn bệ đứng dậy, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Giản Vô Tranh, rất nhanh bơi hướng về phía nhĩ phòng bị đập ra một cái hốc kia.

13. Chương 12: Gặp Lại

Nữ thi thành linh cử động điên cuồng, rất nhanh hấp dẫn sự chú ý của ba người còn lại, mọi người kinh ngạc nhìn một bộ thi thể trần trụi ngâm đến hoàn toàn biến dạng, ở trước cửa hốc bị đập bể của nhĩ phòng giấy dựa thân thể mềm nhũn không xương cốt gồng chui vào trong, động tác vô cùng kịch liệt khuấy tung nước biển vốn đã không sạch sẽ gì trong mộ thất càng thêm đục ngầu.

Nhìn động tác kỳ quái của nữ thi, Giản Vô Tranh kinh ngạc sửng sờ, lại không khỏi có chút buồn bực, bởi vì nếu nhắc tới nữ thi là tự mình di chuyển, chẳng bằng nói nó đang bị thứ gì đó trong hốc kéo vào thì thích hợp hơn, cái loại bộ dáng giấy giụa lung tung này, hoàn toàn không giống một thi thể có ý thức tự chủ, mà lắc lư tứ chi bơi lội.

Nghĩ tới đây, Giản Vô Tranh liền đưa tay chống xuống vách tường, bơi về phía trước hai thước, muốn tới gần hơn để quan sát bộ thi thể trần trụi nọ.

Giản Tam Sinh bên cạnh bị động tác lớn mật của cậu dọa sợ, lo lắng sẽ xảy ra chuyện, vội vàng bơi qua, túm lấy cánh tay Giản Vô Tranh, phòng ngừa cậu lại làm bừa, đồng thời quay đầu, dùng tay kia ra hiệu hỏi: Làm sao vậy?

Biết Nhị ca đang lo lắng cho mình, Giản Vô Tranh liền lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có gì, sau đó dùng ngón tay chỉ nữ thi không ngừng giãy giụa nọ, ý bảo Giản Tam Sinh cùng hai người khác cẩn thận nhìn đầu của nữ thi.

Sau khi nhìn kỹ, mọi người mới phát hiện, trong mái tóc đen lộn xộn như tảo biển của nữ thi, cứ nhiên mơ hồ lộ ra hai khớp ngón tay dị thường nhỏ gầy, phủ đầy lông ngắn cấu bần màu lục thẫm. Ngón tay nọ cùng tóc đen hỗn độn của nữ thi gắt gao quấn lấy nhau, thỉnh thoảng khấp hai cái, trong mộ thất dưới nước âm u này có vẻ phi thường quỷ dị.

Lúc này không chỉ Giản Vô Tranh, ba người khác trong nháy mắt cũng hiểu được, vấn đề nào phải ở nữ thi kia, đây rõ ràng là có thứ gì đó phía sau dất thi thể bơi đi, hơn nữa từ tần suất thi thể lắc lư đến xem, thứ kia tựa hồ vô cùng luống cuống.

Biết rõ ràng nguyên nhân nữ thi bơi đi, sự tình dễ xử lý hơn rồi.

Bốn người lúc này liếc nhìn nhau, đều đem đèn pin giắt trên eo, lấy ra súng bắn cá nhắm ngay lỗ hổng, sau khi tay lớn Giản Tam Sinh vung lên, chậm rãi hướng chỗ nữ thi bơi đi.

Hoắc Tam Nhi giành đi trước ba người, bơi tới bên cạnh nữ thi, đưa tay dè lên tường mộ, phát hiện gạch mộ gần cửa hốc có dấu hiệu lỏng lẻo, liền ra dấu bảo mọi người Giản Tam Sinh cách xa một chút, còn mình cũng lùi theo về phía sau, rồi giơ súng bắn cá lên, quay hướng về chỗ có vết nứt bắn mạnh một phát.

Mũi lao cứng ngắc mang theo ngòi nổ nhanh chóng đâm vào khe hở của tường mộ, khiến mặt tường vốn lỏng lẻo trong nháy mắt nứt toác ra, gạch mộ lớn lớn nhỏ nhỏ vỡ theo nước biển sóng sánh chậm rãi chìm xuống mặt đất.

Túm mũi lao cắm vào trong khe hở về, Hoắc Tam Nhi quay về hướng tường mộ rách mướp đập một cước, một cước này đã bị lực cản của nước biển, mặt dù lực đạo chưa đến mười phần, nhưng cũng đủ để tường mộ bị nước biển ăn mòn đã lâu kia hoàn toàn đổ sụp.

Lỗ thủng trên tường dần dần biến lớn, thứ vốn núp phía sau lôi kéo nữ thi cũng bại lộ trước mặt mọi người.

Đó là một sinh vật hình người toàn thân phủ đầy tảo biển cùng lông dày nặng, nửa người trên của nó dị thường rộng lớn, chi sau lại vô cùng ngắn nhỏ, hai cánh tay đều rất trắng kiết, bộ dáng túm nữ thì lấm la lấm lét vô cùng đáng ghét.

Dáng vẻ hèn mọn xấu xí nọ, nhất thời khiến Giản Vô Tranh nhớ tới khi nước theo lời ngư dân nói.

Truyền thuyết khi nước động tác nhanh nhạy, sau khi màn đêm buông xuống, chúng nó sẽ từ ngoài khơi hiện lên, chậm rãi bò vào thuyền cá, thừa dịp lúc ngư dân ngủ, lặng lẽ tới gần bọn họ, sau đó phát lực kéo ngư dân đang ngủ say vào trong biển. Bởi vì sức lực của khi nước rất lớn, một khi bị đẩy vào trong nước, nhất định mười phần chết chín, khó thoát khỏi tử kiếp.

Cũng không biết khi nước trước mắt này tại sao lại bỏ qua bốn người sống bọn họ, ngược lại kéo một bộ xác trần trụi không tha.

Khi nước kia phát hiện mình đã bại lộ, lập tức lộ ra vẻ hung ác, nhe răng khoa tay múa chân vài cái, thấy bốn người cũng không bị mình dọa sợ bỏ chạy, liền túm nữ thì như túi da, rất nhanh hướng sâu bên trong mặt sau tường bơi đi.

Liếc mắt nhìn những người khác một cái, Giản Tam Sinh khoát khoát tay, bảo Hoắc Tam Nhi dẫn đầu, bốn người lần lượt chui vào lỗ thủng, theo tung tích khi nước chạy trốn, một đường cẩn thận cảnh giác bơi đi.

Hành lang mặt sau nhĩ phòng này vô cùng hỗn độn, tựa như trước đó đã từng sụp xuống có chút nghiêm trọng, vô số đồ gốm bị gạch mộ rơi rụng đập thành mảnh nhỏ, từng khối từng khối metope (là các tấm đá vuông trang trí nằm giữa ba vạch dọc) đan xen khắp nơi trong hành lang, làm cho vài chỗ căn bản nhỏ hẹp cản trở người qua lại.

Bơi khoảng 20 phút, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một thông đạo kéo dài xuống phía dưới, thông đạo này cũng không có sửa chữa ngay ngắn gì, như là hang động dùng dụng cụ thuần túy đào móc ra.

Chậm rãi bơi vào trong, liền phát hiện diện tích của hang động này so với mặt ngoài thoát nhìn lớn hơn rất nhiều, hơn nữa có xu hướng càng ngày càng rộng mở, hướng đi của hang động cũng từ dưới hướng lên trên, hình thành một khúc cong chữ U, tựa hồ từ gian nhĩ phòng kia liên thông tới một địa phương nào đó.

Không chút do dự, bốn người bắt đầu theo hướng đi của thông đạo nỗ lực bơi về phía trước, chỉ 10 phút sau, ào một tiếng từ trong nước góc đầu lên.

Chuyện gì đã xảy ra, nơi này cư nhiên không bị nước biển đổ đầy? Giản Vô Tranh lấy ra đèn pin không thấm nước, kinh ngạc quay đầu nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ cư nhiên bơi tới gần một thềm đá, chỗ thềm đá gần nước biển có chút bong tróc, nhưng như trước thẳng tắp kéo dài vào trong bóng tối, ánh sáng của đèn pin không thấm nước không mạnh bằng đèn pin mắt sói, không đủ để chiếu đến nơi sâu như vậy.

Lúc này Lăng Mộ lấy ra một máy kiểm tra chất lượng không khí, kiểm tra thành phần khí thể trong không khí, sau đó vài phút mới yên tâm tháo xuống mặt nạ và ống thở, có chút nghi hoặc nói với ba người khác: “Thật là kỳ quái, nơi này chẳng những không có nước, trong không khí cũng không có khí thể gây hại, đây rốt cuộc là nơi nào?”

Nhìn thấy Lăng Mộ tháo xuống ống thở không có phản ứng gì bất thường, đám người Giản Tam Sinh cũng mau chóng tháo mặt nạ và ống thở, bốn người một bên bơi về hướng thềm đá, một bên cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh.

“Ai biết, không chừng chúng ta đã phát hiện long cung trong truyền thuyết rồi, chẳng biết chừng nơi này còn có mỹ nhân ngư đấy.” Hoắc Tam Nhi quen thói vui đùa vài câu, sửa sang lại trang bị, dẫn đầu bò lên trên thềm đá.

“Suối Nguồn Tươi Trẻ chắc đã xem rồi nhỉ.” Lăng Mộ quảng cho Hoắc Tam Nhi một cái liếc mắt, thuận miệng sỉ nhục nói.

“A?” Đã bò lên thềm đá đưa tay qua kéo người Hoắc Tam Nhi thoảng cái sững sờ, chưa kịp phản ứng là có ý gì: “Xem nhiều cái quái gì?”

“Cướp biển Caribe 4.” Giản Vô Tranh từ trên thềm đá đứng dậy, vừa sửa sang lại trang bị trên người, vừa giải thích.

“Móa.....” Hoắc Tam Nhi khóe miệng co quắp mắg một câu, sau đó cởi đèn pin không thắg nước bên hông xuống nắg trong tay, dẫn đầu đi về phía trước mặt.

Bốn phía một mắg đen nhánh yên tĩnh, con khỉ nước kéo nữ thi kia cũng không biết đã đi nơi nào, bốn người dưới ánh đèn pin không thắg nước cẩn thận đánh giá chung quanh, đi từng bước một cực kỳ cẩn thận.

Chắg biết đi bao lâu, Hoắc Tam Nhi phía trước bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nói với Giắg Tam Sinh: “Nhị gia, phía trước hình như có cánh cửa.”

“Hửm?” Giắg Tam Sinh khựng lại một chút, lập tức khoát tay nói: “Đi thôi, cẩn thận chút, không chừng có bắg rắp.”

“Dạ.” Hoắc Tam Nhi gắg đầu, rút dao lắg ra, tiếp tục cảnh giác tiến về phía trước.

Nói chung, cơ quan bố trí chung quanh cửa mộ là nhiều nhất cũng hung ác nhất, cho nên dù là loại người lọc lõi già dặn như đám Giắg Tam Sinh, cũng không khỏi ở địa phương này cẩn thận một chút đề phòng bất trắc.

Song khi mọi người thật sự đi tới trước cánh cửa cực lớn đúc đồng thau nọ, lại phát hiện cửa này đã bị người ta mở qua.

“Xem chừng cơ quan nơi này đã sớm bị người ta phá giải rồi.” Chỉ chỉ vòng xoay điêu khắc hình dạng quỷ dị phức tạp bốn phía trên cửa, Giắg Tam Sinh thở dài nói: “Phòng chừng chính là Khiêm Tử và Thành Nhạc bọn họ, chỉ có chìa khóa trong tay bọn họ mới có thể tiến vào ngôi mộ này.”

Dứt lời, Giắg Tam Sinh ra dấu, bốn người liền chậm rãi đi vào trong cánh cửa đồng thau.

Phía sau cửa đồng, là một không gian phản chiếu cùng loại bên ngoài, ngoại trừ một ít tượng đá bày biện chỉnh tề ra, chính là một cái ao cùng chỗ thềm đá trước đó giống nhau.

Bốn người đứng bên cạnh cái ao, dùng đèn pin chiếu xuống dưới, nhưng hoàn toàn nhìn không thấy được thứ gì, chỉ có một mắg hắg ám sâu thắg ẩn tàng dưới đáy nước.

Hồi tưởng trước đó bơi qua thông đạo hình chữ U, Giắg Vô Tranh ngồi xổm xuống, vươn tay lấy đèn pin chiếu chiếu mặt nước, sau đó khó hiểu nói: “Đừng nói là phải bơi một lần nữa nha, mặt này thông đến chỗ nào đây?”

“Có thể là mộ thất chân chính, cũng có khả năng là một thứ nguy trang, tóm lại hết thảy cẩn thận, mặt này không chừng chính là cơ quan.” Giắg Tam Sinh một lần nữa đeo mặt nạ lên, ra hiệu ba người khác cũng nhanh chóng chuẩn bị tốt, đừng lãng phí thời gian.

Song mọi người thật không ngờ chính là, ngay khi Giắg Vô Tranh muốn đứng dậy, thành linh từ trong nước vươn ra một cánh tay, nhanh như chớp bắt được cánh tay Giắg Vô Tranh, sau đó kéo mạnh người xuống đáy nước, tốc độ nọ nhanh chóng nhưng vô cùng mãnh liệt, nhanh đến nỗi cơ hồ khiến người ta nhìn không rõ được động tác của nó, hơn nữa trước khi xảy ra sự việc vừa rồi không có mắg mắg báo trước, dẫn đến ba người khác không hề kịp phản ứng kéo người lại.

“Vô Tranh!” Bỗng dưng bị kéo vào trong nước, Giắg Vô Tranh giữa lúc trời đất quay cuồng chỉ nghe thấy tiếng gọi sợ hãi của mọi người, sau đó liền chìm vào một vùng thế giới hắg ám âm trầm hơn so với trước đó.

Bởi vì không đeo ống thở, khi Giắg Vô Tranh bị kéo xuống vài ngum nước, cổ họng và ngực đau muốn chết, dùng sức ngo ngoáy vài cái nhưng lại phát hiện căn bản đánh không lại thứ trước đó đã túm mình, chỉ có thể mặc cho nó tiếp tục kéo mình vào sâu trong đáy nước.

Trong lúc bối rối, Giắg Vô Tranh nhớ tới đèn pin không thắg nước nắg trong tay, liền nỗ lực điều chỉnh thân thể, muốn mượn ánh đèn pin trợ giúp nhìn xem thứ kéo mình rốt cuộc là gì, nhưng vừa mới nhắg thẳng ánh sáng về phía vật kia, đã bị nó vung cánh tay phá hủy đèn pin không thắg nước.

Không có ống thở, Giắg Vô Tranh rất nhanh liền chống đỡ không nổi nữa, mơ hồ nhận thấy được thứ bám lấy mình cho dù ở dưới nước tốc độ cũng nhanh kinh người, cứ tiếp tục như vậy Nhị ca bọn họ chưa kịp tới cứu, cậu có khả năng đã chết chìm dưới đáy nước rồi.

Chẳng lẽ là khi nước trước đó.....

Bọn họ sợ rằng đã đuổi không kịp nữa, thứ tốc độ quá nhanh này.....

Nếu Khiêm Tử có ở đây thì tốt rồi.....

Tên chết tiệt, tôi hận cậu.....

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, Giản Vô Tranh rốt cuộc chịu không được há miệng, nước biển lạnh lẽo trong nháy mắt tràn đầy ngực, áp lực cường đại cùng đau đớn tràn ngập toàn thân khiến trước mắt cậu tối đen cơ hồ ngất đi.

Trước mắt như che một tấm vải trắng, đầu óc ù ù vang hưởng, Giản Vô Tranh mơ mơ hồ hồ cảm giác được thứ cầm lấy mình kia bỗng dưng buông lỏng nắm tay, nước biển chung quanh tựa như bị chất lỏng nóng nực mùi máu tanh xâm nhiễm, sau đó bản thân rơi vào một lồng ngực quen thuộc, một đôi tay mạnh mẽ gắt gao ôm lấy mình, ống thở được cài lên một lần nữa, đường khí lâu lắm không gặp dần dần tràn đầy lồng ngực.

Cảm giác này.....

Vô luận qua bao lâu, cậu tuyệt đối cũng sẽ không nhận lầm.

Vương Tử Khiêm.....

Một loại xúc động muốn khóc kích thích Giản Vô Tranh, cậu dùng hết sức lực cuối cùng toàn thân vội vàng bắt lấy cánh tay ôm mình không buông, sợ đối phương sẽ lại biến mất vậy, liều mạng mở mắt muốn nhìn xem rõ ràng, bất đắc dĩ vừa rồi thiếu đường khí quá mức nghiêm trọng, đôi mắt thủy chung nhìn không được gì, chỉ có thể cảm giác được người nọ đang mang mình nhanh chóng bơi hướng về mặt nước.

Không sao, lần này nắm chắc, sẽ không để cậu ấy chạy mất nữa.....

Không sao đâu.....

Vô lực tựa vào thân hình ngày đêm nhớ nhung ấy, Giản Vô Tranh chậm rãi khép mắt lại, nghĩ thầm trong lòng.

14. Chương 13: Lời Nguyên Tứ Tuần

“Vô Tranh.” Thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai, Giản Vô Tranh chậm rãi mở mắt, phát hiện mình đã được đưa đến trên một bệ đá, mà đang thấp giọng gọi tên mình, chính là người cậu hao hết trăm cay nghìn đắng ra khơi tìm kiếm.

Vừa bị khi nước kéo xuống đáy nước suýt nữa ngạt thở mà chết, trong quá trình Giản Vô Tranh được Vương Tử Khiêm ôm lên bờ vài lần ngất đi, lúc này nghe được thanh âm vô cùng quen thuộc, cậu mới miễn cưỡng tranh đấu tỉnh táo lại.

“Khiêm Tử.....” Nằm trong lồng ngực kiên cố, Giản Vô Tranh có loại lỗi giác bừng tỉnh khỏi mộng, cậu thử vươn tay, vuốt ve khuôn mặt lạnh lùng như trước của người nọ, nghĩ đến bản thân sau nhiều ngày khổ cực rốt cuộc đã có kết quả, cơ hồ cảm động rơi lệ.

“Vô Tranh.” Nhìn thấy người yêu tỉnh lại, Vương Tử Khiêm nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng gầy chắt của đối phương, chậm rãi cúi người xuống, kề sát vào đôi môi như cánh hoa mình ngày nhớ đêm mong kia, rốt cuộc nhận không được nhẹ nhàng hôn lên.

“Vương Tử Khiêm.....” Thấp giọng khàn khàn nỉ non bị tận lực cắt đứt, Giản Vô Tranh rũ mắt xuống, tùy ý đối phương hé mở đôi môi mình, tiến vào trong miệng mình tùy ý quấy nhiễu mát mẻ, sau đó khi Vương Tử Khiêm hôn đủ rồi ngẩng đầu ngồi thẳng người dậy, dựa theo cảm giác của mình, hướng về phía khuôn mặt nhìn không rõ ràng lắm trong bóng đêm kia, một quyền đánh mạnh tới.

“A!” Một quả đấm này của Tam gia lực đạo mười phần, tốc độ và thời gian nắm chắc đều phi thường tinh diệu, Vương Tử Khiêm bị đánh kêu lên một tiếng đau đớn quay mặt qua chỗ khác, thật hoàn toàn không ngờ Giản Vô Tranh sau khi hôn môi sẽ trực tiếp ra tay đánh y.

“Rốt cuộc đã tìm được cậu.” Hơi cong khóe miệng, Giản Vô Tranh lộ ra một mặt cười gần như âm ngoan, cậu chậm rãi ngồi thẳng người, thô bạo đem thân thể tháo vát nọ đẩy ngã trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống nói: “Còn dám chạy sao, có tin tôi dùng xích chó xích cậu lại không, hửm?”

“.....Không dám nữa.” Tay lớn xoa nhẹ lên thất lưng mềm dẻo của Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm vừa hưởng thụ xúc cảm đã lâu không được, vừa thành thật nghiêm trang hồi đáp.

“Nói thật dễ nghe.” Khinh thường bĩu môi, Giản Vô Tranh đè thấp thân thể, tới gần Vương Tử Khiêm cười lạnh nói: “Ai biết cậu lần sau còn có thể không nói một tiếng đã biến mất hay không?”

“Không đâu.” Không có lần sau nữa.....Con người đen nhánh ẩm đậm xuống, Vương Tử Khiêm vươn cánh tay gầy dài hữu lực ôm chặt lấy Giản Vô Tranh, nhẹ nhàng hôn bờ môi cậu, thấp giọng nói: “Anh cần bản không nên tới tìm tôi.....”

Nghe được lời mình không muốn nghe nhất, Giản Vô Tranh lập tức nhú mày, thừa dịp khoảng cách giữa miệng lưỡi hai người dây dưa, hung hăng cắn Vương Tử Khiêm một ngụm.

“Ừm.....” Vương Tử Khiêm than nhẹ một tiếng, cánh tay ôm Giản Vô Tranh vô thức buộc chặt hơn, giọng nói hàm chứa khàn khàn hỏi: “Sao.....”

“Tôi không nên tới tìm cậu?” Hai tay chống ngực Vương Tử Khiêm dùng sức đẩy vài cái, muốn tránh khỏi khuôn ngực ẩm áp chết tiệt này, lại phát hiện khí lực người này vẫn kinh người trước sau như một, Giản Vô Tranh không nhịn được có chút phát hỏa, khẩu khí bất thiện nói: “Con mẹ nó cậu đến giờ còn nói lời như thế? Cậu cứ như vậy không gặp lại tôi là sao!”

“Vô Tranh.....” Biết Giản Vô Tranh thực sự tức giận, Vương Tử Khiêm lập tức tay mất lạnh lẽo đem người đang muốn đứng lên lần nữa khóa trong ngực, bối rối không biết nên giải thích như thế nào.

Nhận thấy được cố chấp và vụng về của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh dần dần thả lỏng thân thể, thở dài nói: “Cậu ngoại trừ thể này không còn biết nói gì nữa sao?”

“.....” Môi mỏng mở ra khép lại, Vương Tử Khiêm cuối cùng vẫn là lựa chọn trầm mặc, mặc dù y đích xác có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi chân chính đối mặt với Giản Vô Tranh, lại nói không nên được lời nào.

Y rất thương cậu, rất muốn cậu, muốn cùng cậu bên nhau cả đời không xa lìa nhau..... Thế nhưng.....

“Quên đi.....” Nhận thấy được sự trầm mặc khác thường của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh lắc đầu hết cách, lập tức thân thể nghiêng về phía trước, hai tay đè lại bả vai đối phương, ôn nhu hôn lên môi mỏng lạnh lạnh nọ.

Đối với sự chủ động của người yêu, Vương Tử Khiêm luôn không có sức chống cự, cơ hồ trong nháy mắt cảm nhận được nhiệt độ mềm mại của Giản Vô Tranh, tâm thần đã bị xúc cảm tốt đẹp này cướp đi toàn bộ.

Môi lưỡi mềm mại dây dưa cuốn lấy nhau, Vương Tử Khiêm chậm rãi nắm giữ quyền chủ động, kịch liệt mút vào đôi môi khiến thân thể Giản Vô Tranh như nhũn ra, run rẩy hoàn toàn ngồi phịch trên người Vương Tử Khiêm, vô lực thừa nhận nụ hôn điên cuồng nồng nhiệt gần như si dại nọ.

“Ừm.....Khiêm..... Ừm.....” Điểm mẫn cảm trong miệng bị hung hăng chà đạp, Giản Vô Tranh nheo mắt lại, thở hổn hển rên rỉ thành tiếng, thân thể giữa trời buộc càng ngày càng gấp của Vương Tử Khiêm dần dần nóng lên.....

“Phù ha!” Ngay khi hai người đắm chìm trong nụ hôn bất phân thắng bại, cái ao bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng ào, ba người toàn thân mặc trang bị từ trong nước nhô ra.

“Tổ cha nó, phía dưới này sao nhiều thông đạo như vậy!” Từ trong nước lộ đầu ra đầu tiên Hoắc Tam Nhi cầm mặt nạ và ống thở, rất nhanh bơi đến cạnh bệ đá: “Tam gia tới cùng đã đi đâu rồi, đây nước sao chỉ có xác con khỉ kia?”

“Ai biết thằng nhóc ấy chạy đi đâu.....” Làm mất tiểu đệ nhà mình, Giản Tam Sinh gấp đến lửa cháy đến lông mày, còn chưa lên bờ mượn đèn pin chiếu bốn phía: “Đừng nhiều lời, mau đi tiếp tìm xem, nơi này nếu không có khẳng định ngay bên kia.”

“Tôi nghĩ con khỉ nước kia không giống như bị Tam gia giết chết, thủ pháp nó nhìn giống.....” Quả đắm vịn bên cạnh bệ đá, Lăng Mộ vừa phân tích tình huống, vừa dùng đèn pin không thấm nước hướng bên trái quét tới, sau đó khi vừa nhìn thấy Giản Vô Tranh cứng đờ ngồi trên người Vương Tử Khiêm đen mặt nhìn về phía mình, khựng lại rồi tiếp tục nói: “Giống Thanh Long.”

“Chết tiệt.....” Theo hướng đèn pin Lăng Mộ chiếu sáng nhìn lại, Giản Tam Sinh và Hoắc Tam Nhi trong nháy mắt ngừng hết thấy động tác, lẳng lẳng nhìn hai người kia dây dưa một chỗ.

“Ta nói.....” Khó xử kéo kéo khóe miệng, Giản Tam Sinh dẫn đầu phá tan trầm mặc, gắng gượng nặn ra nụ cười nói: “Hai đứa thật đúng là lén lén lút lút, cũng không bật chút đèn, cứ như vậy trốn ở đó, để bọn ta tìm khắp nơi à.”

“Nhị gia.” Bị quấy nhiễu chuyện tốt Vương Tử Khiêm như trước mặt không chút thay đổi chào hỏi, chỉ có Giản Vô Tranh từ trong giọng nói lạnh cứng kia nghe ra ý kỳ thật cực kỳ khó chịu.

“Nhị ca, mọi người mới vừa nói gì bên kia?” Cùng Vương Tử Khiêm đứng dậy, sắc mặt Giản Vô Tranh ửng đỏ, làm bộ không thèm để ý nói sang chuyện khác: “Dưới nước này không chỉ có một thông đạo sao?”

Hiểu được da mặt tiểu đệ nhà mình mỏng, Giản Tam Sinh không cố ý khiêu khích nữa, theo Giản Vô Tranh nói: “Đúng vậy, bọn anh vừa rồi khi tìm em, phát hiện dưới nước này ít nhất có năm nhánh thông đạo, hình dạng lớn nhỏ đều không sai biệt lắm, rất dễ làm người ta bị lạc bên trong, có lẽ do chủ mộ cố ý thiết kế.”

“Thì ra là vậy.” Gật đầu, Giản Vô Tranh nhớ tới vừa rồi Vương Tử Khiêm có nói, tiến vào liền không ra được, nói vậy chính là do thông đạo bất đồng phương hướng này dẫn đến, nếu mỗi nhánh thông đạo này đều thông về hướng một nơi cùng loại cánh cửa đồng kia, có thể hình thành bố cục dạng lưới, làm cho người ta mò không ra được phương hướng, tìm không ra được đường ra chân chính.

Bất quá chuyện ra ngoài bây giờ chưa cần phải suy nghĩ vội, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là trợ giúp Khiêm Tử bọn họ, giải quyết vấn đề của tứ thú.

“Khiêm Tử, Thành Nhạc đâu? Hai người không phải đi cùng nhau sao?” Cầm tay Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh nghi ngờ hỏi: “Còn nữa, hai người tại sao nhất định phải đến đây, rốt cuộc là để tìm cái gì?”

“.....Bạch Hổ cùng Huyền Vũ ở phía trước, tôi mang mọi người qua đó.” Chưa vội trả lời vấn đề còn lại của Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm sau khi trầm mặc hai giây, kéo tiểu tổ tông dẫn đầu đi về phía trước.

Biết Vương Tử Khiêm không muốn nói, trong lòng Giản Vô Tranh mặc dù có chút lạc lõng, nhưng không truy hỏi nữa, chỉ an tĩnh đi theo ý hướng vào sâu bên trong mộ thất.

Không muốn trộn lẫn vào bầu không khí quỷ dị giữa hai người, Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn Hoắc Tam Nhi và Lăng Mộ một cái, ý bảo bọn họ đi cách xa một chút, gần quá khó tránh khỏi bị lạc đạn.

Giữa mộ thất u tối, chỉ có vài vệt sáng không rõ ràng lắm của đèn pin bắn quét qua lại bốn phía, mọi người đi theo Vương Tử Khiêm, đi vừa cẩn thận vừa cảnh giác, tiếng bước chân lộp cộp quanh quẩn trong không khí, khiến nơi này càng thêm vẻ trống trải im ắng.

Tay trái đan vào tay Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh nhàm chán lấy đèn pin chiếu lung tung cảnh vật chung quanh, phát hiện khi quang mang tới mờ thỉnh thoảng chiếu đến gần Vương Tử Khiêm, liền bị đối phương cố ý nghiêng mặt né đi.

Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ Khiêm Tử không muốn để mình nhìn thấy mặt cậu ấy sao? Đối với động tác nhỏ của Vương Tử Khiêm cảm thấy lạ lùng khó hiểu, trong lòng Giản Vô Tranh nhin không được có chút ảo não, vừa rồi cố ý không trả lời vấn đề của mình, hiện giờ lại cố ý không cho mình nhìn mặt của cậu ấy, tên chết tiệt này tới cùng muốn thế nào?

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh liền kéo tay Vương Tử Khiêm để ý dừng lại đối mặt với mình, sau đó mang chút tức giận nói: “Khiêm Tử, để tôi nhìn mặt cậu xem.”

Đi theo phía sau bọn họ đám người Giản Tam Sinh nghe được những lời này của Giản Vô Tranh, không nhịn được có chút kỳ quái, không hiểu tiểu tử tông này tới cùng lại âm ỉ cái gì.

“Vô Tranh.” Đưa tay ngăn trở Giản Vô Tranh móc pháo lạnh trong ba lô ra, Vương Tử Khiêm lui về sau hai bước, sống chết không chịu để cho đối phương nhìn bộ dáng của mình.

“Vương Tử Khiêm!” Bị đối phương cầm tay cản bản không thể động đây, Giản Vô Tranh cảm tức gầm nhẹ, không rõ Vương Tử Khiêm tới cùng có chuyện gì mà giấu cậu như vậy.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng đứng song song trong chốc lát, Vương Tử Khiêm nhìn chăm chú vào con người tràn ngập khó hiểu và phần nộ của Giản Vô Tranh, rốt cuộc vẫn im lặng thỏa hiệp.

Y như bỏ cuộc rũ cánh tay xuống, không nói một câu đứng ở đó, mặc cho Giản Vô Tranh giơ pháo lạnh nhích lại gần mình, khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh như mặt nước đọng, nhìn không ra chút gợn sóng nào.

Không có Vương Tử Khiêm cậy mạnh ngăn trở, Giản Vô Tranh lúc này mới được thỏa mãn mong muốn, tay cầm pháo lạnh chậm rãi tới gần, sau khi hoàn toàn thấy rõ mặt đối phương, nhìn không được trừng lớn hai mắt, kinh ngạc nói không ra lời.

Khuôn mặt vốn vô cùng tuấn lãng nọ, giờ phút này vậy mà che kín lối văn màu đen lớn nhỏ không đồng nhất, mà hai tròng mắt vốn sâu thẳm đen bóng nọ, hiện giờ cũng lộ ra một cổ đỏ sẫm quỷ dị, hai thứ phối hợp lại, phá hủy dung mạo gần như hoàn mỹ của Vương Tử Khiêm, khiến y thoát nhìn tựa như ác ma xấu xí không chịu nổi.

“Khiêm Tử, cậu.....” Giản Vô Tranh run rẩy vươn tay, vuốt ve khuôn mặt đã thay đổi hoàn toàn của Vương Tử Khiêm, đau lòng không ngừng thấp giọng nói: “Đây là có chuyện gì..... Con mẹ nó cậu nói cho tôi biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả!!”

Nhìn Giản Vô Tranh bưng kín mắt cơ hồ sụp đổ, Vương Tử Khiêm không thể nào tiếp tục thờ ơ nữa, y rất nhanh kéo người vào trong lòng, chân tay luống cuống muốn lên tiếng trấn an, nhưng hoàn toàn không biết nên nói những gì.

Thấy hai người đều thành bộ dạng này, Giản Tam Sinh không khỏi thở dài thườn thượt, thầm nghĩ thằng nhóc Khiêm Tử này thật sự là càng ngày càng không biết đồ người ta, ngay cả một câu cũng không biết nói, quả thực con mẹ nó ngốc động trời.

“Haiz, anh Khiêm à, anh cứ thành thật nói rõ đi, trên mặt anh đây rốt cuộc là làm sao mà có, anh nói ra, mới có thể khiến Tam gia an tâm chứ.” Đứng bên cạnh Giản Tam Sinh Hoắc Tam Nhi rốt cuộc nhìn không được nữa, nhìn không được mở miệng khuyên nhủ.

“Đúng vậy, Thanh Long, cậu đã nói rồi mà, chỉ cần không liên quan đến sinh tử của tứ thú, Tam gia sẽ không lo lắng nữa.” Nghĩ đến giấc mộng báo trước của Giản Vô Tranh trước khi xuất phát, Lăng Mộ lập tức cẩn thận mở miệng nói.

Nghe lời Hoắc Tam Nhi và Lăng Mộ nói, trong mắt chỉ có Giản Vô Tranh lúc này Vương Tử Khiêm mới ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn ba người, chỉ là ánh mắt kia không giống bình thường, thăm thấu một loại lãnh đạm xa cách khiến mọi người cảm thấy lạ lẫm.

Tâm trạng Giản Tam Sinh trầm xuống, kỳ quái Khiêm Tử luôn luôn trung thành hết mực kia sao lại lộ ra loại vẻ mặt này, đang định mở miệng hỏi, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một thanh âm trầm thấp hùng hậu.

“Đó là lời nguyên rủa.” Trong bóng tối, chậm rãi bước ra ba bóng người, trong đó một người đàn ông thân hình cao lớn hai tay cắm vào túi, tư thái tản mạn kiêu ngạo, vừa đi vừa nói: “Chú ấn của lời nguyên tứ tuần, khi chú ấn này lan tràn tới lòng bàn tay, người bị lời nguyên nhập vào người hẳn phải chết không thể nghi ngờ..... Thế nào, Thanh Long, cậu còn chưa chịu nói cho người tình nhỏ bé của cậu biết sự thật này sao, chẳng lẽ thật sự phải chờ cậu chết bất đắc kỳ tử bỏ mình, khiến cậu ta hối hận cả đời?”

15. Chương 14: Quý Thập Người

(Quý là một loại lễ khí quan trọng đứng hàng thứ hai sau đỉnh thời Đông Chu, hình dạng tương đương với đỉnh.)

“Thành, Thành lão hồ?!” Nhìn Thành Nhạc và Huyền Vũ mang theo thi rồi đột nhiên xuất hiện trước mắt, Lăng Mộ giật mình há hốc mồm, nói chuyện cũng không lưu loát: “Anh, các anh tại sao lại ở đây?”

“Thế nào, Thanh Long có thể ở đây, tôi lại không thể?” Nở nụ cười có chút tự giễu, Thành Nhạc vài bước đi tới trước mặt Lăng Mộ, đưa tay nâng cằm hắn lên, buộc khuôn mặt nhỏ nhắn nọ nhìn mình, sau đó cúi xuống bên đôi môi mỏng khê nhếch kia cắn một cái, thấp giọng nói: “Còn thế này là thế nào đây, mỗi lần nhìn thấy tôi đều sợ thành như vậy, tôi còn có thể ăn cậu sao?”

“Aiz, đừng làm rộn đừng làm rộn, nhiều người ở đây đó!” Sắc mặt ửng đỏ tránh né vuốt hờ, Lăng Mộ dùng đèn pin tùy tiện gõ hai cái trên tay Thành Nhạc, muốn để gã buông mình ra, nhưng trong lúc vô tình lại chiếu đến mặt đối phương, vội vàng cuống quýt kêu to: “Oa má ơi, lão hồ, mặt của anh cũng biến thành như vậy rồi!”

Một tiếng gào to này của hắn, ánh mắt mọi người đều lập tức tập trung tới mặt Thành Nhạc.

Bị một đám người nhìn chằm chằm cảm giác khá khó chịu, Thành Nhạc không nhịn được phát phát tay, chĩa chĩa Vương Tử Khiêm nói: “Tôi đây coi như khá hơn, Thanh Long kia mới gọi là nghiêm trọng, các người thay vì nhìn tôi chằm chằm như vậy, không bằng nhìn cậu ta đi.”

Được Thành Nhạc nhắc nhở, Giản Vô Tranh mới phản ứng lại, lùi về phía trước mặt Khiêm Tử, so với hoa văn tựa đám mây trên mặt lão hồ phức tạp hơn.

“Thành Nhạc, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, anh vừa mới nói, hoa văn này lan tràn tới lòng bàn tay, các anh sẽ chết?” Mắt nhìn lùi về phía màu đen cơ hồ trải rộng toàn thân của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh quay đầu, lo lắng hỏi.

“Đúng vậy.” Gật đầu, Thành Nhạc kiên nhẫn giải thích: “Các cậu đã theo tới đây rồi, vậy không còn gì không thể nói cho các cậu biết nữa, loại hoa văn này kỳ thật là một loại chú ấn, chỉ cần chúng tôi cách chú ấn càng gần, chú ấn lan tràn càng mau, đợi đến khi hoa văn kéo dài tới lòng bàn tay, chúng tôi sẽ bị chú thuật cắn nuốt mà chết.”

“Lời nguyện này là của một người nghiên cứu chuyên dùng đối phó tứ thú, cho nên cũng gọi là lời nguyện tứ tuần.” Tiếp lời Thành Nhạc, Huyền Vũ mang theo nữ thi áo đỏ đi tới trước mặt mọi người, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Vậy, trên người tôi đây không có chú ấn này, có phải chứng tỏ tôi sẽ không chết?” Khẩn trương nuốt ngụm nước bọt, Lăng Mộ Dương miễn cưỡng kéo lên một mặt cười, ôm tâm lý may mắn nhỏ giọng hỏi.

“Chỉ hy vọng là thế.” Thở dài một hơi, Thành Nhạc ôm Lăng Mộ vào trong lòng, bất đắc dĩ nói: “Tình huống của cậu quá đặc thù..... Nếu cuối cùng chỉ còn cậu có thể sống sót, cứ đi theo Nhị gia về Bắc Kinh, Giản gia khẳng định sẽ đối xử tốt với cậu.”

Nói xong, Thành Nhạc quay đầu yên lặng nhìn Giản Tam Sinh, phảng phất như đang đợi đối phương đưa ra một đáp án khẳng định làm gã an tâm vậy.

“Trước hết đừng nói chuyện bi thương như vậy.” Khoát tay áo, Giản Tam Sinh từ trong túi lấy ra hộp thuốc lá, cau mày vừa suy tư vừa nói: “Mấy người các cậu mà chết, chúng tôi cũng chưa chắc có thể sống sót ra ngoài..... Bất quá Nhị gia tôi có thể cam đoan, chỉ cần tôi có thể mang theo mấy đứa Vô Tranh an toàn trở về Bắc Kinh, khẳng định sẽ vì nhóc Lăng sắp xếp một nghề nghiệp ổn thỏa, đến lúc đó chỗ tốt tự nhiên không thể thiếu cậu ấy, điểm đó cậu có thể an tâm.”

“Ừ.” Thấp giọng đáp một tiếng, Thành Nhạc tựa đầu trên vai gầy yếu của Lăng Mộ, ở nơi những người khác không nhìn thấy được, trong con ngươi thâm trầm lộ ra một tia không cam lòng và cô đơn.

Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi.....Hoàn toàn không cảm nhận được tâm tình của Thành Nhạc, Lăng Mộ chỉ cúi đầu, nhìn cánh tay đang ôm lấy mình kia, dưới đáy lòng mạnh mẽ an ủi mình.

Mà bên kia Giản Vô Tranh sau khi nghe Thành Nhạc nói xong, sắc mặt tái nhợt lảng lảng đối diện với Vương Tử Khiêm, hai người tựa hồ thấy được trong mắt đối phương một biến hóa bất an không lộ ra, lại tựa hồ cũng đang âm thầm tự hạ quyết tâm nào đó.

Hồi lâu, Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi cầm tay người yêu, Giản Vô Tranh cũng ăn ý gật đầu, hai người tâm linh tương thông, cho đối phương sự động viên lớn nhất.

Dù sao, con đường sau này, là hai người bọn họ cùng đi.

Qua được hay không, vậy chỉ có thể xem ông trời có mắt hay không.

“Thành Nhạc.” Hít sâu một hơi, Giản Vô Tranh ổn định tinh thần, tỉnh táo hỏi: “Ấn theo lời anh vừa nói, phải kịp trước khi chú ấn hoàn toàn lan tràn giải trừ lời nguyền này, các anh mới không chết?”

“Ừ. Ngẩng đầu, Thành Nhạc nhẹ buông Lăng Mộ Dương ra, hâm mộ nhìn tay Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm đan vào nhau, nói: “Chỉ cần trước khi chú ấn lan tới lòng bàn tay, tìm được chú nhãn của thi chú rồi phá đi, mấy người chúng tôi sẽ vô sự, bất quá.....”

“Người đó sẽ không để cho chúng ta phá chú nhãn đơn giản như vậy, không chừng chúng ta ngay cả nơi đặt chú nhãn còn chưa đến được.....” Vuốt ve hai gò vốn trắng nõn xinh đẹp của mình, trong giọng nói nhàn nhạt của Huyền Vũ để lộ ra một loại đau thương rõ ràng.

“Sẽ không đâu.” Cùng tay Vương Tử Khiêm đan vào nhau thật chặt, Giản Vô Tranh cắn răng, kiên định nói: “Thứ đồ chơi mấy ngàn năm trước, không có khả năng đến giờ còn phá giải không được, chỉ cần nhanh lên một chút tìm được chú nhãn kia là xong.”

“Vô Tranh nói rất phải, chỉ cần tìm được Chú Nhãn, dựa vào sức lực của mấy người chúng ta, nhất định có thể giải trừ lời nguyền.” Đồng ý liếc mắt nhìn em trai nhà mình, Giản Tam Sinh đưa tay ý bảo mọi người sửa sang lại trang bị cho tốt, nắm chắc thời gian chạy đi, sau đó quay đầu hỏi Huyền Vũ: “Nói vậy, cô nương chính là vị Huyền Vũ đại danh鼎鼎 kia sao?”

“Là tôi.” Lẳng lặng nhìn Giản Tam Sinh, đôi môi anh đào hồng nhạt của Huyền Vũ cong lên một mặt cười mỉm: “Giản Tam Sinh, chúng ta từng chào hỏi qua rồi.”

“Có thể ở loại địa phương này nhìn thấy tổ sư của Cẩn thi tượng, cũng xem như không uổng công chuyến này.” Cười gật đầu, Giản Tam Sinh vừa đi theo mọi người tiến về phía trước, vừa tiếp tục nói: “Bất quá, có chuyện tôi muốn hỏi cô rõ ràng, trước khi cô ra khơi, có từng gửi một bức thư chuyển phát nhanh tới Bắc Kinh không?”

“Chuyển phát nhanh?” Nghe một từ ngữ tương đối xa lạ như thế, Huyền Vũ lập tức lắc đầu, cực kỳ khẳng định hồi đáp: “Tôi chưa từng gửi chuyển phát nhanh, tôi từ trước đến giờ đều cùng một chỗ với hai người họ.”

“A? Nhưng mà chúng tôi trước khi tới đây, từng nhận được một phong thư chuyển phát nhanh ký tên Lạc Diệp Tử, bên trong có một bức ảnh, phía trên chỉ rõ ba người đang ở đây.” Giản Tam Sinh vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Huyền Vũ, không buông tha chút khác thường nào trong mắt đối phương.

“Lạc Diệp Tử?” Nghe được tên mình, sắc mặt Huyền Vũ khẽ biến, không thể tin thấp giọng nói: “Không có khả năng..... Sao lại có người biết được tên tôi.....”

“Đẹp đi, việc này có gì mà không có khả năng.” Đi ở đằng trước Hoắc Tam Nhi nghe đối thoại của hai người, bĩu môi nói: “Thời buổi này rồi, biết cô sống ở đâu, đem hộ khẩu tra một lượt, chẳng phải cái gì cũng rõ ràng, sao, cô đừng nói là cô không có chứng minh thư bản hộ khẩu giấy tờ nhà đất nha.”

“Nếu thật sự có người vận dụng quan hệ cố ý muốn tra ra tư liệu hồ sơ của tôi, vậy cũng không còn cách nào.....” Chấp nhận lời hoắc Tam Nhi, Huyền Vũ cúi đầu suy tư một lát, sau đó kỳ quái nói: “Nhưng khi tôi cùng tất cả ông chủ liên lạc, cũng chưa hề dùng tên thật và giấy chứng minh, cũng không tiết lộ nơi ở cho bất luận kẻ nào, làm sao dưới tình huống không hay biết gì bị người ta theo dõi chứ.....”

“Có lẽ có người chú ý cô đã lâu.” Nhìn ra Huyền Vũ thật sự không biết chuyện phong thư chuyển phát nhanh nọ, Giản Tam Sinh cũng không làm khó cô ta nữa: “Cho dù cô bình thường có cẩn thận mấy, cũng khó

tránh khỏi không lộ ra dấu vết, cũng không biết kẻ mượn danh nghĩa của cô chỉ đường cho chúng tôi, rốt cuộc xuất phát từ loại mục đích gì.”

“Mặc kệ hần có mục đích gì, tôi đều phải cảm ơn hần..... ” Đi bên cạnh Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh vừa xem xét tình hình bốn phía, vừa thấp giọng nói: “Hiện giờ chúng ta cũng không rảnh đi quản nhiều như vậy nữa, tìm được chú nhân giải trừ lời nguyền của tứ thú trước rồi nói sau.”

Nghe vậy, mọi người đều lặng lẽ gật đầu, sau đó nắm chặt đèn pin không ngấm nước trong tay, tiếp tục cẩn thận tiến về phía trước.

Giữa mộ đạo hôn ám, vài chùm sáng không rõ ràng lăm lăm quét khắp nơi, mọi người đều mang tâm sự riêng, ai cũng không có tâm tình đùa cợt nữa, chỉ lo bước nhanh đi về phía trước, hy vọng có thể sớm một chút tìm được cái gọi là chú nhân kia.

Mộ đạo không dài lắm, mọi người không mất bao nhiêu sức lực, đã đến được gian thạch thất phía cuối, nhưng phát hiện trong gian thạch thất này, ngoại trừ một quỹ đồng thật lớn ra, không còn thấy đồ vật gì nữa.

“Chẳng lẽ chúng ta đi sai rồi?” Rút dao găm ra, Hoắc Tam Nhi nghi hoặc nói thầm hai câu, dẫn đầu đi tới trước quỹ đồng nọ, cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào trong quỹ: “Móa, bên trong này còn có rượu đó!”

“Rượu? Làm sao có thể.” Giản Tam Sinh nghe vậy cũng đi tới bên cạnh, cao thấp đánh giá quỹ đồng vài lần, sau đó nói: “Quỹ đồng này là dụng cụ cổ đại dùng để đựng thức ăn như thóc hoặc lúa, theo ta biết, lớn nhất bất quá cũng khoảng 8kg, hơn nữa đa số dùng để cúng tế, sao ở đây lại lớn như vậy, thật con mẹ nó hiếm thấy.”

“Đây không phải là rượu thì là cái gì?” Lại liếc mắt nhìn vào trong quỹ đồng, Hoắc Tam Nhi đưa tay muốn dùng dao găm khuấy bên trong vài cái.

“Đừng nhúc nhích.” Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi ngăn cản động tác của Hoắc Tam Nhi, thấp giọng nói: “Bên trong là thịt người.”

“Thịt người?!” Hú lên quái dị, Hoắc Tam Nhi nhanh chóng thu hồi cánh tay, phần nộ phun một ngụm: “Thực mẹ nó buồn nôn, thả vào trong thứ để ăn cơm thịt người, cái này gọi là cái gì? Canh thịt người?”

“Ai biết, không chừng cũng là một loại cúng tế, nếu không thì chính là nhắc nhở những kẻ trộm mộ như chúng ta, vào nơi này sẽ trở thành tương thịt người giống chúng nó.” Giản Vô Tranh chỉ liếc mắt nhìn đã cảm thấy buồn nôn, lập tức quay mặt qua chỗ khác ép buộc mình quên đi những gì vừa chứng kiến.

Vương Tử Khiêm nhìn Giản Vô Tranh xanh mặt, lại quay đầu nhìn quỹ đồng đầu voi chân thú vững vàng đứng giữa thạch thất, tiếp đó vươn tay đè lại miệng quỹ, cánh tay gầy gò hơi dùng sức, chợt nghe dưới đất bỗng nhiên truyền đến một tràn tiếng âm vang, quỹ đồng cực lớn chậm trở ngấn gọn nhưng vô cùng nặng nề kia, cứ nhiên ở trước mắt mọi người giống như vật thể sống, chậm rãi xoay tròn sang bên kia.

“Quả nhiên là một cơ quan.” Giản Tam Sinh nheo mắt lại nhìn dưới chân từ từ lộ ra ám đạo, ngửi ngửi hơi ẩm truyền đến trong không khí, trầm ngâm hai giây nói: “Cũng không phải tay mơ, mặt dưới này khả năng có nước, lấy hàng bát sáng hơn chút, đi tiếp xuống cẩn thận ứng phó.”

Dứt lời, Giản Tam Sinh vung tay lên, mọi người liền dựa theo trình tự, lần lượt chui vào trong ám đạo âm lãnh.

16. Chương 15: Vây Đánh

Đường hẹp kéo dài dốc xuống phía dưới, không gian bên trong vô cùng nhỏ hẹp, mỗi lần nhiều nhất chỉ chứa một người đàn ông trưởng thành thông qua, ngay cả xoay người cũng cực kỳ khó khăn, cho nên đám người Giản Tam Sinh không thể làm gì khác hơn là từng người một chậm rãi đi về phía trước, đi đầu là Hoắc Tam Nhi càng đề cao cảnh giác bội phần.

“Nhị gia, sao tôi cảm thấy nơi này càng đi càng ẩm ướt nha, chúng ta sẽ không trực tiếp đi vào trong một cái ao chứ.” Mặt đất dần dần trở nên trơn ướt dính dấp, Hoắc Tam Nhi để ổn định thân thể không thể không đỡ lấy vách tường bên cạnh, lại không ngờ rằng ngay cả trên vách tường cũng phủ một tầng hơi nước dày đặc.

“Hắn sẽ không đâu.” Giản Tam Sinh đi theo phía sau Hoắc Tam Nhi, dùng đèn pin chiếu chiếu trước mặt, phát hiện đập vào mắt vẫn là một mảnh đen nhánh, liền bất đắc dĩ nói: “Nhưng thật ra rất có khả năng thông đến phụ cận con sông ngầm nào đó, nếu không sẽ không ẩm ướt như vậy, cũng không biết mộ biển này xây dựng thế nào được như vậy, loại kết cấu này thật sự quá kỳ quái, cảm giác không giống bố cục chuyên chống trộm, ngược lại giống trận pháp nào đó.....”

“Đường ngang ngõ tắt, vừa nhìn đã biết chủ mộ này chẳng phải thứ gì hay ho.” Tức giận bất bình phun một ngụm, Hoắc Tam Nhi tiếp tục đen mặt sờ soạng đi xuống phía dưới.

Trên thực tế, không chỉ Hoắc Tam Nhi không chịu được hoàn cảnh ẩm ướt đen tối kia, Giản Vô Tranh cùng đi với Vương Tử Khiêm ở phía sau cũng bị xúc cảm buồn nôn dưới chân làm cho cả người nổi da gà, chỉ thiếu điều để Vương Tử Khiêm phía sau bẻ cụt đi, vách tường dính dấp chạm vào càng khó chịu muốn chết.

“Khi nào có thể ra ngoài.” Đã không biết là lần thứ mấy lẩm bẩm những lời này, tiểu tử tông nỗ lực nhẫn nại bởi vì mùi cá mẫn liệt trong không khí khiến cho cảm thấy muốn nôn mửa, sắc mặt xanh xanh trắng trắng nhìn rất khó coi.

“Tới rồi.” Từ phía sau đưa tay đỡ lấy Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm ngẩng đầu liếc mắt nhìn phía trước, tỉnh táo nói.

“Đợi chúng ta ra khỏi đây, tôi không bao giờ muốn ăn cá nữa.” Nhịn không được lại nôn khan, Giản Vô Tranh nhìn thấy phía trước đã có đường hẹp đi ra, mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người từ đường hẹp nối đuôi nhau mà ra, Giản Vô Tranh dùng đèn pin không thấm nước quét bốn phía, bỗng dưng có loại cảm giác được sinh ra lần nữa.

“Tiến lên phía trước thôi, phía trước hẳn là có nước.” Gõ đèn pin không thấm nước hơi có vẻ ảm đạm, Giản Tam Sinh nhíu mày, mắt nhìn những người khác, liền dẫn đầu đi về phía trước.”

Có Vương Tử Khiêm theo bên cạnh, Giản Vô Tranh yên tâm xem xét tình huống xung quanh, phát hiện không gian nơi này tựa hồ cực kỳ lớn, đèn pin căn bản chiếu không tới mặt tường, hơn nữa mặt đất không trải qua sửa chữa nhiều lần, quả thực chính là một thạch động thiên nhiên, khó trách lại có mùi tanh nặng như vậy.

Đáy biển sâu thăm hắc ám quỷ bí khó lường cư nhiên có địa phương như vậy tồn tại, đây là chuyện trước khi Giản Vô Tranh rời khỏi Bắc Kinh không tài nào tưởng nổi.

Năng lực của cổ nhân quả nhiên siêu việt lạ thường khiến người ta sợ hãi, cho dù là dùng kỹ thuật hiện đại, cũng chưa chắc có thể dưới đủ loại áp lực của đáy biển làm ra được loại không gian khổng lồ này.

“Móa, quả nhiên có sông!” Đi đại khái chừng 10 phút, nơi đèn pin Hoắc Tam Nhi chiếu đến bỗng dưng xuất hiện phản quang gợn sóng bập bênh, không khỏi kinh ngạc hô lên.

“Tam Nhi, ném quả pháo sáng qua đi, chúng ta nhìn thử xem nơi này tới cùng là cái dạng gì.” Phất tay ý bảo Hoắc Tam Nhi đi tìm pháo sáng, Giản Tam Sinh ngồi xổm người xuống cẩn thận quan sát nước sông đục ngầu tối đen trước mặt, phát hiện đáy nước này chẳng biết chôn vật gì, vậy mà không ngừng tuôn ra một cỗ mùi buồn nôn của thi thể thối rữa.

Căn nhắc có thể là nhân tuần làm tế phẩm bị ném dưới đó không, Giản Tam Sinh liền đứng dậy, bảo đoàn người đều cách xa nước sông một chút, để ngừa có quỷ nước gì gì đó đột ngột ra tay.

Bởi vì trước đây từng có kinh nghiệm một lần bị khí nước kéo xuống dưới suýt nữa ngạt chết, lần này Giản Vô Tranh không đợi Nhị ca lên tiếng, đã tự động cách khỏi mặt nước sông, đứng chỗ khá xa cảnh giác nhìn chằm chằm mặt nước.

Pháo sáng phóng đến giữa không trung, sau khi nổ bung ra bạch quang mãnh liệt chói mắt, mọi người trong bóng đêm đã lâu, vừa thấy đột bạch quang này, cũng theo phản xạ nhắm chặt mắt, đợi hai giây sau khi

thích ứng, mới quay đầu nhìn cảnh tượng dưới ánh sáng mạnh chiếu xuống dần dần hiện ra trước mắt.

Đó là một đường sông hình vòng rộng rãi, một vài cây cầu dùng đá cẩm thạch điêu khắc thành bắc ngang trên mặt nước sông màu đen, cầu đá điêu khắc cổ kính thanh nhã, rồi lại không mất đi vẻ nguy nga, tỳ hưu thú hai đầu cầu như hoàn toàn tự nhiên trông rất sống động, từng mắt giận dữ giương nanh múa vuốt với những kẻ trộm mộ trước mặt.

Hai bên bờ sông cách chừng mỗi năm thước, thì có một đặng nô đồng nhỏ xinh, mỗi đặng nô đều thân trên trần trụi, mặt hướng đường sông, thấp hèn mà cung kính rủ đầu xuống.

Mà được đường sông hình vòng cùng cầu đá điêu khắc này vây quanh, chính là một tòa cung điện cổ đại hoa lệ cực lớn, cung điện kế thừa phần lớn đặc điểm của thời Chu, lại có một ít phong cách của dân tộc Khuyển Nhung, nhìn qua quý dị lộng lẫy khí thế hào hùng, làm cho người ta không nhin được muốn lập tức bước vào xem.

(Khuyển Nhung là một bộ lạc dân tộc thiểu số nằm ở phía tây bắc Trung Quốc cổ đại hoạt động vào thời nhà Chu và các triều đại sau này.)

“Đây, đây có chút giống thành hào nha, thứ chính giữa kia, là cung điện? Móa, cung điện giấu trong cổ mộ.....Cái này không hợp với phong cách kiến trúc của cổ mộ thời Chu nha, đây căn bản là ngô không ra ngô, khoai không ra khoai.” Mượn nhờ thời gian chiếu sáng ngắn ngủi của pháo sáng, Lăng Mộ thất thần nhìn cung điện cổ đại như ảo ảnh xa xa, hận không thể tát mình một cái xem có đúng là đang nằm mơ hay không.

“Đích xác có chút kỳ quái, nhìn xem bày biện trong mộ biển này, rõ ràng là phong cách của cuối thời Chu, rồi lại có một tòa cung điện thế này được xây dựng bên trong, xem ra chủ mộ cũng không phải con cháu hoàng thất triều Chu, rất có thể là tiểu quốc có thế lực khác ở biên cương, mới dám hoàn toàn không theo quy định mà làm việc.....Bất quá, ngoại trừ đại mộ thời đường phá núi làm lăng ra, chưa từng thấy qua mộ táng kiểu quý dị như thế.” Thở sâu, Giản Tam Sinh yên lặng châm một điếu thuốc, vừa nắm chắc chút thời gian cuối cùng quan sát tất cả cảnh vật trước mắt, vừa nhanh chóng giảng giải cho mọi người.

“Đi vào trước nhìn kỹ rồi hẵng nói, không chừng mộ thất chính ngay trong cung điện này.” Nhìn một lần nữa trước khi bức màn đen nặng nề phủ xuống, Giản Vô Tranh lắc lắc đèn pin chống thấm nước đáng thương trên tay, bỗng dưng có xúc động muốn quăng nó đi.

Đừng nói pháo sáng, thứ này so với đèn pha xeon và đèn pin mắt sói còn kém quá xa.

“Ừ.” Gật gật đầu, Giản Tam Sinh nhìn cây cầu đá gần đó một chút, đưa tay muốn gọi mọi người qua, lại bị Vương Tử Khiêm cùng Thành Nhạc bên cạnh đồng thời lên tiếng ngăn chặn.

“Nhị gia.”

“Trong nước có gì đó đang tới, cẩn thận.”

Vừa dứt lời, mọi người lập tức trầm mặc hẩn xuống, tất cả đều tập trung lắng nghe động tĩnh khác thường trong nước.

“Có phải là cá không?” Nghe được trong nước truyền đến một trận tiếng rẽ nước cực nhỏ, Lăng Mộ Dương nhìn về phía Thành Nhạc, nghi hoặc nhỏ giọng thì thầm.

“Tôi xem chừng không phải.” Sắc mặt ngưng trọng lắc lắc đầu, Thành Nhạc đã nắm lấy cánh tay Lăng Mộ, đặt hẩn trong phạm vi mình có thể chạm tay tới.

“Không chừng là rắn nước.” Tay trái trước giờ cùng Vương Tử Khiêm đan xen, Giản Vô Tranh cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại tương đối tinh táo phân tích tình hình trước mắt trong đầu, nghĩ nếu chỉ là một hai con rắn nước, vậy bọn họ cũng không cần quá mức lo lắng, dao lặn và súng bắn cá đối phó mấy thứ này dư dả.

“Không phải rắn nước.” Tay cầm tay người yêu siết chặt hơn chút nữa, Vương Tử Khiêm nhìn mặt nước đen kịt, thần sắc hơi rét lạnh.

Lúc này tất cả mọi người nghe được có gì đó từ trong nước bò lên bờ, vẫn chưa mở miệng Giản Tam Sinh bỗng đứng sắc mặt đại biến thấp giọng mắng: “Con mẹ nó, là thủ mộ thú! Nhanh lấy vũ khí ra, không biết phía sau còn có quỷ nước theo không, cầu kia tạm thời không thể qua, giải quyết xong thủ mộ thú rồi nói, nếu không sợ rằng sẽ bị chúng nó kéo vào nước.”

Nghe được Giản Tam Sinh nói, mọi người nhất thời sửng sốt, sau khi kịp phản ứng nhanh chóng móc ra súng bắn cá trong ba lô cùng dao lặn, đều đưa lên đèn pin không ngâm nước nhắm ngay địa phương truyền đến tiếng động.

“Có gì mà phải sợ bóng sợ gió vậy chứ, chẳng phải là một thủ mộ thú sao.” Trong tai nghe bên bờ truyền đến một tiếng rào, Hoắc Tam Nhi bĩu môi, khinh thường nói: “Anh em chúng ta vài phút là giải quyết được nó!”

Nói xong, hai tay Hoắc Tam Nhi nắm súng bắn cá, liền muốn qua đó giết chết con thủ mộ thú vừa mới nhảy khỏi mặt nước kia.

“Đừng qua đó.” Vương Tử Khiêm khê quát một tiếng, kịp thời ngăn cản hành động thiếu suy nghĩ của Hoắc Tam Nhi, không đợi những người khác hỏi xảy ra chuyện gì, chợt nghe giữa đường sông hắc ám vẫn đục, lại liên tiếp truyền đến tiếng lạch cạch của thủ mộ thú bò lên bờ.

Thanh âm khủng bố quỷ dị nọ càng ngày càng nhiều, từng cái tiếp từng cái, chỉ chít vĩnh viễn không dừng, phẳng phất như có vô số thủ mộ thú đang từ trong nước nhảy ra, hình thành thế vây, chậm rãi đi về hướng mọi người.

Trong bóng tối nhìn không thấy tình hình cụ thể, nhưng nghe được thanh âm, sống lưng mọi người cũng đã ứa mồ hôi lạnh, cả cơ thể đều căng cứng.

“Mẹ kiếp..... Thứ này con mẹ nó, tới cùng có bao nhiêu hả?” Lau mồ hôi lạnh nhỏ trước mắt, Hoắc Tam Nhi nắm súng bắn cá lên, cảm thấy ngón tay của mình đều đang phát run.

“Xong rồi xong rồi, nhiều như vậy, chúng ta hôm nay thật sự phải nằm lại đây rồi!” Sợ đến chân nhũn ra tựa trên người Thành Nhạc, ánh mắt Lăng Mộ chờ dẫn vươn tay phải, cứng ngắc bấm đốt tay cho vận mệnh của mọi người, hy vọng có thể giữa tuyệt cảnh này tính toán ra một tia cơ hội sống.

“Tổ cha nó, thành hào gì.....Cái này căn bản là cơ quan đoạt mệnh khiến chúng ta có đến mà không có về!” Giản Tam Sinh giận vô đôi, gấp gáp hướng mọi người gào: “Mau! Chạy mau! Chạy trước đến cung điện, tìm chỗ nào ngăn cản thủ mộ thú này, rồi nghĩ biện pháp khác!”

17. Chương 16: Xông Lên Vây Chặt

Tiếng bước chân lộp bộp của thủ mộ thú càng ngày càng gần, mọi người lúc này không hề trì hoãn nữa, theo Vương Tử Khiêm và Giản Vô tranh đã chạy đến phía trước, dùng hết toàn lực, lấy tốc độ chạy nước rút chạy trốn bạt mạng.

Mắt thấy gần xông tới một cây cầu đá, thủ mộ thú này lại giống như nhìn thấu suy tính của bọn họ vậy, đột ngột tứ chi chầm đất, từ đi đổi thành bò, tru lên điên cuồng lui về hướng mọi người.

Hàng hà tiếng thét chói tai cùng tiếng bò tán loạn bên đường sông đen ngịt có vẻ dị thường khủng bố, việc này không khỏi làm Giản Vô Tranh nhớ tới đám chuột hang cao nguyên đựng phải trong Tạng vương lăng kia, đồng dạng là số lượng đông đảo, cũng đồng dạng cực kỳ nguy hiểm, hai thứ đều sở hữu sức mạnh đẩy người vào chỗ chết chỉ trong khoảnh khắc, một khi bị chúng nó vây quanh, liền tuyệt đối không còn đường thoát.

Dưới loại tình huống này, cho dù Vương Tử Khiêm có thể một mình đột phá vòng vây, cũng không cách nào giải cứu đám người bọn họ.

“Chạy mau, đừng quay đầu lại!” Được Hoắc Tam Nhi che chở chạy phía trước Giản Tam Sinh thấy tình hình đột biến, lập tức phát tay gọi mọi người tăng tốc, miễn cho bị vây chết trên cầu đá.

Tiềm năng của con người khi đối mặt với sống chết một khi bộc phát liền cực kỳ đáng sợ, mọi người trong lúc hồi hải mặc dù chạy chật vật không chịu nổi, nhưng tốc độ tuyệt đối có thể nói là số một, mà ngay cả Lăng Mộ bình thường không chịu rèn luyện thân thể, lúc này cũng chạy so với thổ còn nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy, hiển nhiên là bị đám thủ mộ thú trong bóng tối phô trương thanh thế kia dọa mất mặt.

Cảm giác được Lăng Mộ Dương sợ hãi, Thành Nhạc một mặt kéo hẳn chạy như điên, một mặt thấp giọng trấn an: “Đừng sợ, nắm chặt tay tôi.”

Nghe được lời Thành Nhạc nói, Lăng Mộ đã chạy đến sốc hông chỉ hai mắt vô thần gật đầu, sức lực để nói cũng không còn.

Cầu đá khi pháo sáng bắn lên đã được mọi người đảo mắt liếc qua, rất nhanh đã bị cung điện quỷ dị hoa lệ che lấp mất, khi ấy ai cũng không cẩn thận quan sát chiều dài thật sự của nó, nghĩ đây chẳng qua là một cây cầu bình thường, hiện giờ bắt đầu chạy mới phát hiện, cầu đá này không phải dài bình thường, hơn nữa phía trên không biết bao phủ thứ gì, vừa trơn lại vì dính, chạy rất khó khăn, Giản Vô Tranh nhiều lần suýt ngã sấp, nếu không có Vương Tử Khiêm tóm cậu, hiện tại e rằng đã để đám thủ mộ thú kia vây lên gặm sạch.

“A!” Đang lúc mọi người chạy đến trời đất choáng váng, vốn hộ bên cạnh Giản Tam Sinh Hoắc Tam Nhi lại đột ngột quát to một tiếng té ngã, Giản Tam Sinh đầu đầy mồ hôi quay nhìn lại, liền phát hiện mắt cá chân Hoắc Tam Nhi bị một móng vuốt từ dưới cầu vọt lên gắt gao cuốn lấy, cả người có xu hướng bị kéo xuống đáy sông.

Phía sau thủ mộ thú đuổi sát không tha lập tức sẽ bức đến trước mặt, trong mắt Giản Tam Sinh lộ ra hung quang, phản ứng nhanh chóng móc ra dao lặn, muốn qua đó giúp Hoắc Tam Nhi chém rơi vuốt quỷ nước, nhưng do góc độ trở ngại, anh trong lúc nhất thời không tìm ra được nơi hạ dao, chỉ có thể dùng sức túm cánh tay Hoắc Tam Nhi, để Hoắc Tam Nhi bảo trì tư thế nửa thân thể rơi ra bên ngoài cầu, chưa đến nỗi bị quỷ nước kéo xuống sông.

Tiếp tục như vậy chẳng phải sẽ toi đời?! Giản Tam Sinh gấp như lửa đốt, mồ hôi lạnh chảy đầy cổ, trong lòng không ngừng chửi má nó, nhưng vẫn tìm không được biện pháp khả thi.

Song không đợi anh mắng xong, chợt nghe một trận tiếng vũ khí sắc bén xé gió, một thanh dao găm tinh xảo khéo léo bỗng dừng từ đằng xa bay tới, lực đạo góc độ đều cực kỳ chuẩn xác, thoáng cái hung hăng chặt đứt vuốt quỷ nước kia.

Dao găm cùng cánh tay bị chặt đứt của quỷ nước rơi vào sông, bắn tung tóe bọt nước màu đen đục bẩn kia.

“Chạy mau!” Biết có thể sử dụng loại thủ pháp này giải cứu bọn họ nhất định là Khiêm Tử, Giản Tam Sinh liền không hề suy nghĩ nhiều, một phen túm Hoắc Tam Nhi lên, hai người mặc kệ bộ dáng chật vật, ra sức đứng dậy xông về phía trước.

Cho tới giờ khắc này Giản Tam Sinh mới phát hiện, chẳng biết từ khi nào dưới cầu chỗ bọn họ, cũng đã bị vô số quỷ nước chiếm cứ, cánh tay khô héo đen ngòm thỉnh thoảng từ dưới cầu thò ra, giống như lưỡi hái tử thần cố gắng móc lấy mọi người kéo vào đáy nước.

“Chạy đến chính giữa cầu mau!” Giản Tam Sinh vừa chạy vừa nhắc nhở những người khác, đồng thời cảnh giác nhìn phía trước, tìm kiếm những nơi có thể cho mọi người tránh né.

Mà đám thủ mộ thú hoàn toàn không có lý trí này, tựa hồ đối với tòa cung điện ở chính giữa đường sông hình vòng kia cực kỳ kiên cố, chúng nó một bên cố gắng ngăn cản mọi người tiến vào cung điện, một bên cẩn thận đứng ở xa xa do dự không tiến lên, thật giống như chung quanh cung điện này có một vách tường thủy tinh vô hình, cản trở bước chân chúng nó điên cuồng đi tới.

Trong tai nghe thanh âm của đám thủ mộ thú kia càng ngày càng xa, trong lòng Giản Vô Tranh mặc dù kỳ quái, nhưng cũng không dám dừng lại lâu.

Đi theo Vương Tử Khiêm tới ngoài cửa lớn của cung điện, phát hiện cánh cửa ngọc đen điêu khắc tinh mỹ này cư nhiên đang mở rộng, Giản Vô Tranh nhú mày, nghi hoặc cùng Vương Tử Khiêm liếc mắt nhìn nhau, quyết định vẫn là vào trước nhìn kỹ rồi hẳn nói.

Mọi người sau khi phá tan vòng vây trốn vào cung điện, lập tức dồn sức cùng đẩy cánh cửa ngọc đen cực lớn khép lại.

Cánh cửa ngọc dày nặng ở trước mặt mọi người chậm rãi đóng chặt, theo tiếng vang của chất ngọc ma sát vang lên, Giản Tam Sinh lúc này mới yên lòng lại.

Nhìn mọi người tê liệt ngã trên mặt đất không ngừng thở hổn hển, Giản Tam Sinh vuốt mặt, chậm rãi mở miệng nói: “Thủ mộ thú này hình như không thể vào đây, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi trong chốc lát, kiểm kê trang bị, sửa sang lại rồi vào bên trong xem xét.”

Dạ một tiếng, Hoắc Tam Nhi cúi đầu nhìn chất nhầy trắng mịn dính đáp trên người khi mình ngã xuống, tức giận bất bình mắng tiếng mẹ, sau đó yên lặng sắp xếp lại ba lô trang bị.

Tốt xấu gì súng bắn cá và dao găm quan trọng cũng chưa bị rơi mất, chẳng qua đã đánh mất mấy cây pháo lạnh, Hoắc Tam Nhi thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu xoa chỗ mình vừa bị đụng đau.

Giản Vô Tranh nhìn thấy động tác của Hoắc Tam Nhi, liền từ trong bao móc ra một chai xịt bạch dược Vân Nam, vung tay ném cho đối phương.

Hai người gật đầu với nhau, rồi đều ngồi dưới đất không hề lên tiếng, chậm rãi chờ thể lực khôi phục.

Vương Tử Khiêm mắt nhìn Huyền Vũ và Thành Nhạc còn đang nghỉ ngơi, quay đầu lại nhẹ nhàng nói câu gì đó với Giản Vô Tranh, liền cầm đèn pin không thấm nước, đứng dậy một mình đi vào trong cung điện.

“Khiêm Tử đi dò mìn?” Giản Tam Sinh dựa lưng vào cánh cửa ngọc đen cực lớn, châm điếu thuốc ngậm trong miệng, chĩa chĩa bóng lưng của Vương Tử Khiêm, hàm hồ hướng Giản Vô Tranh hỏi.

“Dạ, cậu ấy nói qua bên kia nhìn xem.” Giản Vô Tranh vừa nói vừa cúi đầu lật xem gì đó trong ba lô.

“Em không sợ cậu ta chạy mất nữa à?” Nhìn nơi Vương Tử Khiêm biến mất, Giản Tam Sinh cố ý trêu ghẹo nói.

Trùng trùng nhìn Nhị ca nhà mình, trong lòng Giản Vô Tranh đã có dự tính nói: “Không đâu, cậu ấy không có khả năng chạy nữa.”

“Tin tưởng cậu ta như vậy?” Kinh ngạc nhướng mày, Giản Tam Sinh dứt khoát dựa lưng vào vách tường, nhắm mắt, hơi ngửa đầu nghỉ ngơi.

Nói thật ra, Giản Vô Tranh quả thực không có lý do có thể khẳng định như thế, nhưng cậu vẫn tin, trực giác của cậu cho biết Vương Tử Khiêm sẽ không bỏ cậu lại một mình mà chạy mất nữa, cậu tin chắc hai người có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, an toàn trở về Bắc Kinh, trở về cuộc sống đã từng chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Có lẽ, con người đôi khi chính là ấu trĩ buồn cười như vậy, cho dù không có chứng cứ rõ ràng cũng nguyện ý tin tưởng.

Bất quá Giản Vô Tranh nghĩ, lòng tin của cậu không sai, do đó dù ấu trĩ buồn cười cũng không hề gì, qua được cánh cửa trước mắt này mới là thật.

Ngồi đợi tại chỗ khoảng 5 phút, Giản Vô Tranh nghĩ thể lực mình đã hồi phục không sai biệt lắm, còn chờ như vậy cũng nhàm chán, liền vẩy sáng một cây pháo lạnh, đứng dậy nói với Giản Tam Sinh: “Nhị ca, em đi tìm Khiêm Tử, các anh chờ ở đây nhé.”

“Ừ, tự mình cẩn thận một chút, chớ đi quá xa, nếu không tìm được người cứ trở về trước.” Khoát khoát tay, Giản Tam Sinh ngậm điếu thuốc, yên lặng nhìn Giản Vô Tranh đi vào trong bóng tối.

Tòa cung điện xây dựng giữa mộ này bên trong sửa chữa không khác biệt lắm với thời Chu, song Giản Vô Tranh chung quy cảm thấy, giữa những trang sức tao nhã cổ kính này khắp nơi đều lộ ra một cổ âm lãnh

quỷ dị, đại khái bởi vì bản thân tòa cung điện này chính là xây cho người chết, nên người sống ở chỗ này mới có thể cảm thấy không được tự nhiên chẳng.

Vòng qua một cây cột đá, Giản Vô Tranh vừa cẩn thận quan sát bày biện bốn phía, vừa thử thăm dò thấp giọng kêu: “Khiêm Tử?”

Chẳng biết gọi bao nhiêu câu, Giản Vô Tranh bỗng dừng nghe được phía trước truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, tâm trạng nhất thời thổ phào nhẹ nhõm, biết đây nhất định là Vương Tử Khiêm không thể nghi ngờ.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, người đã đến trước mặt, ánh sáng của pháo lạnh rất yếu, Giản Vô Tranh chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy lờ mờ màu đen trên mặt Vương Tử Khiêm, hoàn toàn nhìn không rõ vẻ mặt của y.

“Sao đi lâu như vậy?” Đưa tay cầm tay đối phương, Giản Vô Tranh hỏi một câu mang tính tượng trưng, nhưng không nghe được câu trả lời của đối phương.

Bất quá nghĩ đến Khiêm Tử bình thường vẫn trầm mặc ít nói, có lẽ cậu ấy đã gật đầu nhưng mình không nhìn thấy, Giản Vô Tranh cũng không truy hỏi nữa, mà kéo Vương Tử Khiêm chậm rãi trở về.

Hai người dọc theo hành lang cung điện yên lặng đi một hồi, Vương Tử Khiêm trước sau không phát ra mấy may thanh âm nào, Giản Vô Tranh cau mày, dần dần cảm thấy sự tình có chút không đúng, nhưng đến tốt cùng không đúng ở chỗ nào thì cậu lại không nói ra được, chỉ cảm thấy sự trầm mặc của Vương Tử Khiêm tựa hồ có chút khác thường, nhưng từ bàn tay hai người đan xen tới xem, người đi theo phía sau cậu tuyệt đối đúng là Vương Tử Khiêm.

“Khiêm Tử, cậu vừa rồi qua bên kia có tìm được cửa ra không?” Trong lòng luồng cảm giác chẳng lành càng ngày càng nặng, Giản Vô Tranh rút cuộc nhịn không được mở miệng hỏi thử, đồng thời dừng bước, xoay người mặt đối mặt với Vương Tử Khiêm.

Đối với vấn đề như vậy, Vương Tử Khiêm như trước trầm mặc không nói, việc này thật sự không được bình thường.

Giản Vô Tranh cẩn thận rất nhanh tự hỏi đối sách trong đầu, chợt nhớ tới Khiêm Tử khi đi trong tay rõ ràng cầm đèn pin không thấm nước, nhưng hiện giờ trên tay y lại chẳng có gì.

Trừ phi Khiêm Tử tự mình vứt bỏ đèn pin, nếu không ai có thể từ trên tay y cướp được đồ vật?

Sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, Giản Vô Tranh giờ pháo lạnh lên, chậm rãi tới gần mặt Vương Tử Khiêm, sau đó kinh ngạc phát hiện, hai mắt người nọ vốn huyết hồng hiện giờ vậy mà toàn bộ biến thành xanh sẫm ghê người, hơn nữa dưới ánh sáng yếu ớt của pháo sáng chiếu xuống, tử khí trầm trầm không chút thần thái.

“Khiêm Tử?!” Giản Vô Tranh kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trong lòng biết Khiêm Tử lần này e rằng thật sự tới rồi, bởi vì tình huống trước mắt rõ ràng không giống lần đầu trong nghĩa địa Chu Công kia, bộ dáng của Vương Tử Khiêm hoàn toàn như là bị thứ gì đó câu mất hồn phách.

“Này, Khiêm.....” Giản Vô Tranh vừa muốn mở miệng nói chuyện, người trước mặt lại thành linh nhào tới, trực tiếp đẩy cậu té ngã xuống đất.

Phía sau lưng và đầu đập trên mặt đất lạnh lẽo cứng rắn, đau đớn khiến Giản Vô Tranh hoàn toàn nói không nên lời, chỉ có thể phí công vung vẩy tứ chi giãy giụa, muốn đẩy Vương Tử Khiêm đè trên người ra.

18. Chương 17: Hồ Anh

“Này.....Khiêm Tử! Cậu tỉnh lại đi!” Bị Vương Tử Khiêm đè trên mặt đất không thể động đậy, Giản Vô Tranh dùng sức đẩy bả vai của đối phương, dùng cả sức lực toàn thân không ngừng giãy giụa, nhưng vẫn

không có hiệu quả gì, người nọ giống như cắm rễ trên người cậu vậy, mặc cho cậu đánh chửi thế nào cũng không chút phản ứng.

“Chết tiệt..... Tỉnh tỉnh, đừng.....” Pháo lạnh trong tay rơi sang bên, hai cổ tay bị cầm đặt trên đỉnh đầu, Giản Vô Tranh vừa định mở miệng chửi má nó, đã bị Vương Tử Khiêm hung hăng chặn môi, chỉ có thể vô lực thừa nhận nụ hôn không chút tình cảm kia.

Vừa nghĩ tới Vương Tử Khiêm trên người dưới tình huống mất ý thức hôn mình, Giản Vô Tranh liền nhận không được muốn nhấc chân đá văng y ra, bất đắc dĩ toàn thân trên dưới đều bị sức lực thô bạo khủng bố của đối phương chế trụ, căn bản không nhúc nhích gì được.

“Đừng.....” Cầm dưới bị nắm, Giản Vô Tranh bị ép hé miệng để Vương Tử Khiêm luồn đầu lưỡi vào quấy nhiễu chà đạp, cảm giác ẩm ướt quen thuộc khiến cả người cậu nóng lên, hơi nheo hai mắt nhẹ run rẩy.

Phát hiện phản ứng thành thật của thân thể mình, Giản Vô Tranh nhận không được cảm thấy có chút bất đắc dĩ, suy cho cùng, dù thật sự hoàn toàn không có ý thức, trên người cậu cũng chính là bản thân Vương Tử Khiêm, cảm giác thân thể của mình đối với Vương Tử Khiêm sớm đã ăn sâu vào xương tủy, vô luận trong đầu người nọ đang suy nghĩ gì, chân tay lồi kéo lẫn nhau đều có thể khiến cậu làm ra phản xạ có điều kiện.

Biết chống cự cũng không hiệu quả, Giản Vô Tranh liền dần dần thả lỏng người, nương nhờ ánh sáng ấm áp của pháo lạnh, nhìn đôi đồng tử xanh sẫm của Vương Tử Khiêm không hề chớp mắt.

Đến tột cùng là thứ gì khiến Khiêm Tử biến thành như vậy.....Bị hôn có chút choáng váng đầu óc, Giản Vô Tranh nỗ lực mở to hai mắt duy trì tỉnh táo, ép buộc bản thân suy nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

“Chết tiệt, đừng sờ loạn..... Ừm.....Đừng!” Phéc một tuya của áo lặn bị giựt ra, cảm giác được bàn tay lạnh lẽo của Vương Tử Khiêm chụp lên ngực mình, cũng ở nơi mẫn cảm ấy dùng sức vuốt ve, Giản Vô Tranh than nhẹ một tiếng, thân thể không tự chủ được căng chặt lại.

Mẹ kiếp còn tiếp tục như vậy nữa thật sự sẽ bị ôm mất..... Kinh ngạc trừng mắt Vương Tử Khiêm trên người, trong lòng Giản Vô Tranh luồng dục cảm chẳng lành từ từ tăng thêm.

Theo động tác của đôi tay lớn càng ngày càng rõ ràng thô bạo kia, Giản Vô Tranh cũng giãy giụa càng thêm kịch liệt, cậu liều mạng muốn thoát khỏi giam cầm của Vương Tử Khiêm, để tránh thật sự ở chỗ này bị ăn tươi nuốt sống, hậu quả đó tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Bởi vì ngoại trừ thứ quý quái vẫn chưa biết tên kia, Giản Vô Tranh còn phải thời thời khắc khắc đề phòng đám người Nhị ca sang đây tìm kiếm, cậu không thể để cho những người khác chứng kiến bộ dáng lộn xộn của bọn họ đây dựa ở chỗ này.

“Vương Tử Khiêm..... Cái tên chết bầm này mau tỉnh lại.....” Lúc lắc đầu sang hai bên tránh né nụ hôn lang sói của đối phương, Giản Vô Tranh thừa dịp hai tay đã sờ lên vùng đất mẫn cảm của mình, đưa tay tùy tiện đẩy đánh bả vai dày rộng nọ, cố gắng đẩy đối phương từ trên người mình xuống.

Nhưng rất rõ ràng, động tác của Vương Tử Khiêm còn nhanh hơn, chỉ mấy động tác, đã đem đồ lặn màu đen nọ từ trên người cậu lột xuống hơn phân nửa.

Mất thấy thân thể chậm rãi bại lộ trong không khí, trong lòng Giản Vô Tranh cũng càng ngày càng tuyệt vọng, chỉ ngóng trông đám người Nhị ca đừng đến tìm bọn họ vào lúc này, bằng không cậu thật sự sẽ xấu hổ đến chết.

Phần dưới mẫn cảm bị xoa nắn tham nhập không ngừng, Giản Vô Tranh cắn răng cố nén, đồng thời hai tay cầm chặt bả vai Vương Tử Khiêm không tha, cho dù vào loại thời điểm này, thân thể cậu vẫn theo bản năng tin tưởng Khiêm Tử, vô thức cho rằng chỉ cần nắm chặt đối phương sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

“A đừng!” Mãi đến khi hung khí cứng nóng như lửa kia xâm nhập vào trong cơ thể, Giản Vô Tranh mới chính thức nhận thấy được bản thân đã bị cưỡng bức, hoặc nói trong cổ mộ âm u ẩm ướt này bị người đàn ông mình yêu nhất cưỡng bức.

“Khốn nạn.....Cậu.....Ừm!” Nếu chờ cậu tỉnh lại nói với tôi là cậu không thể không được mới ôm tôi, tôi liền bóp chết cậu! Một bên theo động tác của Vương Tử Khiêm đang đưa thân thể, Giản Vô Tranh một bên

nghiến răng nghiêng lợi nghĩ.

Tựa hồ hiểu được suy nghĩ trong lòng Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm hai tròng mắt xanh thẫm, hơi thở dốc vài cái, liền càn dùng sức va chạm vào người sắc mặt ửng hồng trong ngực, húc đến khi Giản Vô Tranh suýt nữa không khống chế được kêu thành tiếng.

Không thể lên tiếng, Nhị ca bọn họ sẽ qua đây..... Cấn chặt rằng, Giản Vô Tranh nỗ lực làm cho mình bảo trì một tia tỉnh táo cuối cùng, hơi ngửa đầu về sau, thở hỗn hển thả lỏng thân thể, thừa nhận từng đợt đâm xuyên quấy nhiễu dưới thân mỗi lần một mạnh hơn.

Nơi sát chặt ẩm nóng mãi cảm bị lửa nóng thẳng cứng đâm chọc không ngừng co rút, Giản Vô Tranh rên rỉ một tiếng cong người lên, điểm mãi cảm trong cơ thể khi bị ma sát dồn sức co lại phía sau, lập tức cảm giác được cự vật chôn sâu trong cơ thể va chạm càng thêm hung ác dưng mãi.

“A.....Ừm, đừng.....Khiêm Tử.....” Cúi đầu rên rỉ không ngừng tuôn trào, Giản Vô Tranh cảm thấy bản thân đã sắp đến cực hạn, hạ thân nóng bỏng của Vương Tử Khiêm ở nơi yếu ớt nhất của cậu mạnh mẽ chiến đấu, khiến cậu bị từng đợt khoái cảm nộ hành hạ cơ hồ hỏng mất, nhiều lần suýt chút nữa đánh mất lý trí mà gào to lên.

Càng sợ hãi bị phát hiện, thân thể Giản Vô Tranh càng mãi cảm, mấy lượt dùng sức đâm xuyên, cậu rốt cuộc nhịn không được đưa tay kéo thân trên Vương Tử Khiêm xuống, điên cuồng cùng đối phương hôn môi.

Mà vẫn bị vây trong trạng thái ý thức mập mờ, một bên vừa hôn một bên ôm người yêu ngồi xuống, để Giản Vô Tranh an ổn ngồi trong lòng ngực mình, thừa nhận khoái cảm mãnh liệt từ dưới lên trên.

“Ừm.....A, đừng..... Ừm.....” Cảm giác sắp đến cao trào càng ngày càng mãnh liệt, hai tròng mắt Giản Vô Tranh ướt sũng, không ngừng thở ra phì phò ẩm áp, cũng vô thức quẩn hai chân mình lên vòng eo điều luyện của Vương Tử Khiêm, hai tay cũng từ bỏ vai đối phương từ từ trượt về sau lưng, muốn tìm một điểm tựa ổn định thân thể bị thúc lên không ngừng của mình.

Lại không ngờ rằng hai tay vừa mới phóng tới đặt sau lưng Vương Tử Khiêm, liền mò được một thứ mềm mại, Giản Vô Tranh bị tình dục nhuộm đầu thành một đồng mơ hồ nhất thời tỉnh táo hẳn lên.

Cậu nheo mắt lại, cấn rằng chịu đựng thứ lửa nóng đang cứng rắn tàn sát va chạm bừa bãi trong cơ thể mình kia, sau đó dùng càn một tia khí lực cuối cùng, mạnh mẽ đem vật thể mềm mại nộ từ sau lưng Vương Tử Khiêm xé ra.

“A!” Vật mềm bị kéo ra, đồng thời Vương Tử Khiêm cũng đột ngột ngừng lại động tác, đôi đồng tử xanh sẫm kia từ từ khôi phục thành màu đỏ sẫm, tầm mắt mịt mờ chậm rãi tập trung trên khuôn mặt xấu hổ giận dữ đan xen của Giản Vô Tranh.

“Vô Tranh.....” Cảm giác được thân thể có điểm gì đó là lạ, Vương Tử Khiêm hơi xê dịch một chút, lập tức khiến người dưới thân phần nộ gằm nhẹ.

“Ừm..... Tổ sư nhà cậu!.....Con mẹ nó đừng động đây nữa.....” Vừa đau vừa thích than nhẹ một tiếng, Giản Vô Tranh ngum lớn thở hỗn hển cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, cũng chậm rãi đem vật trong tay đưa đến gần pháo lạnh.

Nương nhờ quang mang của pháo lạnh, hai người mới nhìn rõ, thứ khiến Vương Tử Khiêm mất ý thức, cư nhiên là một quái thai đầu hồ ly thân hài nhi, hơn nữa chỗ đầu hồ ly màu xanh đậm nộ cùng thân thể trẻ sơ sinh mềm mại non nớt gắn liền, có dấu vết dán lại kỳ quái, tựa như có người cố gắng may đầu hồ ly này vào người trẻ sơ sinh vậy. Việc này không khỏi làm Giản Vô Tranh nhớ tới Nhị ca từng nói qua về câu chuyện của quỷ trụ xác sống, hai thứ đó đều là động vật thành tinh chui vào thân thể người, chim cu chiếm tổ chim khách giả thân giả quỷ.

Bởi vì bị người bắt được, hồ anh kia không ngừng phát ra tiếng thét the the cực nhỏ, kiệt lực giãy giụa muốn chạy trốn, thậm chí đem con mắt xanh biếc nộ nhắm ngay Giản Vô Tranh, muốn khống chế cậu.

Con mẹ nó, quái vật chết tiệt.....Nhẹ nhàng di chuyển thân thể, Giản Vô Tranh cố nén khoái cảm do ma sát trong cơ thể, hoàn toàn không nhìn đến con mắt xanh hút hồn đoạt phách của hồ ly tinh, cố gắng gỡ

xuống Long Uyên kiếm trên đùi Vương Tử Khiêm, sau đó đem thân kiếm hung hăng cắm vào nơi đầu hồ ly và thân thể hài nhi gắn liền.

Sau vài tiếng kêu khê chói tai, hồ anh kia liền không còn nhúc nhích nữa cứng đờ dưới lưỡi kiếm, miệng hồ ly sắc nhọn há hốc, hiển nhiên đã chết hoàn toàn.

Thứ quấy nhiễu nhân tâm gì đó biến mất, Giản Vô Tranh rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này nhớ tới hạ thân của mình còn gắn liền cùng Vương Tử Khiêm, không khỏi khó xử quay đầu nhìn về phía đối phương.

“Này.....Cậu đã tỉnh chưa.....” Thái độ ác liệt nhìn chằm chằm Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh cẩn thận duy trì tư thế trước mắt, tận lực không để cho nơi chặt chẽ ảm áp đang bao lấy đối phương của mình làm ra động tác dư thừa.

“Ừ.....” Đưa tay đỡ lấy thất lưng rắn chắc của người yêu, Vương Tử Khiêm vừa chậm rãi ôm người vào trong lòng, vừa nhẹ nhàng hoạt động hạ thân.

“Tỉnh dậy còn không mau đi ra!” Nhận thấy được ý đồ của đối phương, khuôn mặt tuần tú của Giản Vô Tranh nháy mắt đỏ bừng, tức giận vùng cánh tay muốn đứng dậy.

“Vô Tranh.” Lại cậy mạnh giam cầm người ta trong ngực, hai tròng mắt đỏ của Vương Tử Khiêm dị thường tươi đẹp, dùng sức va chạm người trong lòng, đồng thời mặt dày kẻ sát bên tai Giản Vô Tranh, thái độ nghiêm túc thấp giọng nói: “Cứ làm một lần.”

“Làm cái đầu cậu.....A a! Ừm.....” Rên rỉ khàn nhỏ buột ra khỏi miệng, Giản Vô Tranh chịu không được ngửa người về phía sau, bất giác ôm chặt người đàn ông đang vùi đầu trước ngực mình.

“Ừm, a.....Đừng, đừng dùng sức như vậy.....Nhị ca bọn họ.....Ừm!” Điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể không ngừng bị va chạm mãnh liệt, hai chân Giản Vô Tranh như nhũn ra, cánh tay ôm đối phương cũng từ từ vô lực, cuối cùng thở hổn hển ngã vào trên người Vương Tử Khiêm, theo từng đợt va chạm nọ phát ra tiếng rên rỉ mê người.

“Vô Tranh..... Ừm.....” Biết người trong lòng đã gần đến cực hạn, Vương Tử Khiêm thở dài một tiếng, lập tức dùng sức ở giữa nơi ẩm ướt mềm mại kia trều sấp va chạm lên, cảm thụ được khoái cảm mãnh liệt của ma sát nóng bỏng.

“A a! Chậm..... Chậm một chút, chết tiệt..... A ừm!”

“Vô Tranh! Khiêm Tử! Hai đứa ở đâu thế! Mau lên tiếng!” Hai người đang làm đến giai đoạn kịch liệt, lại thỉnh linh nghe được từ xa xa truyền đến tiếng gọi lo lắng của Giản Tam Sinh, theo sát chính là đủ loại tiếng gào to cũng đồng dạng nôn nóng bất an của mọi người.

“Tam gia! Anh Khiêm! Hai người đừng trốn nữa!”

“Tam gia! Thanh Long! Hai người chơi trò gì đó, sao không gọi chúng tôi chơi cùng!”

“Thanh Long, tôi biết cậu ở đó, mau chạy ra đây!”

“A a a!” Cảm giác sợ hãi bị phát hiện bao phủ toàn thân, Giản Vô Tranh bị dọa hoảng sợ, dưới thân lỗ nhỏ mềm mại không ngừng bị hung hăng đâm chọc nhảy mắt co rút đến tận cùng, cũng ngay dưới loại kích thích cực độ này bắn ra.

“Ừm!” Mà bị Giản Vô Tranh gắt gao bao lấy, Vương Tử Khiêm cũng bởi kẹp chặt thỉnh linh xảy ra này, đem dịch nóng của mình toàn bộ bắn vào trong cơ thể trơn ẩm mẫn cảm của người yêu.

“Ừm.....Chết tiệt!” Cảm giác ướt trong cơ thể càng thêm kích thích Giản Vô Tranh, cậu nhanh chóng vùi đầu vào trong lòng Vương Tử Khiêm, hận không thể lập tức biến mất, hai tay ôm chặt đối phương, bối rối cuống cuống chẳng biết làm thế nào cho phải.

19. Chương 18: Quan Tài Treo

Tiếng bước chân cùng tiếng gọi âm ỉ xa xa càng ngày càng gần, Giản Vô Tranh vừa thẹn vừa giận, cắn răng cả người phát run, hận không thể lập tức tiến vào trong thân thể Vương Tử Khiêm, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này mới tốt.

Nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của người yêu, Vương Tử Khiêm hơi cong khóe miệng, hôn lên trán trán an Giản Vô Tranh, sau đó trước khi mọi người tìm được bọn họ, cầm mọi thứ trên mặt đất lên, ôm người vào lòng nhanh chóng trốn vào một góc chết, yên lặng chờ đợi mọi người Giản Tam Sinh từ bên cạnh đi ngang qua.

“Ừm..... Khiêm Tử..... ” Giọng nói vì tình dục trở nên khàn khàn khô khốc, Giản Vô Tranh đẩy Vương Tử Khiêm, muốn đổi phương buông cậu ra: “Đi ra..... Nhanh lên.....”

“Tối rồi.” Phá lệ không đáp ứng yêu cầu của người yêu, Vương Tử Khiêm nheo lại đôi mắt huyết hồng, làm một động tác ra hiệu, sau đó ôm Giản Vô Tranh lẳng lặng đứng giữa góc chết lõm vào cửa hành lang, cẩn thận quan sát mấy người đang lo lắng tìm kiếm kia.

“Tam Gia bọn họ tới cùng chạy đâu rồi, sẽ không phải xảy ra chuyện gì chứ.” Thanh âm nghi hoặc của Hoắc Tam Nhi tựa hồ chỉ ở bên tai, nhục nhã mãnh liệt phảng phất như bị người rình trộm khiến Giản Vô Tranh không thể không cắn chặt răng.

Toàn thân cậu nhảy cảm tăng vọt, thần kinh căng thẳng đến cực hạn, hạ thể vẫn hàm chứa Vương Tử Khiêm chưa buông trong nháy mắt cũng co rút lại đến tận cùng.

Khoái cảm gấp gáp kịch liệt khiến Vương Tử Khiêm chôn sâu trong cơ thể Giản Vô Tranh nhìn không được thâm than một tiếng, tay lớn nhẹ nhàng phủ lên thất lưng gầy chắc nịch, ở những chỗ mẫn cảm thông thả vuốt ve.

“Không chừng đã phát hiện gì đó, chúng ta vào trong tìm thử, hai đứa nó cũng không phải con nít nữa, không có khả năng chạy lung tung khắp nơi.” Thanh âm tỉnh táo của Nhị ca truyền đến, Giản Vô Tranh sợ hãi lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện những người kia kỳ thật cách bọn họ cực kỳ gần, chỉ cần đèn pin chuyển hướng một chút nữa, lập tức có thể nhìn thấy bộ dáng dâm loạn của hai người giờ phút này.

“Ừm.....” Không dám suy nghĩ nhiều nữa, Giản Vô Tranh chật vật vùi đầu vào lòng Vương Tử Khiêm, chỉ cảm thấy tấm lưng cùng cặp mông trần trụi lỏa lồ bên ngoài càng trở nên mẫn cảm, giống như châm chích run rẩy không ngừng.

Nhận thấy được phản ứng của người trong lòng, Vương Tử Khiêm chẳng những không an ủi, ngược lại bỗng dừng hai tay dùng sức nâng mông Giản Vô Tranh lên, để nơi chật chội ẩm ướt mềm mại kia tách khỏi hạ thân mình một chút, sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của đối phương, chậm rãi rút ra dâm vào.

“!!” Hơi ngẩng đầu lên, Giản Vô Tranh sống chết kìm nén không phát ra chút âm thanh nào, hai tay dùng sức nắm chắc bả vai Vương Tử Khiêm, sợ hãi và nhục nhã cực độ nọ đan xen cùng một chỗ, cơ hồ thiêu hủy tất cả lý trí của cậu, nước mắt không khống chế được tràn mi.

“Nếu vào trong vẫn không tìm được, chúng ta sẽ phải nghĩ chút biện pháp thôi.” Thanh âm của mọi người dần dần đi xa, tựa như đã tiến vào trong điện.

“Vương Tử Khiêm..... Dừng, dừng.....Ừm.....” Mãi đến khi xác định mọi người không thể nghe được giọng mình, Giản Vô Tranh mới dám phát ra tiếng thở dốc yếu ớt mỏng manh cực nhỏ, gần như cầu khẩn không ngừng rên rỉ: “Dừng lại..... Dừng lại..... Dừng.....”

“Vô Tranh.” Tựa hồ càng ngày càng thích bắt nạt người yêu như vậy, hô hấp của Vương Tử Khiêm nặng nề, mê luyến hôn lên những nơi mẫn cảm trên người Giản Vô Tranh, cảm thụ được cậu gần như run rẩy rên rỉ đến hồng mắt.

10 phút sau, hai người rốt cuộc đã sửa sang lại đàng hoàng hết thấy, thuận tiện xử lý xong thi thể của con quỷ trụ kia, lúc này mới khoan thai rề rà chạy tới trước mặt mọi người.

“Vô Tranh à, em đây là.....” Nhìn thấy em trai nhà mình sắc mặt tái nhợt chau mày được Vương Tử Khiêm dịu dõ, Giản Tam Sinh chung quy cảm thấy mình có khả năng đã bỏ lỡ chút phân đoạn quan trọng.

“Vừa rồi không cẩn thận té ngã.” Ngắn gọn mà nhanh chóng trả lời xong, giọng nói Giản Vô Tranh vẫn khô khan như trước, sắc mặt dưới ngọn đèn tối mờ có vẻ hơi khó coi, bất quá trong mắt những người khác, chỉ cảm thấy cậu bởi vì đang quê nên tâm tình không tốt.

“A, ra vậy.....” Trực giác Giản Vô Tranh không nói thật, Giản Tam Sinh liền chuyển ánh mắt nghi hoặc sang Vương Tử Khiêm, nhưng phát hiện đối phương vẫn lạnh lùng quay đầu nhìn bên cạnh, hoàn toàn không để ý đến ý kiến của người khác.

Thế này là tính huống thế nào đây..... Trong lòng yên lặng nói thầm, Giản Tam Sinh cũng không miệt mài theo đuổi đến cùng, tay lớn vung lên, liền mang theo mọi người tiếp tục đi sâu vào trong cung điện.

Thở phào nhẹ nhõm, Vương Tử Khiêm mặt không chút thay đổi quay đầu, trên khuôn mặt tuần tú rõ ràng in một dấu tay đỏ chói.

Có thể ở trên mặt Thanh Long lưu lại loại dấu tích này, toàn bộ thế giới sợ rằng chỉ có một người.....

“Tên chết tiệt.” Yên lặng đi theo mọi người về phía trước, tiểu tử tông khó chịu thấp giọng mắng.

Chậm rãi đi hướng vào trong điện, Giản Tam Sinh phát hiện bố cục của nơi này phi thường kỳ lạ, mỗi gian đại điện đều có ba cánh cửa, xuyên qua ba cánh cửa lại đến một gian điện thất khác kiểu cách giống nhau, tựa như mê cung hoàn toàn móc nối với nhau, làm cho người ta bất tri bất giác bị mất phương hướng, tìm không được đường ra chân chính.

“Cung điện này quả nhiên không phải thứ gì đằng hoàng, cho dù là thời mạt Chu cũng không có nước chư hầu nào từng kiến tạo thứ như vậy.” Giản Tam Sinh dừng bước, nhíu mày nhìn bốn phía, lập tức nói với Lăng Mộ Dương: “Lăng Mộ, lấy la bàn cậu ra đây, xem chúng ta nên đi đâu.”

Đang nhìn chằm chằm một khối kỳ lân hoàng ngọc trong đại điện Lăng Mộ Dương lòng ngứa ngáy khó nhịn nhận lệnh, lập tức dạ một tiếng từ trong ba lô móc ra la bàn, nhưng vừa nhìn đến hướng chỉ trên la bàn kỳ quái tròn to mắt: “A, sao bất động rồi? Móa, đừng nói là bị vô nước nha!”

Giơ la bàn gõ gõ đập đập nửa ngày, sắc mặt Lăng Mộ Dương càng ngày càng khó coi, không ngừng nói thầm: “Tổ cha nó, khi lão già chết tiệt kia cho mình chưa nói đây là thứ dễ vô nước nha.....”

Nhìn bộ dáng vò đầu bứt tai của Lăng Mộ, Giản Vô Tranh suy tư chốc lát, sau đó tỉnh táo hỏi: “Kim chỉ nam của la bàn bất động có thể do vấn đề từ trường của nơi này hay không?”

“Từ trường..... Đúng vậy, hẳn là thế rồi, chúng ta hiện giờ đang ở đáy biển mà.” Vỗ đầu một chút, Lăng Mộ nháy mắt đột nhiên tỉnh ngộ: “Nhất định là từ trường dưới biển này bất đồng với lục địa, cho nên la bàn hoàn toàn mất tác dụng..... Cái này tôi cũng hết cách, chúng ta vẫn nên ngẫm lại biện pháp khác thôi.”

Nói rồi, Lăng Mộ vừa muốn ném la bàn về ba lô, tiếp tục đi nghiên cứu kỳ lân hoàng ngọc nọ.

Lại không ngờ rằng, la bàn kia một giây trước khi tiến vào ba lô, bỗng dừng lại chuyển động.

Cảm giác được chấn động của đồ vật trên tay, Lăng Mộ Dương ôm tâm tình không hy vọng lăm lăm tay nhìn thoáng qua, tiếp đó sắc mặt tái nhợt kêu thành tiếng: “Mẹ kiếp! Xong rồi xong rồi, không phải vấn đề từ trường, là, là.....”

“Là cái gì?” Mọi người nghe được tiếng kêu lập tức dồn lực chú ý về trên tay Lăng Mộ, liền nhìn thấy kim chỉ nam nọ vốn như bàn đá bình thường yên lặng bất động, giờ phút này vậy mà xoay nhanh điên cuồng, loại tốc độ như điên này khiến người ta vừa kinh ngạc lại vừa hoảng sợ, phảng phất như lập tức sẽ không chuyển xấu phát sinh.

“Việc này giải thích thế nào?” Nhìn la bàn như chòng chóng không ngừng xoay 360 độ, Giản Tam Sinh cũng mơ hồ phát giác không ổn.

Biết tất cả mọi người đang đợi câu trả lời của mình, Lăng Mộ lau mồ hôi, lắp bắp nói: “Đây, la bàn xoay thành như thế, vậy chỉ có thể là một loại tình huống.....Có thứ gì đó khủng khiếp đang ở xung quanh chúng ta.....”

Theo lời Lăng Mộ nói xong, mọi người không hện mà cùng trầm mặc xuống, bên trong cung điện trống trải yên tĩnh chỉ còn lại tiếng ma sát của kim chỉ nam la bàn điện cuồng xoay tròn, càng thêm vẻ quỷ dị khủng bố.

Lúc này đã bình tĩnh lại, Giản Vô Tranh mới nghe được, ngay cách bọn họ không xa, tựa hồ có thứ gì đó đang qua lại theo quy luật, bất quá thanh âm kia cực kỳ nhỏ, không cách nào xác định đến tột cùng là thật sự có thứ gì ở đó, hay chỉ là cậu nghe nhầm mà thôi.

“Trong cổ mộ những thứ thế này không thiếu, không cần phải tự mình dọa mình.” Cầm tay Lăng Mộ, Thành Nhạc dị thường điềm tĩnh trấn an nói: “Cho dù thật sự có thứ gì ghê gớm xuất hiện, ba chúng tôi cũng sẽ giải quyết hết.”

“Bạch Hổ, đừng quá tự tin.” Sắc mặt thoảng có chút ảm đạm, Huyền Vũ liếc mắt nhìn Vương Tử Khiêm một cái, nhắc nhở nói: “Ngay cả Thanh Long dị thường mẫn cảm với sát khí cũng không phát hiện, nếu không phải thứ kia quá lợi hại, chính là năng lực của chúng ta đã bắt đầu suy kiệt.”

“Suy kiệt.....” Nheo lại hai mắt, Vương Tử Khiêm khẽ nâng tay phải, mượn nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn pin không thấm nước, nhìn thấy lông vằn màu đen trên người mình đã lan tràn tới cổ tay, vằn sọc dày đặc nọ dây dưa bao trùm cùng một chỗ, giống như chồi non tranh đoạt ánh mặt trời, nhưng không hề ngoại lệ toàn bộ hướng về một chỗ.

Bất an nhìn Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh cơ hồ muốn lấy dao đem những hoa văn xấu xí này lột bỏ, cậu thật sự sợ cảnh tượng trong mộng này sẽ trở thành hiện thực.

“Đừng bày ra vẻ mặt ủ rũ cả như vậy, tục ngữ nói thần quỷ sợ ác nhân, hung thần khó chơi mấy chúng ta cũng đã gặp qua, tại sao có thể mềm nhũn chân ở đây, hướng hồ năng lực của các cậu suy kiệt, liền chứng tỏ chúng ta cách mục tiêu càng gần hơn một bước, không có gì xấu cả.” Khoát khoát tay, Giản Tam Sinh ra hiệu mọi người giữ vững tinh thần, tìm được mộ thất chính trước rồi hãy nói, đừng suy nghĩ nhiều.

“Nhị gia nói rất đúng.” Nghe lời Giản Tam Sinh nói xong, mọi người liền một lần nữa phấn chấn hẳn lên, không quản chỉ thị của la bàn nữa, trực tiếp hướng vào tận cùng bên trong cung điện đi đến.

Dọc theo đường đi mọi người cẩn thận quan sát bốn phía, thời thời khắc khắc đề phòng sẽ có thứ gì xông tới.

Đi bên cạnh Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh như trước cẩn thận nghe tiếng bước chân phía sau, chỉ cảm thấy vật kia chột xa chột gần, vẫn quanh quẩn ở xa xa, rồi lại không giống như đang đi theo bọn họ.

Chẳng lẽ thật sự sinh ảo giác rồi?

Nhịn không được quay đầu lại nhìn vài lần, trong lòng Giản Vô Tranh vô cùng không chắc, cũng không muốn đường đột nói cho những người khác.

“Vô Tranh.” Tay phải đột nhiên bị nắm, Giản Vô Tranh ngẩng đầu nhìn ánh mắt nghi hoặc của Vương Tử Khiêm, biết cử động vừa rồi của mình khiến đối phương lo lắng, không khỏi lắc đầu cười.

Nếu lúc trước Huyền Vũ nói là thật, năng lực của tứ thú đã thoái hóa, vậy cậu càng không thể nói cho Vương Tử Khiêm mình nghe được tiếng bước chân, bởi vì việc này nhất định sẽ làm đối phương nảy sinh dao động.

Trước đó đụng phải tam thú khi tiến vào mộ biển, Giản Vô Tranh liền nhận thấy được đáy lòng ba người họ kỳ thật đã có chút bối rối luống cuống, dù sao, không ai khi chân chính đối mặt với tử vong còn có thể tỉnh táo như thường, càng là người cường đại, thường thường sẽ càng sợ tử vong, cho dù mặt ngoài giả vờ bình tĩnh trấn định đi nữa, cũng không ngăn được biến hóa trong lòng.

Nếu không Tần Thủy Hoàng lúc đầu thống nhất thiên hạ cũng sẽ không nóng lòng tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão đến vậy, cuối cùng thậm chí trên đường tuần nam chết bệnh, bị Tần Nhị Thế Hồ Hợi xuyên tạc chiếu thư, khiến Thái Tử Phù Tô cùng Đại tướng Mông Diêm hàm oan mà chết.

Không nói gì nữa, Vương Tử Khiêm yên lặng càng nắm chặt tay cậu, thoảng nhanh hơn cước bộ đi tới trước Giản Vô Tranh, không để cho cậu nhìn thấy một tia thất lạc hiện lên trong con ngươi mình.

Mọi người xuyên qua vài tòa đại điện, rốt cuộc tìm được bộ phận trung tâm của tòa cung điện này, phát hiện nơi này vậy mà còn không bằng sự hoa lệ bên ngoài cung điện, trống rỗng cái gì cũng không có, chỉ mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng đen cực lớn lơ lửng ở trung tâm.

“Đó là thứ gì.” Giản Tam Sinh xem xét bóng đen vẫn không hề nhúc nhích nọ, không khỏi có chút buồn bực: “Không phải là thứ khủng khiếp Lăng Mộ nói đó chứ, thoạt nhìn hình dáng cũng lớn đây.

Nói xong, Giản Tam Sinh cầm đèn pin dẫn đầu đi qua, mọi người chậm rãi tới gần bóng đen, đợi đến khi vật kia tiến vào phạm vi chiếu sáng của đèn pin, mới kinh ngạc nhìn ra kia cư nhiên là một cỗ quan tài treo giữa không trung.

20. Chương 19: Vu Tế Mắt Mù

Một cỗ quan tài dày nặng như vậy làm sao có thể treo giữa không trung? Hơn nữa xem chừng, quan tài đá này chỉ có quan không có quách, hoàn toàn không giống dựa theo quy cách mộ táng.

Vậy trong quan tài đá này, đến tột là ai nằm nơi đó?

Dùng đèn pin bắn quét qua lại xung quanh quan tài, trong đầu Giản Vô Tranh nảy sinh rất nhiều vấn đề, cậu quay đầu liếc nhìn Nhị ca, phát hiện Giản Tam Sinh đang cúi đầu trầm tư.

Xem ra cho dù lão luyện như Chưởng Nhân nhà họ Giản, đụng phải tình huống quỷ bí khó lường, trong chốc lát cũng tìm không ra đầu mối gì.

“Tam Nhi, lấy đồ nghề ra.” Trầm mặc chỉ chốc lát, Giản Tam Sinh phát tay ra hiệu Hoắc Tam Nhi lấy ra xà beng, trong miệng yên lặng thì thầm: “Nếu đụng phải quan tài, nào có đạo lý thăng quan không phát tài, mặc kệ nó là quan tài treo hay quan tài quý, chúng ta cứ mở ra nhìn trước rồi nói.”

(Tiêu: “Thăng quan” quan ở đây là quan tài, không phải chức quan nha)

Dạ một tiếng, Hoắc Tam Nhi lĩnh mệnh cởi ba lô xuống, từ bên trong móc ra một cây xà beng bằng một cánh tay, sau khi cùng Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn nhau, liền dẫn đầu đi về hướng quan tài treo nọ.

Mọi người còn lại theo ở phía sau, cẩn thận cảnh giác chú ý xung quanh, thuận tiện tra tìm thứ gì đang chống đỡ quan tài treo đồng thời có thể tìm ra lối đi an toàn để mọi người chạy thoát ra ngoài.

Hiện giờ bên ngoài cung điện bị thủ mộ thú và quỷ nước vây kín, muốn trực tiếp từ cửa hông cung điện ra ngoài là tự tìm chết không thể nghi ngờ, hy vọng duy nhất là bắt đầu từ bên trong cung điện này tìm được lối ra bí mật.

“Nhị gia, anh xem này.....” Sau khi chậm rãi đến gần, Hoắc Tam Nhi dẫn đầu nhờ ánh đèn pin, rất nhanh phát hiện điểm huyền bí của quan tài treo.

Nguyên lai, phía trên quan tài nọ cư nhiên quấn vô số sợi thép mảnh, sợi thép này mỏng như sợi tóc, hoàn toàn nhìn không ra chất liệu, nhưng dị thường bền chắc cứng cỏi, từng sợi từng sợi xoắn buộc quanh quan tài, đem quan tài nặng nề cực lớn kia treo thẳng đứng giữa không trung.

Nếu đơn thuần chỉ nhìn từ đằng xa, vậy chỉ có thể nhìn thấy một quan tài treo ở không trung mà thôi.

Dùng đèn pin không thấm nước gõ sợi thép này, Giản Tam Sinh khẽ sát vào nhìn kỹ, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Loại đồ tà môn này cổ nhân đến tột cùng làm ra được như thế nào, khi đó đã có kỹ thuật tiên tiến đến mức này sao? Thứ này nhìn cùng tơ nhện không sai biệt lắm, bên trong sợ rằng bỏ thêm không ít kim loại hiếm.”

Một bên Hoắc Tam Nhi nghe được lời anh nói vậy, cũng không nhịn được cau mày hỏi: “Nhị gia, quan tài này bị dây thép quấn thành như vậy, chúng ta còn thăng quan phát tài thế nào được nha?”

Nghe vậy Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn Hoắc Tam Nhi một cái, lại xoay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm quan tài nói: “Có một vấn đề thế này.....Thứ này treo ở đây mấy ngàn năm, cũng không hề mục nát dao động, không biết là có nguyên lý gì.”

Cứ như vậy cho dù bọn họ có tâm thăng quan, cũng không có biện pháp xuống tay hành động, sợi thép này nếu có thể chống đỡ ở đây hơn mấy ngàn năm, nào có thể để cho mấy người bọn họ dễ dàng chặt đứt, bất quá càng là quan tài khó mở, đối với loại người lão làng như Giản Tam Sinh càng có lực hấp dẫn lớn.

Nhìn ra tâm Giản Tam Sinh ngứa ngáy khó nhịn, con người Lăng Mộ đảo tròn, nói: “Phương pháp phong thủy, lấy nước làm đầu, ẩn gió làm phụ, cung điện này bên ngoài mặc dù không gió, lại có một đường nước chảy vòng quanh, chính là ứng với lý luận cơ bản của phương pháp mai táng, bảo huyết phong thủy như thế, thứ mai táng trong đó tất nhiên bất diệt bất hủy, hơn nữa chất liệu đặc thù của dây thép này, sợ rằng chống đỡ hơn vạn năm cũng không phải việc khó, tôi thấy Nhị gia ngài vẫn đừng nên có ý đồ với quan tài này nữa.”

“Đúng vậy, vẫn nên tìm được mộ thất chính trước, giải quyết vấn đề của chú ẩn trước rồi hãy nói, đến lúc đó vàng bạc tài bảo trong mộ này, chúng tôi tự nhiên đều giúp anh lấy được cả.” Nhìn hoa văn điêu khắc trên quan tài đá, mặt Huyền Vũ mang theo mỉm cười nói.

“Cũng tốt, dù sao lần này đến là để hỗ trợ.....” Mặc dù nhìn được mà ăn không được khiến Giản Tam Sinh bị trăm móng vuốt quấy nhiễu tâm can, nhưng so sánh với đồ vàng mã, tính mạng của bốn người càng quan trọng hơn.

Trong tai nghe mọi người nói chuyện với nhau, Giản Vô Tranh quay đầu nghi hoặc nhìn bốn phía, đèn pin không thắp nước trong tay cũng không an phận mà chớp qua lại, so với thăng quan phát tài, cậu càng chú ý tới tiếng bước chân kỳ dị vừa rồi hơn.

Khi đám người Nhị ca nghiên cứu quan tài đá kia, cậu rõ ràng nghe được thanh âm kia đã đến gần, hẳn là ngay xung quanh bọn họ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc như thế, rồi lại không nghe được gì nữa, thật giống như chủ nhân của tiếng bước chân nọ đã đứng bên cạnh, đang lẳng lặng nhìn bọn họ.

“Vô Tranh.” Cảm giác được sự bất thường của người yêu, Vương Tử Khiêm khẽ nhíu mày, dùng sức nắm tay Giản Vô Tranh một chút, sau đó thấp giọng hỏi: “Anh đang tìm gì.”

Ngẩng đầu nhìn Vương Tử Khiêm, trong lòng Giản Vô Tranh có chút hốt hoảng khó tả, không thể không nhỏ giọng nói: “Khiêm Tử, cậu có cảm giác được gần chúng ta có gì không, tôi hoài nghi.....”

Nghe được lời Giản Vô Tranh, vốn mặt không chút thay đổi Vương Tử Khiêm lúc này như mới nhận thấy được thứ gì đó vậy, đột nhiên sắc mặt biến lạnh, vừa ra hiệu dừng lên tiếng vừa hạ giọng nói: “Đừng lên tiếng, ở bên kia.”

Biết thật sự có thứ gì đó bên cạnh, Giản Vô Tranh lập tức an tĩnh lại, hai tay rất nhanh không tự chủ được, phía sau lưng chậm rãi thốc lên một trận rét lạnh, hải hùng khiếp vía theo hướng ngón tay đối phương nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau đám người Giản Tam Sinh đối diện, một bóng đen đang lặng yên không một tiếng động chậm rãi đi tới, bóng đen nọ cao lớn không giống người phàm, tiếng bước chân cực nhỏ như bước chân mèo, nếu không phải loại người thánh tai như Giản Vô Tranh, sẽ hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại này.

“Nhị gia, tôi thấy chúng ta hẳn nên bỏ lên quan tài này nhìn xem, không chừng có thể phát hiện đường ra.” Cho dù biết không có biện pháp mở quan tài, Hoắc Tam Nhi cũng không nỡ bỏ xuống một thứ đáng giá như vậy tại đây, nhớ mãi không quên muốn bỏ lên trên xem, ý đồ từ chỗ khác móc xuống vài khối bảo bối.

“Nói nhảm cái gì, thành thật đợi đi, hàng thăng nhóc cậu tóm được còn thiếu sao?” Bị Giản Tam Sinh cho ăn chửi, Hoắc Tam Nhi vẫn như cũ mặt cười hì hì, cúi đầu khom lưng tỏ vẻ lẩn sao không dám thể nữa.

Lúc này phát hiện Giản Vô Tranh đối diện quan tài đá sắc mặt cứng đờ đang nhìn mình bên này, không khỏi ngạc nhiên nói: “Tam gia, ngài đây là làm sao vậy, sắc mặt khó coi thế, sao giống quỷ vậy?”

Độ cao của quan tài đá treo chỉ đến mũi Hoắc Tam Nhi, mà chiều cao của hắn trong cả đám lại là lùn nhất, do đó tưởng rằng mình không thấy rõ về mặt Giản Vô Tranh, mới nói vài câu trên chọc, sau khi nói xong

chậm rãi quay về, không nhìn được sắc mặt đại biến, nụ cười toàn bộ cứng trên mặt.

“Mọi người không phát hiện.....” Cố gắng nặn ra ý cười, Giản Vô Tranh vừa ra hiệu Hoắc Tam Nhi cẩn thận phía sau, vừa lặng lẽ lấy ra dao lặn: “Chúng ta ở đây dư ra một người sao?”

(Tiêu: đoạn này hơi kỳ quái, ta cũng ko hiểu, tác giả viết nhằm tên nhân vật chăng? ~~~)

“Tam gia..... Cậu nói chính là.....” Rốt cuộc nhận thấy được không ổn, trán Hoắc Tam Nhi nhỏ xuống mồ hôi lạnh, vừa muốn quay đầu qua nhìn xem, liền phát hiện một bàn tay màu đen khô héo đã sờ lên bả vai mình, đồng thời một luồng khí lạnh âm trầm phun sau gáy, cảm giác nọ so với vụn băng rơi trong cổ áo còn khiến kẻ khác khó chịu hơn.

“Tam Nhi, đừng nhúc nhích!” Còn chưa thăm dò lai lịch của địch nhân, đứng bên cạnh Hoắc Tam Nhi Giản Tam Sinh cũng không dám vọng động, sợ mảy may không cẩn thận quấy nhiễu tên kia, đến lúc đó tay nó vung lên, không chừng đầu Hoắc Tam Nhi liền không giữ được.

“Móa, rốt cuộc là thứ gì vậy.....” Bị bánh ú khóa vai cảm giác cực kỳ không tốt, Hoắc Tam Nhi cả người căng cứng lên, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống, lưng cuống đến phát run, rồi lại không thể lộn xộn, chỉ có thể đứng đó mặc cho thứ phía sau thổi khí vào cổ hần.

Hai người cách gần thứ này bất động, những người khác cũng không dám mảy may sơ sẩy, mắt Giản Vô Tranh nhìn chăm chăm bóng đen không tha, hận không thể trực tiếp dùng đèn pin không thấm nước trong tay chiếu xem vật kia tới cùng là dạng gì.

Một bên Vương Tử Khiêm hiển nhiên cũng có loại suy nghĩ này, y lạnh lùng đưa khuôn mặt tuấn tú nhìn về phía Huyền Vũ, người nọ hiểu ý, lập tức điều khiển thi rớt áo đỏ từ trong ba lô móc ra pháo sáng, sau đó dưới tình huống tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, đem pháo sáng nọ nhanh chóng bắn giữa không trung.

Trên không trung bạch quang nóng rực đẹp mắt đột ngột bùng ra, bóng đen phía sau Hoắc Tam Nhi chịu không được ánh sáng mãnh liệt như vậy, buông bàn tay đen ra, run rẩy thân thể phát ra một tiếng gào rú dồn dập.

Mà Hoắc Tam Nhi thì thừa dịp cơ hội bóng đen hoảng hốt, vội vàng ngồi xổm người xuống, nghiêng người về trước lặn qua đối diện quan tài treo, tiếp đó quay đầu, dưới ánh sáng tràn đầy mà ngăn ngòi của pháo sáng thấy rõ diện mạo chân chính của quái vật kia.

Đó là một nam thi mặc trường bào pháp sư màu đỏ thẫm, thể trạng cường tráng toàn thân cháy đen, năm đại huyết toàn thân gã bị đính kim loại phong kín, hai tay càng như quái vật khô cong cứng đờ, trong hai hốc mắt không có con ngươi, mà là bị hai gậy sắt nhuộm đầy vết máu đen xuyên thấu, gậy sắt từ trên đi xuống từ mắt xuyên chéo vào đầu, mơ hồ có thể từ trong miệng xác sống há ra nhìn thấy đầu cuối của gậy sắt.

Gậy sắt băng lãnh cùng thân thể cứng cùng một chỗ đối nghịch thật sự quá lớn, một màn lãnh khốc tàn nhẫn này khiến trong lòng mọi người phát lạnh mồ hôi lạnh ứa ra, tội nghiệp thương cảm cho bộ xác sống này, đồng thời lại cảm thấy khủng bố khiến người ta sợ hãi không thôi.

“Thi Tiêu?” Vuốt mặt, Giản Tam Sinh vừa lui về bên cạnh mọi người, vừa lo lắng quay đầu hỏi: “Lăng Mộ, chẳng phải cậu nói nơi này là bảo huyết phong thủy sao, thế nào lại gặp thứ đồ này?”

Loại Thi Tiêu này Giản Tam Sinh trước kia từ chỗ mấy cụ già trong nhà có nghe nói qua, chính mình vẫn là lần đầu tiên thấy tận mắt, chỉ nhớ rõ thể hệ trước nói loại đồ vật này là vật cực sát, là người bị dị năng khi còn sống, dùng kim châm phong kín toàn thân bọn họ, để bọn họ trở thành xác sống, khí oán sát và hồn phách lưu lại trên thân xác tàn mất không tan, cho dù đã chết cũng có thể cảm nhận được sự thống khổ trước khi chết, không ngừng dày vò trong loại thống khổ này, khiến cho oán khí của bản thân gia tăng gấp bội.

Mà bộ xác sống trước mắt này, chắc hẳn khi còn sống bị gậy sắt xuyên qua mắt cắm tươi vào óc dẫn đến tử vong.

“Là bảo huyết phong thủy không sai mà, huyết long nhãn dương tiên không dưỡng xác, nhưng người thời xưa ai biết được tiên là cái dạng gì chứ, không chừng thứ này trong mắt bọn họ chính là tiên, hơn nữa anh

xem định sát trên người nó, rõ ràng chính là dùng để thay đổi hướng đi của sinh khí trên thân thể gã, sẽ xuất hiện loại tình huống này cũng hợp lý mà!” Trốn phía sau Thành Nhạc, Lăng Mộ thò đầu liếc mắt nhìn một cái, vội vàng giải thích.

“Đừng thảo luận việc này nữa, trước hết nghĩ cách giải quyết nó thế nào đi.” Chặc một tiếng, Giản Vô Tranh phát câu cắt ngang hai người nói nhảm, tay nắm dao lặn đã sắp nhỏ nước.

Mắt thấy ánh sáng từ pháo sáng từ từ lụi tắt, chung quanh lại khôi phục thành một mảnh đen nhánh yên tĩnh, quái vật kia cũng chẳng biết đã chạy đi đâu.

Mọi người bất đắc dĩ làm thành một vòng tròn, không ngừng dùng đèn pin chiếu xung quanh, cẩn thận quan sát động tĩnh gần đó.

Song lúc này đây, không chỉ Vương Tử Khiêm, mà ngay cả Giản Vô Tranh lỗ tai rất thính cũng không nghe được thanh âm nào nữa, phẳng phất như Thi Tiêu kia đã hoàn toàn biến mất.

“A!!” Mọi người nghi hoặc hết sức, chợt nghe Lăng Mộ phát ra một tiếng thét chói tai, tiếp đó kèm theo tiếng rống giận như phát cuồng của Thành Nhạc.

Giản Vô Tranh quay đầu nhìn lại, phát hiện vốn đứng bên cạnh Thành Nhạc Lăng Mộ cư nhiên đột ngột biến mất không thấy đâu, tựa như đã bị Thi Tiêu kéo vào trong bóng tối.

“Mau đuổi theo!” Nhìn thấy Thành Nhạc đã bất chấp tất cả đuổi theo vào sâu bên trong, Giản Tam Sinh vỗ đùi, gấp gáp gào to gọi mọi người bắt kịp.

Nhưng càng đuổi vào trong, hắc ám xung quanh bọn họ càng thêm dày đặc, ngoài một bước đã nhìn không thấy bóng dáng, chạy phía trước cùng chạy phía sau chênh lệch càng lúc càng lớn, cuối cùng ngay cả thanh âm đều đang từ từ biến mất.

“Khiêm Tử!” Đột nhiên dừng bước, Giản Vô Tranh bối rối nhìn về bốn phía, phát hiện chẳng biết khi nào, Vương Tử Khiêm vẫn canh giữ bên cạnh kia cũng đã không thấy bóng dáng.

21. Chương 20: Khu Vực Chết

“Khiêm tử, Nhị ca, mọi người ở đâu.” Hoàn toàn không cảm giác được phương hướng, Giản Vô Tranh ở giữa màn đen dày đặc vừa đi vừa gọi, không biết mình gọi bao lâu, cũng không biết đi tới nơi nào, càng không biết những người khác hiện tại đang làm gì, có phải cũng gặp tình trạng giống mình hay không.

Hết thảy những việc này phát sinh quá mức đột ngột cũng quá quỷ dị, Giản Vô Tranh thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã cùng những người khác phân tán, lo lắng cho Khiêm Tử và Nhị ca, đồng thời càng lo lắng cho Lăng Mộ Dương bị Thi Tiêu kéo đi.

Nghĩ đến tên thư sinh Lăng Mộ kia bình thường thân thể gầy yếu, Giản Vô Tranh chỉ hy vọng Thành Nhạc đuổi theo trước hết có thể đem người bình an mang về.

“Này, có ai không.” Lại gọi một tiếng, Giản Vô Tranh dừng bước, trong tay cầm đèn pin không thắm nước, đứng tại chỗ bắt đầu suy nghĩ hết thấy biện pháp có thể thực hiện.

Bất đắc dĩ nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra phương pháp gì có thể đột phá loại khốn cảnh này, bởi vì cậu căn bản ngay cả nguyên nhân tạo thành loại tình huống này cũng không làm rõ được.

Cẩn rằng, Giản Vô Tranh quyết định vẫn nên đi về phía trước, dưới loại tình huống này, vô luận đi tới đâu cũng tốt hơn so với đứng tại chỗ chờ chết, một mặt Thi Tiêu trốn trong bóng tối nọ là một nhân tố không xác định, mặt khác, dựa theo tâm lý phán đoán của người bình thường, lúc này nếu mấy người bọn họ đều đang một mình hành động, nhất định cũng sẽ dựa theo cảm giác của mình đi về phía trước, tuyệt đối sẽ không dừng tại chỗ, đây là một loại tâm lý sợ hãi của nhân loại cùng tâm lý thăm dò thứ mình không biết đang quấy phá.

Do đó Giản Vô Tranh hiện tại cần làm là đi về phía trước, như vậy cậu sẽ có tỷ lệ đụng phải những người khác lớn hơn.

“Vương Tử Khiêm!” Không ngừng gọi đến kiệt sức, Giản Vô Tranh càng hô càng thất vọng, bước chân cũng càng ngày càng nặng nề, hận không thể tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi vài phút, nhưng trong loại hoàn cảnh hắc ám này, ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi sẽ chỉ làm tăng thêm nỗi sợ hãi và sốt ruột của mình.

Lại đi một chốc nữa, Giản Vô Tranh chợt nghe phía trước có tiếng bước chân truyền đến, không nhìn được mừng thầm trong lòng, nghĩ đến không chừng là đụng phải Nhị ca hoặc Khiêm Tử bọn họ, liền lập tức tăng nhanh cước bộ đi về hướng có tiếng động.

Đi mãi đi mãi, Giản Vô Tranh mới nhận thấy không đúng, tiếng bước chân kia thật sự quá mức quy luật, từng chút từng chút phẳng phất như vĩnh viễn không có chỗ tận cùng, hơn nữa cách thanh âm này càng gần, càng có thể cảm giác được một cổ quý dị và âm lãnh khó tả.

“Khiêm Tử? Nhị ca?” Dừng bước, Giản Vô Tranh thử hô vài tiếng về hướng đó, phát hiện không ai trả lời, lại tiếp tục nói: “Ai ở kia, nói gì đi.”

Quả nhiên bất thường.....

Ước chừng qua năm sáu giây, Giản Vô Tranh thủy chung không nghe được tiếng đáp lại, biết mình tuyệt đối đã nhận lầm thứ gì rồi, trong lòng không khỏi phát lạnh một trận, chỉ hy vọng thứ phát ra âm thanh kia dừng đến chỗ này của cậu thì tốt rồi.

Cẩn thận lui về phía sau vài bước, Giản Vô Tranh nín thở ngưng thần, muốn rút khỏi phạm vi của thanh âm kia, nhưng lại hoảng sợ phát giác, thứ đó cư nhiên đã bắt đầu di chuyển về hướng cậu bên này.

Loại tiếng bước chân cứng nhắc theo quy luật này càng lúc càng nhanh trong bóng tối, cũng càng ngày càng rõ ràng, Giản Vô Tranh tâm thần không khỏi có chút bối rối, cậu biết nếu như bản thân một mình đụng độ với mấy thứ như Thi Tiêu, hay là thứ gì đó dưới tình huống nhìn không thấy này, tuyệt đối không có đường sống.

Vừa rồi sao không nghĩ tới, rõ ràng trước đó ngay cả tiếng động cũng không nghe được, hiện giờ lại đột ngột có thể nghe được tiếng bước chân.....Rõ ràng có cái gì đang làm trò quỷ.....

Nắm quyền, lòng bàn tay Giản Vô Tranh một mảnh ảm lạnh, cậu vừa cẩn thận nghe tiếng động kia một chút, xác định đích thật là hướng về phía mình, liền không suy nghĩ nhiều nữa, lập tức xoay người rất nhanh chạy về hướng ngược lại.

Bất quá nói là hướng ngược lại, dựa vào cảm giác hiện tại của Giản Vô Tranh, cũng chưa chắc trở về chỗ cũ, chỉ hy vọng có thể trước khi bị thứ kia bắt được, tìm được những người khác hoặc có thể tìm được chỗ ẩn nấp.

Chạy trốn, đồng thời trong lòng Giản Vô Tranh vẫn tự hỏi thứ kia rốt cuộc là cái gì mà truy tìm mình, nếu không phải sinh vật, phương pháp truy tìm hẳn sẽ rất hạn chế.

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh liền móc ra mấy thứ không tác dụng gì lắm trong ba lô, lần lượt ném về bốn phía, sau đó tự mình tiếp tục chạy về hướng ngược lại.

Một lát sau, Giản Vô Tranh phát hiện thứ kia còn đang đi theo mình, không nhìn được thăm than thời vận kém, tiếp tục như vậy đợi đến khi thể lực dùng hết, nhất định sẽ cùng vật kia đụng mặt.

Phải nghĩ ra biện pháp trước khi thứ kia đuổi kịp.....

Trong đầu mơ hồ nghĩ, Giản Vô Tranh thở dốc càng thêm thô nặng, mạch suy nghĩ đã bị sinh lý ảnh hưởng, cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn, chỉ có hai cặp đùi đang không ngừng vận động máy móc lặp lại.

Ngay khi lực chú ý từ từ tan rã, bên cạnh bỗng nhiên hiện lên một bóng đen, Giản Vô Tranh nhất thời dừng bước không kịp, cùng bóng đen nọ hung hăng đập vào nhau.

Bóng đen kia rõ ràng bị cậu đụng một cái lảo đảo, sau khi hơi lui về sau vài bước lại lập tức ổn định thân thể, tiếp theo phản ứng cực nhanh đưa tay kéo cậu sang.

“Vô Tranh.” Thanh âm trầm thấp hơi lo lắng vang lên bên tai, Giản Vô Tranh lúc này mới kịp phản ứng mình rốt cuộc đụng phải ai.

“Tìm được anh rồi.” Vững vàng cầm cổ tay người yêu, Vương Tử Khiêm cúi đầu nhìn Giản Vô Tranh, bắt an trên mặt trước đó dần dần biến mất.

“Khiêm Tử?” Rốt cuộc gặp được người quen thuộc, Giản Vô Tranh mừng rỡ vạn phần, an tâm đồng thời phát hiện trên người Vương Tử Khiêm có vài chỗ bị thương, chất lỏng đỏ tươi còn đang cuộn cuộn chảy ra, rõ ràng vừa mới hình thành.

“Sao lại thế này?” Chấm chấm vết thương trên người Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh vừa hỏi vừa trở tay lục ra băng vải và bạch được Vân Nam trong ba lô, lại bị đối phương đưa tay ngăn lại.

“Lát nữa hãy nói.” Ý bảo đối phương phía sau còn có thứ đi theo, Vương Tử Khiêm không đợi Giản Vô Tranh cất xong ba lô, liền kéo người rất nhanh chạy hướng về bên phải.

Trong quá trình chạy trốn, Giản Vô Tranh chậm rãi hỏi rõ nguyên do vết thương trên người Vương Tử Khiêm.

Hóa ra loại Thi Tiêu phục sức pháp sư đụng phải trước đó ở chỗ quan tài đá này cũng không chỉ một cái, Vương Tử Khiêm trong lúc tìm những người khác đụng phải thứ kia, sau khi giải quyết trên người liền mang chút thương tích.

Nghĩ đến bộ dáng lo lắng kia của Vương Tử Khiêm khi xuất hiện, Giản Vô Tranh biết y lo lắng mình xảy ra chuyện, mới vội vã chạy tới như thế, thậm chí ngay cả vết thương dễ dàng nhiễm trùng trên người này cũng không kịp xử lý.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, Giản Vô Tranh chỉ có thể tùy ý Vương Tử Khiêm kéo mình, cậu biết, loại thời điểm này chỉ có thể tin tưởng người đàn ông trước mắt đây, tin tưởng y có thể cho cậu dựa vào.

Hai người chạy thật lâu trong bóng tối, Giản Vô Tranh nhìn ra Vương Tử Khiêm có mấy lần đi vòng vèo trở về, biết y cũng chưa xác định được phương hướng, ngược lại như là đang tìm thứ gì đó, liền thấp giọng hỏi: “Đang tìm gì thế?”

“Nơi có thể nhìn rõ chỗ này.” Không quay đầu lại Vương Tử Khiêm vừa chạy vừa tỉnh táo nói: “Phải mau chóng tìm được Nhị gia.”

Biết cá tính trung thành đến chết của Khiêm Tử nhất định phải tìm được Nhị ca trước, Giản Vô Tranh liền không phản đối, dù sao trong lòng cậu cũng là Giản Tam Sinh quan trọng hơn, những người khác chỉ có thể đợi sau.

Đi theo Vương Tử Khiêm chạy loanh quanh xem xét, hai người rốt cuộc đi tới trước một bệ đá thật lớn, bệ đá nọ không biết là một phần của pho tượng gì, phía trên điêu khắc rất nhiều hoa văn quỷ dị, độ cao cách mặt đất cũng cực kỳ lớn, hơn nữa từng tầng từng tầng từ từ kéo dài về phía trước.

Người bản lĩnh không tốt chút thôi, muốn bò lên bệ đá này nhất định khó khăn.

Hiển nhiên, Giản Vô Tranh nằm trong số đó.

Hai tay Vương Tử Khiêm chống lên, xoay người một cái linh hoạt bò lên trên bệ đá, sau đó Giản Vô Tranh dưới sự trợ giúp của đối phương, dùng cả tay chân cấn răng bò lên.

Nhưng bệ đá này không chỉ một tầng, cho nên tiểu tổ tông cũng không chỉ cấn răng một lần, hơn nữa âm thầm thề, sau khi trở về nhất định phải siêng năng rèn luyện thân thể, tốt nhất là đăng ký hội viên của phòng tập thể thao nào đó chẳng hạn.

Đợi đến khi bò lên được tầng cao nhất, Giản Vô Tranh cơ bản đã có thể đi gặp Marx (Karl Marx - nhà triết học xã hội chủ nghĩa)

Đứng trên bệ đá cao nhất, hai người nhìn quanh xuống phía dưới, phát hiện nơi này hóa ra chính là cung điện mệnh mỏng khôn cùng kia, chẳng qua không biết từ khi nào, trong cung điện này vậy mà mọc lên một tầng sương mù màu đen đậm đặc, khiến cho những nơi vốn không có gì, liền biến thành một đầm lầy màu đen cực lớn.

Độ cao sương mù kia mọc lên vừa vặn vượt quá chiều cao một người bình thường, nói cách khác vô luận là ai trong vùng sương mù này, đều bị nó hoàn toàn bao phủ, vì vậy mất đi thính giác và thị giác nhất định với khoảng cách bên ngoài.

Đám người bọn họ vừa rồi chính bởi đám sương mù này mà phân tán, bị ép buộc một mình tìm kiếm đường ra.

Mà Thi Tiêu không chỉ một đứa kia, cũng đang lợi dụng điểm này, trên người mỗi đứa chúng nó đều tự có thứ gì đó có thể chế tạo tiếng động, có thể xuyên thấu qua vật liệu đặc thù, sản sinh thanh âm ảnh hưởng đến con người trong phạm vi nhất định, hấp dẫn những người gần đó đến trước mặt chúng nó, thuận tiện cho chúng nó xuống tay.

Loại thiết trí kỳ dị này, quả thực là quỷ chiêu chuyên dùng để khắc chế kẻ trộm mộ mà làm ra, mục đích chính là để cho những kẻ trộm này có đến mà không có về, trở thành một đám người thủ lắng mới trong cung điện.

“Có thể nhìn thấy Nhị ca bọn họ ở đâu không?” Đã hiểu được đại khái nguyên lý xây dựng của nơi này, Giản Vô Tranh liền quay đầu hỏi Vương Tử Khiêm, hy vọng đối phương đã có dự tính trong lòng.

Nhìn Giản Vô Tranh một chút, Vương Tử Khiêm nhàn nhạt lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không có cách nào biết những người khác đang ở đâu.

“Vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp trước để đám sương mù đen này biến mất.” Thở dài, Giản Vô Tranh lại giơ đèn pin không thấm nước hướng bốn phía nhìn lại, muốn tìm ra đầu mối nơi phát ra đám sương mù đen này, như vậy chỉ cần giải quyết loại “Đầm lầy đen” phiền phức này, bọn họ có thể tìm được những người khác nhanh hơn.

Song khi đèn pin chiếu sáng bắn tới bên mép dưới cùng của bệ đá, trong ánh sáng yếu ớt ảm đạm nọ, cư nhiên thành hình hiện ra một khuôn mặt quái màu đen, khuôn mặt khô héo mục nát nọ, trong hốc mắt trống rỗng cắm hai cây gậy sắt thô to, mặc trên mình trường bào pháp sư màu đỏ sẫm, rõ ràng chính là Thi Tiêu xuất hiện bên quan tài đá kia.

Mà Thi Tiêu quỷ dị thường kia, giờ phút này đang cứng ngắc bầu bên mép bệ đá, thần thờ nhìn Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm đứng trên tầng cao nhất.

22. Chương 21: Hai Người Ở Lại Ngoài Cửa

Có lẽ bởi vì bên cạnh Khiêm Tử, Giản Vô Tranh nhìn thấy khuôn mặt quái của Thi Tiêu kia cũng không bị dọa sợ thét thành tiếng, mà khó xử nhếch khóe miệng nói: “Khiêm Tử, cậu xem kia.....Không phải nó muốn bỏ theo lên đây đó chứ?”

Vẫn quan sát sâu bên trong sương mù đen Vương Tử Khiêm lúc này mới chú ý tới Thi Tiêu, không nhận được khe nhú mày, đưa tay rút ra Long Uyên kiếm trên đùi, không nói hai lời hướng khuôn mặt quái kia ném đi.

Long Uyên kiếm vốn sắc bén vô cùng, hơn nữa sức lực và tốc độ rơi xuống, chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên, mũi kiếm đã cắm phập vào trán Thi Tiêu, đem thân hình màu đen vạm vỡ nọ văng vẳng ghim trên mặt đất.

Nghe được tiếng âm vang của mũi kiếm chạm đất, Giản Vô Tranh mới phản ứng được là xảy ra chuyện gì, không khỏi kinh ngạc quay đầu hỏi: “Móa, cậu cứ thế mà ném xuống? Không nhặt lại được thì làm sao đây?”

“Không đâu.” Hơi cong khóe miệng, Vương Tử Khiêm nhìn vào mắt Giản Vô Tranh, từng chữ rõ ràng nghiêm túc nói: “Tôi sợ lát nữa ôm anh xuống sẽ bất tiện.”

“.....” Há há miệng, Giản Vô Tranh trợn to mắt lại nói không ra được lời nào phản bác, chỉ có thể nghiêng rằng nghiêng lợi đưa tay cho đối phương một đấm, một đấm này không nhẹ không nặng, ngược lại khiến ý cười nơi khóe miệng Vương Tử Khiêm càng đậm.

“Cười cái đầu cậu.” Tức giận lắm bầm một câu, Giản Vô Tranh quyết định không thêm nhìn đến thằng cha da mặt càng ngày càng dày kia nữa, cúi đầu giả vờ nghiêm túc nghiên cứu Thi Tiêu bị Long Uyên ghim trên mặt đất kia.

Thi Tiêu nọ mới vừa rồi bị Long Uyên cắm vào trán, cả thân thể ngã ngược về phía sau, giống như một con rùa lật mình, đầu lâu khô héo bị đóng cọc hoàn toàn không động đậy, chỉ còn hai bàn tay màu đen khổng lồ vung vẩy lung tung.

Cũng chính vì loại góc độ đặc biệt này, khiến Giản Vô Tranh đột nhiên phát hiện, trong miệng hơi tách mở của Thi Tiêu kia, cứ nhiên đang không ngừng trào ra một loại khí thể màu đen.

Loại khí thể này theo khe hở yết hầu của Thi Tiêu bị gây sát lấp kín chảy ra, sau khi bốc lên giữa không trung thì cùng sương mù đen của đám lầy này dung hợp với nhau, khiến cho đám sương đen phiền toái này càng thêm đậm đặc.

“Khiêm Tử.” Giản Vô Tranh lại nhìn chằm chằm Thi Tiêu kia một hồi, mới túm vạt áo Vương Tử Khiêm nói: “Xem chừng muốn tìm được đám người Nhị ca, phải giải quyết được mấy thứ này.”

“Ừ.” Đồng dạng phát hiện bí mật của sương đen, trong mắt Vương Tử Khiêm dần nhiễm đầy ánh đỏ, thay đổi về mặt vừa vui đùa khi nãy, nghiêm túc nói với Giản Vô Tranh: “Vô Tranh, anh ở lại đây, tôi đi tìm những người khác.”

Biết Vương Tử Khiêm đang dự tính gì, Giản Vô Tranh thái độ kiên quyết phủ định nói: “Không được, trước đó cậu đối phó một tên liền đổ máu, tiếp tục về sau còn chưa biết phải giải quyết bao nhiêu, tôi cùng đi với cậu, tốt xấu có thể giúp được chút gì, thật sự không được thì chúng ta còn có thể cùng chạy, nếu không lại lạc nhau nữa, chưa biết có thể gặp lại hay không.”

Nghe vậy, hai tròng mắt Vương Tử Khiêm hơi u ám, y cúi đầu thoáng suy tư chốc lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng nói: “Anh chỉ cần tìm được Nhị gia, những việc khác giao cho tôi.”

Hiểu được ý Vương Tử Khiêm không muốn để cậu bị thương, Giản Vô Tranh bắt đắc dĩ đồng thời trong lòng lại dâng lên một tia ngọt ngào, nhớ tới hai người ở loại địa phương nguy hiểm khủng bố như cổ mộ này liếc mắt đưa tình cũng không phải lần một lần hai, không khỏi mỉm cười nói: “Biết rồi, đừng chậm trễ thời gian nữa, đi nhanh thôi.”

Ừ một tiếng, Vương Tử Khiêm đột nhiên ôm Giản Vô Tranh hôn một cái, sau đó thừa dịp tiểu tử tông mặt đỏ giật mình nổi giận vịn phần nhanh chóng lúi xuống bệ đá, ở phía dưới tầng cao nhất vươn tay ngửa đầu nói: “Vô Tranh.”

Cảm giác bị trêu đùa khiến Giản Vô Tranh tức giận thất khiếu bốc khói, đỏ mặt tía tai, rồi lại không có biện pháp gì với đối phương, chỉ có thể một bên thở phì phì thảm mắng, một bên chật vật nương theo cánh tay Vương Tử Khiêm bò xuống, loại hoàn cảnh muốn giáo huấn đối phương lại phải dựa vào đối phương hỗ trợ này, quả thực hồng bét.

Hai ba cái giải quyết con “Rùa lật mình” kia, Vương Tử Khiêm thu hồi Long Uyên, mang theo Giản Vô Tranh một lần nữa xâm nhập vào sương đen tìm kiếm những người khác.

Mục tiêu lần này rõ ràng, đi cũng mau hơn trước đó.

Bởi vì bọn họ không phải muốn nghĩ biện pháp chạy trốn, tìm kiếm đường ra, mà là muốn cùng Thi Tiêu kia giao chiến chính diện, việc này so với tìm ra đường dễ dàng hơn, chỉ cần tìm tiếng động đi tới, liền nhất định có thể đụng được mấy thứ kia.

Hồi tưởng lại khi mình một mình một người nghe được loại tiếng động này, Giản Vô Tranh thỉnh thoảng chỉ cho Vương Tử Khiêm phương hướng, hai người tìm hiểu nguồn gốc, từ từ tìm được một vị trí khác truyền đến loại thanh âm đặc thù này.

Chẳng qua lúc này đây, thanh âm giả kia, tựa hồ có hai cái.

“A!.....Nhị gia.....Anh chạy trước! Em ở đây giữ chân!” Trong màn sương đen mịt hồ truyền đến tiếng gọi âm ỉ nào đó, hai người cách càng gần, thanh âm kia lại càng rõ ràng, bất quá nghe ý tứ trong lời nói nọ, tựa hồ sự tình đã đến hoàn cảnh không thể vãn hồi.

“Khiêm Tử!” Đại khái biết phía trước là ai, Giản Vô Tranh vô cùng lo sợ hô nhỏ một tiếng, hận không thể lập tức bay qua nhìn rõ ràng tình huống hiện trường, chỉ hy vọng Nhị ca nhà mình đừng xảy ra bất trắc gì.

Bên cạnh Vương Tử Khiêm không lên tiếng, nhưng từ khuôn mặt lạnh lùng cùng bước tiến đột ngột tăng nhanh đến xem, trong lòng y cũng cực kỳ lo lắng.

“Nhị ca!” Đợi đến khi hai người rút cuộc chạy tới, cục diện đã hỗn loạn không chịu nổi.

Hoắc Tam Nhi đầy người là máu ôm lấy một Thi Tiêu tương đối gầy yếu, đồng thời há mồm cắn cánh tay của Thi Tiêu kia, sống chết không cho hai quái vật này đụng tới Giản Tam Sinh.

Mà Giản Tam Sinh thì từ trong ba lô móc ra dao lặn, một bên tránh né cự trảo của Thi Tiêu, một bên đâm lung tung lên thân hình màu đen kia, cố gắng tạo ra một tí khe hở, để Hoắc Tam Nhi còn mạng chạy trốn.

“Cẩn thận.” Khẽ quát một tiếng, Vương Tử Khiêm lúc này rút ra Long Uyên, rất nhanh tiến lên bảo hộ Giản Tam Sinh sau người, đồng thời vung cổ kiếm trong tay, đem cánh tay của Thi Tiêu bị Hoắc Tam Nhi cắn chém đứt, sau đó nhấc chân hung hăng một cước đá bay qua.

“Mau, cứu Tam Nhi!” Vừa nhìn rút cuộc được cứu rồi, Giản Tam Sinh liền không để ý vết thương trên tay mình, giơ lên dao lặn, muốn nhanh chóng giúp Hoắc Tam Nhi thoát thân.

“Nhị gia.” Đưa tay ngăn cản Giản Tam Sinh, Vương Tử Khiêm xoay người nghênh tiếp Thi Tiêu lần thứ hai nhào tới, một người một quái đánh thành một đoàn.

“Nhị ca, mau lấy súng bắn cá ra đây!” Túm Giản Tam Sinh cách xa khu vực nguy hiểm, Giản Vô Tranh vội vàng tìm kiếm trong ba lô, đồng thời vội nói: “Dùng súng bắn cá nói không chừng có thể trì hoãn hai thứ kia, chúng ta mau chóng giải quyết chúng nó, rồi tìm Lăng Mộ.”

“Đúng đúng.” Trong bối rối, Giản Tam Sinh vẫn duy trì suy nghĩ tỉnh táo, anh lấy súng bắn cá ra, sau đó lại cầm một ít dầu hỏa cùng quần áo dự phòng, xé mở vài khối chia cho Giản Vô Tranh: “Anh phỏng chừng thứ kia sợ lửa, chúng ta quần vải vào, cho chúng nó chết cháy.”

Gật gật đầu, Giản Vô Tranh nhanh tay lẹ chân quần mảnh vụn quần áo lên đầu mũi nhọn của súng bắn cá, tưới dầu hỏa lên châm lửa, sau đó liền nhắm Thi Tiêu đang cùng Hoắc Tam Nhi dây dưa kia, hô lớn: “Tam Nhi! Mau tránh ra!”

Hoắc Tam Nhi cho dù bị hai Thi Tiêu làm cho toàn thân thương tích, xương cốt vẫn cực kỳ linh hoạt, nghe được tiếng la lập tức đá văng quái vật trên người, nghiêng người một cái lăn sang bên cạnh.

Sau đó liền nhìn thấy một thanh hỏa mâu “vèo” một tiếng bay về phía Thi Tiêu, thoáng cái cắm vào trong cơ thể Thi Tiêu.

Hỏa mâu kia mặc dù bắn có chút không chuẩn, nhưng dựa vào lực xô xuyên cường đại của súng bắn cá, vẫn đem thân hình màu đen nọ đâm thủng, móc câu sắc bén mắc sau Thi Tiêu, cùng trường bào pháp sư màu đỏ thẫm xoắn xuýt vào, khiến dầu hỏa của mũi nhọn càng đốt càng lớn.

Cùng lúc đó, bên kia Vương Tử Khiêm đem Long Uyên cắm vào cổ Thi Tiêu, một chân đạp lên ngực quái vật kia, sau đó dùng cổ tay tăng lực, liền đem cả đầu Thi Tiêu cắt xuống.

Đầu lâu màu đen cắm hai cây gậy sắt lẫn vài vòng trên mặt đất, cư nhiên bắt đầu bốc lên khói trắng, sau một lát, liền hóa thành một bãi bột phấn, chỉ để lại gậy sắt cùng đinh sắt trơ trọi ở một chỗ, mà thân thể màu đen mất đầu kia, đang phát cuồng giãy giụa vài cái, giống như tảng đá cứng đờ tại chỗ.

Đem Thi Tiêu chỉ bị lửa thiêu xuyên qua kia giải quyết xong, Hoắc Tam Nhi kéo một thân đầy thương tích đi tới trước mặt Giản Tam Sinh, cao thấp nhìn lướt qua phát hiện người không có việc gì, liền vừa cười vừa nói: “Nhị gia.”

“Aiz, cái thằng nhóc này..... ” Nhìn bộ dáng chật vật của Hoắc Tam Nhi, Giản Tam Sinh thở dài một tiếng, lấy đồ dùng cấp cứu trong ba lô qua, đưa tay hô: “Đưa tay đây, thương thế cậu thế kia phải mau chóng băng bó, nếu không thế nào cũng nhiễm trùng.”

Mặt cười hì hì gật gật đầu, Hoắc Tam Nhi không cự tuyệt ý tốt của Giản Tam Sinh, trận chiến vừa rồi đã làm cả người hắn đều đau đớn, hận không thể tìm một chỗ đánh một giấc ngon lành, tiếp tục như vậy căn bản không có cách nào đi tiếp, chẳng bằng để Nhị gia giúp hắn băng bó vết thương đang hoằn, sống trước qua một lúc rồi hãy nói.

Mang theo Long Uyên đi trở về bên ba người, Vương Tử Khiêm mắt nhìn Hoắc Tam Nhi và Giản Tam Sinh đang xử lý vết thương, xác định Giản Tam Sinh không có gì trở ngại, liền chuyển ánh mắt về hướng Giản Vô Tranh, dùng ánh mắt hỏi đối phương có việc gì hay không.

Lắc lắc đầu, Giản Vô Tranh vừa muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe bên cạnh truyền đến một giọng nữ thanh lãnh: “Rốt cuộc tìm được mọi người rồi.”

Một thân áo choàng dày nặng Huyền Vũ mang theo nữ thi áo đỏ dần dần từ trong bóng tối hiện thân, sau khi nhìn thấy mọi người bình yên vô sự, thở phào nhẹ nhõm nói: “Mọi người không có việc gì là tốt rồi, tôi tìm được lối ra rồi, bất quá cửa đá ra ngoài kia đang đóng, phải mau chóng qua đó mới được.”

Nhìn quần áo Huyền Vũ có chút hỗn độn, hiển nhiên cũng vừa phải trải qua một hồi độ sức, Giản Vô Tranh rút ra một bình thuốc phun đưa cho cô, ý bảo cô xử lý vết thương trên người, sau đó nhũn mày nói: “Nhưng còn chưa tìm được Lăng Mộ và Thành Nhạc, không thể bỏ bọn họ mặc kệ được.”

“Ừ.” Nhắm mắt lại, Huyền Vũ một bên chịu đựng đau đớn của vết thương, một bên nhàn nhạt nói: “Hành động phải nhanh.”

“Không cần tìm chúng tôi nữa.” Huyền Vũ vừa dứt lời, một giọng nam trầm thấp hùng hậu đột nhiên vang lên từ trong bóng tối, Thành Nhạc đỡ Lăng Mộ Dương chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người, áo khoác của gã phủ trên vai Lăng Mộ, vết thương trên người mình vẫn đang trào máu ra ngoài.

Mà được gã nửa đỡ nửa ôm, bộ dáng Lăng Mộ càng thêm thê thảm, máu tươi của vết thương trên bụng đã thấm ướt áo lặn, trên đùi cũng tràn đầy vết máu loang lổ, khoe miệng còn có vết máu vừa mới lau khô, cả người thoát nhìn như từ trên chiến trường mới xuống.

“Hai người các cậu thế này là..... ” Giản Tam Sinh kinh ngạc chỉ vào hai người, tâm nói có Thành Nhạc ở đây sao Lăng Mộ lại thành cái dạng này.

“Đừng nói nữa, mau đi thôi.” Uể oải thở dài, Thành Nhạc cẩn thận đỡ Lăng Mộ, ra hiệu mọi người đừng chậm trễ thời gian nữa.

Thấy tình cảnh này, mọi người liền không hề trì hoãn, rất nhanh thu dọn xong ba lô, đi theo Huyền Vũ tới trước cánh cửa đá đang chậm rãi khép lại.

“Chính là nơi này.” Huyền Vũ liếc mắt nhìn mọi người, dẫn đầu hạ thấp người chui vào trong cửa đá đã khép một nửa.

Những người khác không chần chừ, cũng đều nối đuôi nhau tiến vào trong.

Giản Vô Tranh xếp phía sau, sau khi cậu đi vào, liền ngồi xổm xuống đưa tay muốn giúp Thành Nhạc di chuyển Lăng Mộ đang bị thương nặng, lúc này cửa đá đã sắp đóng lại, nếu không hỗ trợ, Thành Nhạc muốn nâng Lăng Mộ vào trong cửa sẽ rất tốn thời gian.

“Thành Nhạc, mau!” Giản Vô Tranh ngồi xổm trên mặt đất, quay về hai người ngoài cửa hô.

Thành Nhạc gật đầu, cố sức kéo Lăng Mộ đi về phía trước, lúc mắt thấy sắp đi tới cửa, vẫn im lìm không lên tiếng Lăng Mộ lại đột ngột khom thắt lưng nôn mửa, thứ hắn phun ra không phải thứ gì khác, chính mảng lớn huyết dịch đỏ đen.

“Dương Dương!” Nhìn thấy thân thể Lăng Mộ xuất hiện hiện tượng khác thường, Thành Nhạc nhất thời quên mất cửa đá sắp khép kín, chỉ biết ôm lấy Lăng Mộ trong trạng thái bán hôn mê ngồi dưới đất, nỗ lực giúp hắn điều chỉnh hô hấp.

“Thành Nhạc! Nhanh sang đây, cánh cửa sắp đóng lại” Lo lắng gầm nhẹ, Giản Vô Tranh đưa tay đỡ lấy cửa đá, cố gắng giảm xuống tốc độ khép kín của cửa.

Song sự thật chứng minh, sức mạnh của cửa đá nọ cũng không phải thứ mà bên ngoài có thể quấy nhiễu.

Luôn mặt cười hì hì Hoắc Tam Nhi lúc này cũng chen lên trước, ngồi xổm trên mặt đất cùng Giản Vô Tranh liều mạng gọi tên Thành Nhạc và Lăng Mộ, nhưng hai người kia lại như đã quên sự tồn tại của hết thầy, chỉ lo gắt gao ôm lấy đối phương.

Cảnh tượng Thành Nhạc gắt gao ôm lấy Lăng Mộ hai mắt nhắm nghiền vào trong ngực, khiến Giản Vô Tranh thoáng cái hồi tưởng lại giấc mộng mình từng mơ thấy kia, mãi đến khi thanh âm nặng nề của cửa đá hoàn toàn khép lại truyền đến, cậu mới dần dần từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần.

Mê mang nhìn cửa đá tràn ngập tử khí trước mặt mình, Giản Vô Tranh nhin không được thấp giọng lú lú nói: “Bọn họ..... Chưa vào được.....?”

23. Chương 22: Vô Diện Nữ

“Này.....Làm sao bây giờ, Nhị gia, chúng ta có nên trở về tìm bọn họ.....” Tình hình xấu nhất đã phát sinh, Hoắc Tam Nhi đắn đo không chắc được suy nghĩ của mọi người, không thể làm gì khác hơn là tới bên cạnh Giản Tam Sinh, chờ anh lên tiếng.

Thở dài, Giản Tam Sinh nhìn Hoắc Tam Nhi một chút, yên lặng lắc đầu hai cái, tỏ vẻ xem ý kiến của những người khác trước rồi nói.

“Tình hình Lăng Mộ rất nguy hiểm, chúng ta mau chóng trở về tìm bọn họ, vạn nhất.....” Dần dần từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, trong đầu Giản Vô Tranh tất cả đều là cảnh tượng trong giấc mộng báo trước kia, cả người hoàn toàn mất hồn, thậm chí mau chóng tìm được Lăng Mộ và Thành Nhạc, đừng để hai người bọn họ chết.

Nhìn ánh mắt Giản Vô Tranh bắt đầu mờ mịt, Vương Tử Khiêm tiến lên một bước, mặt không chút thay đổi ôm người vào lòng, thanh âm trầm thấp mà kiên quyết: “Không thể quay lại, Bạch Hổ sẽ tự mình nghĩ biện pháp, không cần lo lắng về bọn họ.”

“Đúng vậy, bây giờ trở về liền mất một khoảng thời gian nữa, chúng ta mau chóng tìm được mộ thất chính, sẽ cứu được bọn họ.” Gật đầu đồng ý với ý kiến của Vương Tử Khiêm, Huyền Vũ vươn cánh tay mịn màng trắng nõn, vẫy một cây pháo lạnh, nhàn nhạt nói: “Tin tưởng Bạch Hổ, anh ta rất mạnh, sẽ không để cho Chu Tước xảy ra chuyện.”

Vô lực nhếch nhếch miệng, Giản Vô Tranh còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn đến vẻ mặt lạnh lùng của Khiêm Tử và Huyền Vũ, biết mình còn tiếp tục dây dưa như vậy cũng chỉ chậm trễ thời gian, chỉ bằng cùng mọi người tăng tốc tìm kiếm mộ thất chính, sớm giải quyết vấn đề chú ẩn, mới diệt trừ tai họa ngầm chân chính.

Hơn nữa nếu Vương Tử Khiêm cùng Huyền Vũ đều đồng ý bỏ lại Bạch Hổ Chu Tước đi tiếp, tất nhiên là có lo lắng của bọn họ, loại thời điểm này hoàn toàn không thể làm việc theo cảm tính.

“Tôi hiểu.” Cười khổ gật gật đầu, Giản Vô Tranh hít sâu một hơi, nắm chắc đèn pin không thấm nước trong tay nói: “Nếu đã quyết định, vậy đi mau thôi, giải quyết chú ẩn rồi trở về tìm bọn họ.”

“Em có thể hiểu được là tốt rồi.” Đồng dạng vẻ mặt không mấy thoải mái, Giản Tam Sinh khó được vỗ vai em trai nhà mình, kẻ sát vào thấp giọng an ủi: “Chuyện hai người kia, cứ giao cho Thành Nhạc đi, chúng ta đi xử lý chuyện chính yếu trước, nếu không lần này sợ rằng thật sự công toi, ngấm lại Khiêm Tử nhà em.”

Nghe được Nhị ca thì thầm, Giản Vô Tranh mở to mắt, lúc này mới ý thức được mình phạm bao nhiêu sai lầm rồi, nghĩ đến mục đích chính lần này xuôi nam, cùng người con trai không biết kéo dài mạng được bao lâu nhưng vẫn cẩn thận bảo vệ mình kia, Giản Vô Tranh bỗng dưng cảm thấy ngực có chút ngọt ngào, tựa

hồ có một ngọn lửa màu đen đang thiêu đốt ở đáy lòng cậu, thúc giục cậu mau chóng đi giải cứu người mình yêu nhất.

Xoay đầu ánh mắt phức tạp nhìn về phía Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh rất muốn túm lấy áo của đối phương, để Khiêm Tử luôn vô địch thế, nói y tuyệt đối sẽ không chết, không có việc gì, sẽ vẫn mãi bên cạnh cậu.

Nhưng trên thực tế, loại cam đoan này đối với cục diện trước mắt mà nói, chẳng có chút tác dụng nào, cho dù Vương Tử Khiêm thật sự nói như vậy, Giản Vô Tranh cũng sẽ không mấy may cảm thấy an toàn.

Tựa hồ cảm thấy bất an trong lòng người yêu, Vương Tử Khiêm cúi đầu lẳng lặng cùng cậu nhìn nhau trong chốc lát, sau đó dịu dàng cong khóe miệng, chậm rãi nắm lấy tay phải của Giản Vô Tranh, trên ngón áp út vốn để đeo nhẫn cưới kia, thành kính mà nghiêm túc nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn.

“Khiêm Tử.....” Khó tin nhìn Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh biết động tác này sợ rằng chỉ có cậu mới hiểu được, nhưng vẫn nhìn không được cảm động đến rối mù.

Dùng sức cầm tay Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm kể theo thói quen mắc bệnh mặt than, lúc này lại cười dịu dàng ôn nhu, tựa hồ hết thảy sắp phát sinh đối với y mà nói đều không sao cả, bởi vì y chỉ quan tâm người trước mắt này, người con trai mà vì một động tác nhỏ của mình thôi đã cảm động đến rối mù.

“Khụ.....Khụ khụ!” Rốt cuộc nhìn không được nữa, Giản Tam Sinh đi tới trước mặt hai người, dùng sức ho khan hai tiếng, nhíu mày nói: “Được rồi đó hai vị, ta còn có chính sự phải làm đây, tương lai còn dài, muốn hôn hít chờ về nhà hãy tính.”

“Đúng đó, anh xem hai người các anh, làm tôi ngược muốn chết.....” Còn chưa từng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng hai người đầm thắm, Hoắc Tam Nhi đỏ mặt đứng bên cạnh, ra sức vò đầu, giả vờ mình không thêm để ý.

Mà thân là phụ nữ Huyền Vũ sau khi nhìn thấy loại cảnh tượng này, cũng vẫn bộ dáng nhàn nhạt nọ, không hề kinh ngạc cũng không hề nghi hoặc, phẳng phất như đã sớm luyện thành quen, chẳng qua cặp mắt to xinh đẹp kia, trong lúc đảo qua hai người thỉnh thoảng sẽ lộ ra một tia hâm mộ và giảo hoạt.

“Tốt lắm, đi thôi.” Cúi đầu mỉm cười, Giản Vô Tranh nắm lại tay Vương Tử Khiêm, hai người ăn ý nhìn nhau, sau đó liền dẫn đầu đi về phía trước.

Hành lang sau cửa đá này vô cùng đơn sơ, chưa hề sửa chữa và trang trí thêm, cũng không có một chút đèn chong có thể thấp sáng, trên vách tường thậm chí cả bức họa cơ bản cũng không có, cổ quái khiến người ta nhìn không ra được phương thức.

Mọi người trong loại hành lang quỷ dị này đi đại khái hơn 10 phút, nhưng thủy chung không tìm được cửa ra, không khỏi bắt đầu hoài nghi con đường này tới cùng thông về hướng nào, sao lại dài không theo thói thường như thế.

“Chúng ta có phải đã đi nhầm rồi không?” Nhìn hành lang phía trước vẫn như cũ một mảnh đen nhánh, Giản Vô Tranh dừng bước, sau vài giây suy tư quay đầu lại hỏi: “Vừa rồi mấy ngã rẽ kia, mọi người có chú ý tới chỗ nào bất thường không?”

Nếu như nói là đi lầm đường, vậy bình thường ở mấy ngã rẽ đều có ẩn tàng ám chỉ, chỉ cần cẩn thận quan sát, thì nhất định có thể tìm ra sơ hở.

“Việc này thật không chú ý, mấy giao lộ nhìn qua đều giống nhau, dường như không có dấu hiệu đặc thù.” Yên lặng rút ra một điều thuốc đốt, Giản Tam Sinh cau mày hồi tưởng hết thảy vừa rồi nhìn thấy, cố gắng tìm được chút manh mối.

“Nếu không chúng ta trở về lần nữa xem.” Chuông Nhãn nhà mình còn nghĩ không ra Hoắc Tam Nhi cũng sẽ không nghĩ chỉ cho một óc, hần lắc lắc dao lặn trong tay, dùng sức cho vết tường trước mắt một dao.

“Được rồi, trở về thôi, chúng ta kiểm tra lần nữa xem tới cùng có chỗ nào không đúng.” Phun ra vòng thuốc, Giản Tam Sinh phất tay ý bảo mọi người quay đầu trở về, còn mình thì tiếp tục theo sau suy nghĩ.

Sau khi trở về ngã ba giao lộ, đám người Giản Vô Tranh cẩn thận xem xét khắp nơi một lần, phát hiện quả nhiên không có gì khác thường, bất quá cũng chính vì mấy ngã rẽ này quá mức giống nhau, cho nên mới càng có vẻ kỳ quái vô cùng.

“Nếu như vậy, chúng ta lần này thử một con đường khác.” Quét mắt qua lại giữa những ngã rẽ, Giản Tam Sinh chọn một cái trong đó, dẫn đầu đi vào.

Mọi người giữa hành lang yên tĩnh dài dòng này chẳng biết lại đi bao lâu, bỗng dưng nghe được Hoắc Tam Nhi ở phía sau kinh ngạc nói: “Móa, Nhị gia, nơi này không đúng nha!”

“Làm sao vậy?” Hơi nhướn mày, Giản Tam Sinh quay đầu lại không nóng không lạnh hỏi.

“Anh xem, tôi vừa rồi ở bên kia dùng dao lặn vạch một dấu, cứ nhiên ở đây cũng xuất hiện.” Chỉ vào dấu ấn trên tường, Hoắc Tam Nhi vung vẩy dao lặn trong tay vài cái, ý bảo những người khác nhìn mình.

“Đích xác.” Gật gật đầu, Giản Tam Sinh trầm ngâm chốc lát, lập tức chia chia phía trước nói: “Nếu như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể đi tiếp, tôi nghĩ chính chủ hắc không xa nữa.”

Nghe được lời Giản Tam Sinh nói, Vương Tử Khiêm liền không hề do dự, lôi kéo Giản Vô Tranh bước nhanh đi trước mọi người, tựa như muốn sớm một chút nhìn thấy cái gọi là “chính chủ” kia.

Chẳng qua lần này thời gian bọn họ sử dụng ngắn hơn so với dự tính rất nhiều.

Đi khoảng hai ba phút, mọi người liền tới trước một cánh cửa ngọc chế tinh khiết chạm thú khắc hoa, cánh cửa nọ cũng không lớn lắm, nhưng tương đối tinh xảo xinh đẹp, màu sắc của ngọc tinh khiết ôn hòa dưới ngọn đèn, phỉếm ra một cỗ sáng bóng chói mắt, phẳng phát như vừa mới được gọt giũa mà thành vậy.

“Cẩn thận, sau nó còn chưa biết có trò gì.” Thấp giọng dặn dò xong, Giản Tam Sinh liền ra dấu, để Vương Tử Khiêm cùng Hoắc Tam Nhi đến mở cửa, hai người khác thì theo mình lùi về sau.

Song mọi người không tưởng được chính là, sau khi cánh cửa ngọc tinh khiết này mở ra, hiện lên trước mặt bọn họ, không phải quan tài cùng nhân tuần gì, mà là một đồ đựng dụng cụ đồng cỡ ngọn núi nhỏ, chính giữa đồ đựng dụng cụ đồng, đặt rất nhiều ngọc điêu khắc vẫn chưa xong, chúng nó an tĩnh nằm đó, tựa hồ đang đợi thợ đến.

“Mẹ kiếp, nhiều thứ tốt như vậy!” Vừa nhìn thấy có nhiều đồ vàng mã một số gần như hoàn mỹ như vậy, Hoắc Tam Nhi bản tính thấy tiền sáng mắt lập tức lộ rõ không thể nghi ngờ, hân hoan hô một tiếng vọt vào, hận không thể đem hết đồ trên đó thu vào trong túi.

“Cậu thành thật chút cho tôi.” Hết cách lắc lắc đầu, Giản Tam Sinh vút tàn thuốc trong tay, cũng đi theo tới, vừa đi còn vừa quở trách: “Thật không biết tặc xấu này của cậu luyện ra được với ai, nhìn thấy đồ liền kích động thành như vậy, xảy ra vấn đề Nhị gia tôi còn phải thu dọn cục diện hỗn loạn cho cậu.”

“Hắc hắc, đây còn không phải ngài dạy thành sao.” Mò được đồ vàng mã có giá trị trong lòng Hoắc Tam Nhi vô cùng vui vẻ, ngoài miệng cũng nhịn không được nghịch ngợm hắc lên, hắc một bên lựa thứ giá trị nhất nhét vào trong túi, một bên hết nhìn đông nhìn tây nói: “Nếu cho tôi một cái túi nữa thì tốt rồi, có bao nhiêu tôi đều vác về hết.”

Nhìn thấy Hoắc Tam Nhi đã bắt đầu ném đồ đạc ra ngoài, vừa đi vào Giản Vô Tranh không nhịn được mở miệng nhắc nhở nói: “Anh cũng đừng chào đón đồ vàng tìm được mà đem đồ quan trọng ném cả, đến lúc đụng tới nguy hiểm xem ai cứu được anh.”

“Không dám không dám.” Mặt cười hì hì quay đầu lại, Hoắc Tam Nhi vốn định cùng Giản Vô Tranh trêu chọc hai câu, nhưng trong lúc vô ý liếc tới cửa, hoảng sợ trừng lớn hai mắt, ngay cả ngọc hồ đang cầm trong tay đều quên mất, chỉ có thể run rẩy chỉ vào cửa nói: “Mẹ kiếp..... .Đó, đó là ai.....”

Nghe vậy, mọi người còn lại đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa, liền phát hiện một cô gái áo trắng trang phục Đông Chu, tóc dài xỏa vai, đang bất động đứng ngoài cửa ngọc tinh khiết, im lặng nhìn mọi người bên trong.

Mà khiến cho người ta cảm thấy quỷ dị chính là, cô gái này nhìn qua không khác gì người sống, trên mặt trắng nhợt thanh tú cứ nhiên trơn bóng như đá cuội, tìm không được thứ gì có thể gọi là ngũ quan hay nếp

nhân.

24. Chương 23: Chỉ Còn Ba Người

“Cô, cô ta tại sao không có mặt?” Tay cầm ngọc hổ thoáng run lên, Hoắc Tam Nhi khẩn trương thấp giọng nói.

“Có thể là mặt nạ.....Hay gì đó.....” Lui đến bên cạnh Vương Tử Khiêm từng bước một, trong lòng Giản Vô Tranh cũng có chút sợ hãi, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ nói: “Thứ này nhìn qua không khác gì người sống, các anh nhìn xem chân của cô ta.”

Theo hướng ngón tay Giản Vô Tranh nhìn lại, mọi người phát hiện hai chân của cô gái không mặt này lộ ra ngoài trắng nõn trong suốt, so với đại đa số phụ nữ bọn họ từng gặp đều muốn xinh xắn đẹp đẽ hơn cả, vả lại hoàn toàn không có dấu vết tím đen của tụ máu, giống như người sống bình thường không tí vết, tinh xảo non mịn.

Mà càng làm người ta cảm thấy phần nộ chính là, khi đám người Giản Vô Tranh theo mắt cá chân xinh xắn của cô gái không mặt chậm rãi nhìn hướng lên trên, toàn bộ đều bị dáng người kiều mỵ lung linh của cô gái này hấp dẫn, cặp mông quyến rũ nọ, vòng eo như nhành liễu nọ, cùng đôi nhũ trắng bóng nửa lộ ra bên ngoài kia, ngay cả phụ nữ như Huyền Vũ cũng không nhịn được tán dương sự hoàn mỹ này.

Nếu quên đi khuôn mặt cái gì cũng không có kia, cô gái này quả thực chính là trời sinh để câu dẫn đàn ông.

“Đây rốt cuộc là người hay quỷ.” Nhíu mày, Giản Tam Sinh thấp giọng lầm bầm một câu, thầm nghĩ may mà mình đã kết hôn, nếu không có lẽ cũng bị thứ này câu mất hồn.

“Nếu có mặt, đó chính là mỹ nữ.” Nuốt ngụm nước bọt, Hoắc Tam Nhi thành thực nói thẳng.

“Mỹ nữ cái rắm, thứ này tặng cho cậu cậu dám ôm?” Đưa tay gõ Hoắc Tam Nhi một cái, Giản Tam Sinh tức giận nhắc nhở nói: “Đừng bị nó mê hoặc, thấy rõ ràng đây chính là bánh ú! Có thể nó đang nghĩ cách mê hoặc nhân tâm sau đó nhân cơ hội giải quyết gọn chúng ta.”

“Em nghĩ không có khả năng.” Nghe lời Nhị ca nói, Giản Vô Tranh suy nghĩ một chút nói: “Trong đám chúng ta, nó cũng chỉ có thể mê hoặc Tam Nhi..... Nhị ca đừng nói với em là anh bị nó mê hoặc nha, cẩn thận em trở về méc nhị tẩu.”

“Phi, thằng nhóc thối nói nhảm cái gì, Nhị ca em là loại người này sao.” Hừ một tiếng, Giản Tam Sinh giả vờ trấn định lấy ra hộp thuốc lá, ép buộc chính mình không nhìn về phía người của cô gái không mặt kia nữa.

Bị mấy gã đàn ông bên cạnh này làm cho có chút nhức đầu, Huyền Vũ mày nhíu lại: “Các anh chẳng lẽ không phát hiện, nói nhảm nhiều như vậy, nó lại không hề có động tác gì sao?”

“Chính xác.” Hắng giọng một cái, Giản Tam Sinh biết vừa rồi nói nhảm có chút quá, vội tiếp lời nói: “Cũng không biết nó đứng kia rốt cuộc có ý gì, bây giờ nếu trên tay có súng, sớm đã một phát bắn qua rồi.”

“Đúng vậy, uy lực của súng bắn cá mặc dù lớn, nhưng không tiện thu về, nếu không thể một kích mất mạng, về sau sẽ phiền toái.” Gật đầu, Hoắc Tam Nhi tỏ vẻ đồng ý với lời Giản Tam Sinh nói.

“Vậy làm sao bây giờ, cứ đứng ở đây chờ?” Thở dài, Giản Vô Tranh nhìn ra cô gái không mặt vẫn chưa có ý định bỏ đi, không thể làm gì khác hơn là thử nhích về phía trước từng bước nói: “Dứt khoát chuyển cô ta ra đi.”

Không biết có phải bị những lời này của Giản Vô Tranh đã kích động cô gái không mặt kia không, cô gái mặc áo dài duyên dáng yêu kiều kia cứ nhiên sau khi cậu nói xong đột ngột vươn cánh tay, dè xuống một phù văn hình vòng nổi lên trên cửa.

Sau đó chợt nghe âm âm vài tiếng nổ, mấy khối đá dưới chân đám người Giản Vô Tranh kia bỗng dưng tách ra, khiến mọi người dưới tình huống hoàn toàn không kịp phản ứng, đều thét to ngã xuống.

Khoảnh khắc té xuống, Giản Vô Tranh chợt nhớ tới loại bẫy rập từng chiếu trên phim truyền hình vô số lần này, thường thường dưới loại cơ quan này đều che giấu đầy chông nhọn, khiến hết thấy người hoặc súc vật rơi xuống đều đâm thành cái rây.

Đáng tiếc không đợi cậu tưởng tượng xong, móng mình đã cùng mặt đất cứng lạnh thân mật tiếp xúc, một loại cảm nhận sâu sắc khó quên nháy mắt từ đốt xương cụt dâng lên.

“Ồi.....Tổ cha nó.....” Thầm mắng một tiếng mẹ, Giản Vô Tranh chống nắm tay chậm rãi đứng dậy, phát hiện ngoại trừ Vương Tử Khiêm và Huyền Vũ ra, ba người bọn họ đều té không dậy.

Má nó tứ thú quả nhiên không giống người.....Trong bụng âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, Giản Vô Tranh mặt ngoài nỗ lực giả vờ bình tĩnh, cố gắng quên mất mặt và khó chịu khi té xuống.

“Mẹ kiếp, cái móng mẹ nó sắp té nát rồi.” So với Giản Vô Tranh làm bộ tỉnh táo, Hoắc Tam Nhi thì thành thật hơn, hần nhẩy bắn từ trên mặt đất thẳng người dậy, sau đó một bên nâng Giản Tam Sinh lên một bên miệng đầy tiếng mắng chửi như tàu chạy không ngừng.

Đột nhiên từ tầng trên rơi xuống, mọi người nhất thời đều bó tay hết cách.

Giản Tam Sinh loay hoay quét đèn pin không thấm nước sang bên cạnh, phát hiện nơi này là một phòng tối kiểu tương đối kín, phía trước bằng đá khiến mọi người té xuống đã hoàn toàn khép lại, không nhìn được bất đắc dĩ thở dài nói: “Nó cho chúng ta rớt xuống đây, là muốn làm gì, có khi nào muốn thả nước cho chúng ta chết chìm không?”

“Nhị ca.” Nhíu mày cắt ngang lời Giản Tam Sinh, Giản Vô Tranh được Vương Tử Khiêm dìu nhẹ rằng nhếch miệng bước hai bước, tiếp đó nhìn quanh bốn phía nói: “Bố cục nơi này nếu thật sự xả nước vào, chúng ta sẽ không có đường sống đâu.”

Trong lòng biết Giản Vô Tranh nói rất đúng, Giản Tam Sinh hơi vuốt cằm, đi tới nói: “Nơi này nhìn qua giống một mật thất, chỉ có một cửa nhỏ ở đây, chỉ sợ là muốn chúng ta từ đây chui ra, bất quá sau khi ra ngoài nhất định còn thứ gì đó đang chờ.”

“Vây cũng chỉ có một đường này có thể đi.” Nhẹ nhàng gõ vách tường hai cái, Huyền Vũ xác định nơi này không còn cơ quan ngầm nào khác, không khỏi quay đầu nói với mọi người: “Để thi rồi đi trước, chúng ta theo sau, phải nhanh, tôi chung quy nghĩ cô gái kia không đơn giản như vậy.”

“Ừ.” Gật đầu đồng ý với suy nghĩ của Huyền Vũ, Giản Tam Sinh vung tay lên nói: “Vây chúng ta hành động nhanh lên chút, đỡ cho lát nữa thật sự xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó chỉ có chờ chết.”

Nói xong, Huyền Vũ lập tức chỉ huy thi rồi áo đỏ dẫn đầu bò vào cửa nhỏ chỉ đủ chứa một người qua lại, Vương Tử Khiêm xếp thứ hai, những người khác theo sau, Hoắc Tam Nhi bò sau cùng.

Một lần bò này chẳng biết mất bao nhiêu thời gian, đi theo sau Vương Tử Khiêm Giản Vô Tranh chậm rãi nghe ra phía trước truyền đến từng đợt tiếng nước chảy, không khỏi kỳ quái bọn họ đến tột cùng đang chạy về đâu.

Đợi đến khi phát hiện thông đạo phía trước từ từ trở nên rộng hơn, tay chân Giản Vô Tranh cũng đã tê liệt, cậu cố gắng đi theo Vương Tử Khiêm, nghĩ thầm không biết Nhị ca thể nào rồi, cho dù là Chuông Nhân quanh năm suốt tháng xuống mò tìm cá, tại loại địa phương này chỉ sợ cũng phải nuốt không trôi ấy chứ.

Nhìn thấy thi rồi áo đỏ phía trước đã bò ra khỏi thông đạo, Giản Vô Tranh thở phào nhẹ nhõm, lại ra sức bò vài cái, liền nương nhờ tay của Vương Tử Khiêm ra khỏi cửa động.

Sau khi cậu đứng thẳng người dậy, Huyền Vũ cũng nhanh chóng bò ra.

Ba người đứng ngoài thông đạo đợi hồi lâu, thủy chung không thấy Giản Tam Sinh và Hoắc Tam Nhi xuất hiện.

Giản Vô Tranh ý thức được sự tình có chút không ổn, vội vàng đi qua cúi thấp người, mới gọi to hai tiếng xem Nhị ca có đáp lại không, lại bị Vương Tử Khiêm bên cạnh hơi kéo lại cánh tay.

“Cẩn thận.” Vương Tử Khiêm vừa dứt lời, trong thông đạo nọ bỗng dưng luồn ra mấy móng tay nhọn hoắc dài hơn nửa thước, móng tay này giống như gai sắc bền vững kiên cố, lại vừa cứng vừa thẳng, không chút dấu vết cong gãy, mọc khỏe mạnh trên một bàn tay trắng nõn tinh xảo của phụ nữ.

“A.....” Giản Vô Tranh giật mình khê kêu một tiếng, trong lòng nhất thời bối rối, nếu như đi theo phía sau bọn họ luôn là thứ này, vậy Nhị ca và Hoắc Tam Nhi đi đâu rồi?

“Khiêm Tử, Nhị ca bọn họ!” Gấp đến đầu đầy mồ hôi lạnh, Giản Vô Tranh vừa luống cuống tay chân lấy súng bắn cá ra, vừa cùng hai người khác lui về phía sau.

“Đừng nóng vội.” Đè lại tay Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm nhú mày nói: “Không có mùi máu tươi, cô ta không tổn thương Nhị gia bọn họ.”

“Đúng vậy.” Mệnh lệnh thi rồi áo đỏ lấy ra một thanh dao găm sắc bén không chui che trước mặt ba người, Huyền Vũ chìa phía sau nói: “Hai người bọn họ hẳn đã sớm phát hiện thứ này theo phía sau, hiện giờ sợ rằng đã trốn ở nơi khác, chúng ta chỉ cần bắt nó ra, là bọn họ có thể đi ra rồi.”

“Ừ, đi mau.” Thấp giọng nói, Vương Tử Khiêm khi đầu cô gái không mặt quần áo trắng kia lộ ra, nhanh chóng kéo tay Giản Vô Tranh qua, bước nhanh hướng tới hành lang đen nhánh bên ngoài thông đạo chạy đi.

Được Vương Tử Khiêm kéo chạy như vậy, Giản Vô Tranh vẫn như cũ lo lắng không ngừng quay đầu nhìn lại, cố gắng tìm ra bóng dáng của Nhị ca và Hoắc Tam Nhi, nhưng chỉ có thể nhìn được cô gái không mặt một thân áo trắng kia đi theo sau ba người cách đó không xa, gương nanh múa vuốt điên cuồng chạy băng băng.

Bị một người không mặt mũi quơ móng dài truy đuổi, cảm giác như thế Giản Vô Tranh cả đời đều không thể quên được, cậu một mặt kinh hồn táng đảm chạy theo Vương Tử Khiêm, một mặt lại lo lắng an nguy của Nhị ca, hận không thể dứt khoát giết chết cô ả này sau đó chạy về tìm hai người mất tích kia.

Nhưng nhìn mồ hôi lạnh của Vương Tử Khiêm từ bên sườn mặt chảy xuống, Giản Vô Tranh chung quy nghĩ tựa hồ có chuyện gì đó không được bình thường.

Nếu như là trước kia, Vương Tử Khiêm tuyệt đối sẽ không nói hai lời giết chết bánh ú này, rồi chạy về đón Giản Tam Sinh, nhưng hiện tại y lại chỉ có thể lôi kéo Giản Vô Tranh chạy trốn.

“Khiêm Tử.....” Trong lòng càng ngày càng bất an, Giản Vô Tranh không khỏi thấp giọng kêu: “Cậu.....”

“Vô Tranh.” Mím chặt môi mỏng, trong con ngươi đen nhánh của Vương Tử Khiêm hiện lên một tia quang mang phức tạp, y dùng sức cầm tay Giản Vô Tranh, thấp giọng nói: “Chạy trước, tôi sẽ ở lại ngăn cản thứ này, anh cùng Huyền Vũ đi tìm mộ thất chính, không còn thời gian nữa, tốc độ phải nhanh.”

“Cái gì?” Nghe được lời Vương Tử Khiêm nói, sắc mặt Giản Vô Tranh nháy mắt trở nên tái nhợt, cậu có chút khó hiểu hỏi: “Tại sao nói vậy, muốn đi thì cùng đi, tôi sẽ không để cậu lại một mình.”

“Không ngăn cản chúng nó, không ai có thể tới được mộ thất chính.” Khóe miệng giương lên một mặt cười khổ hiềm thấy, Vương Tử Khiêm ôn nhu nhìn Giản Vô Tranh: “Vô Tranh, mạng của tôi trong tay anh.”

Nói rồi, Vương Tử Khiêm ra hiệu cho đối phương nhìn sang bên cạnh hành lang.

Theo ánh mắt của Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh lúc này mới phát hiện, hai bên hành lang chỗ bọn họ căn bản không phải vách tường gì, mà là hai đường sông đen nhánh, giữa đường sông này chẳng biết từ khi nào cứ nhiên chậm rãi trôi lên vô số nữ thi áo trắng, mà nữ thi áo trắng này cùng cô gái không mặt đang đuổi theo bọn họ kia giống nhau, trên khuôn mặt trắng nõn bóng loáng không hề có ngũ quan gì, khuôn mặt trắng xám đông cứng kia đang đồng loạt hướng thẳng về phía ba người đang chạy trốn trên hành lang.

25. Chương 24: Vô Đề

Nếu như không gặp Giản Vô Tranh, Vương Tử Khiêm sợ rằng căn bản sẽ không quan tâm đến việc sống chết của mình, sống không hy vọng, vì cái gì mà sống, không có Giản Vô Tranh, với y mà nói chết thì chết thôi, không tồn tại bất luận tâm tình oán giận hay không cam lòng gì.

Song từ khi vùng Giản Vô Tranh da thịt gần gũi, Vương Tử Khiêm liền không còn nghĩ tới cái chết nữa, y muốn sống tiếp, hơn nữa mãi mãi bên cạnh Vô Tranh. Muốn cùng cậu đi mua sắm, muốn nhìn cậu học đại học, muốn theo cậu đến những nơi non xanh nước biếc du lịch thư giãn, muốn cùng cậu làm tình.

Hết thấy mọi thứ, đều trở thành dây leo ràng buộc Vương Tử Khiêm, vũng vàng trói chặt lấy y, khiến ánh mắt y vĩnh viễn dừng lại trên người Vô Tranh.

“Tôi yêu anh.” Cầm tay Giản Vô Tranh lên đặt bên mép, Vương Tử Khiêm rử mí mắt, nhẹ nhàng hôn lên ngón tay dài mảnh kia, mặt y cúi xuống, sợi tóc đen tuyền che hai mắt, Giản Vô Tranh nhìn không rõ vẻ mặt y, nhưng hoàn toàn nghe rõ ràng ba chữ nọ.

“Khiêm Tử.....” Hai tròng mắt nhện không được ướt, Giản Vô Tranh muốn nói cậu đừng như vậy, chúng ta cùng đi, có chuyện gì cùng nhau gánh chịu, tôi không muốn tách khỏi cậu nữa..... Thế nhưng thanh âm vẫn nghẹn ở cổ họng, cuối cùng lời nói ra lại biến thành: “Tôi biết rồi.”

Cho dù trong lòng nghĩ nhiều hơn nữa, hiện tại cũng chưa phải lúc nên nói ra, Giản Vô Tranh hiểu được sự tình còn chưa chấm dứt, cậu không thể đứng mãi nơi này, như vậy thật sự sẽ không còn được gặp lại Khiêm Tử nữa, cậu sẽ không để Vương Tử Khiêm chết, cho dù liều mạng của mình.

Màu đen nặng nề lan tràn trong không khí, hai người đều nghe được tình yêu dị thường chấp nhút trong lòng đối phương, cũng bởi vì cảm tình sâu nặng kịch liệt này mà suy nghĩ dần rõ ràng lên.

Phải tiếp tục sống, phải cùng nhau trở về thế giới rực rỡ kia.

Tuyệt đối không thể vứt bỏ hết thảy ở loại địa phương này.

Con người đen nhánh từ từ trở nên thâm trầm, Vương Tử Khiêm ngẩng đầu, nghiêm túc mà ôn nhu nhìn chăm chú vào Giản Vô Tranh, phảng phất như đang dùng hai mắt mình khắc sâu người yêu vào đáy lòng: “Vô Tranh, phía trước là mộ thất chính, tôi sẽ ở đây canh chừng nó, anh cùng Huyền Vũ đi trước.....Tôi sẽ cố gắng đuổi theo hai người.”

“Ừ.” Biết Vương Tử Khiêm sẽ không lừa gạt mình, Giản Vô Tranh gật đầu, cùng Huyền Vũ tiến vào trong cửa đá cuối hành lang, sau đó xoay người, nhìn Vương Tử Khiêm ở bên ngoài chậm rãi khép cơ quan của cửa đá lại.

Cách cửa đá đang chậm rãi rút xuống nọ, Giản Vô Tranh thật lâu không muốn rời đi, cậu đứng bên trong cửa cách bên ngoài một thước, yên lặng cùng Vương Tử Khiêm nhìn nhau.

“Khiêm Tử.”

“Ừ.”

“Tôi cũng yêu cậu.” Một khắc khi cửa đá hoàn toàn hạ xuống, Vương Tử Khiêm nghe được mấy chữ đời này y muốn nghe nhất, câu nói kia giống như gai sắc chứa đầy kịch độc, hung hăng cắm xuyên vào lồng ngực y, khiến y thống khổ cơ hồ hít thở không thông, rồi lại điên cuồng muốn ngừng mà không được.

“Vô Tranh.” Thì thảo than nhẹ, Vương Tử Khiêm đặt nắm tay phải trên cơ quan cửa đá, y cúi đầu, tâm thần có một tia hoảng hốt.

Cho tới giờ chưa từng nghĩ tới mình sẽ lâm vào hoàn cảnh sa sút đến thế, cũng chưa bao giờ biết mình sẽ thất bại như thế, Vương Tử Khiêm lo lắng cho an nguy của người yêu, càng thống hận chính mình vô năng.

Trong tai truyền đến trận trận tiếng bước chân kéo lê, Vương Tử Khiêm chậm rãi xoay người, đưa tay rút Long Uyên trên đùi ra, mặt không chút thay đổi nhìn vô số cô gái áo trắng không mặt trước mắt.

Chỉ cần giết chết mấy chữ này, y có thể đi tìm Vô Tranh rồi.

Hơi cong khoe miệng, hồng quang của hai tròng mắt Vương Tử Khiêm tăng vọt, lời văn màu đen trên người nhanh chóng lan tràn.

Mà tầng tầng hoa văn bao trùm trên cổ tay kia, cũng càng thêm tối gần lòng bàn tay.

Đứng bên kia cửa đá, Giản Vô Tranh hít sâu vài cái, nỗ lực điều chỉnh trạng thái của mình, cậu biết, sớm giải quyết vấn đề chú ấn, Vương Tử Khiêm có thể sớm tìm đến cậu hơn.

“Đi thôi.” Nhìn Huyền Vũ bên cạnh, Giản Vô Tranh cực lực giả vờ tỉnh táo nói.

“Ừ.” Gật gật đầu, Huyền Vũ mang theo nữ thi áo đỏ, yên lặng theo sau Giản Vô Tranh.

Hành lang bên trong cửa đá này, an tĩnh lạnh giá vô cùng, mà ngay cả loại người như Giản Vô Tranh, cũng có thể cảm giác được tử khí tràn ngập trong đó, trong hành lang to như vậy, không có trang sức và bày biện xa hoa phức tạp nào, chỉ có vài bức bích họa tươi đẹp sống động, kể về toàn bộ cuộc đời của chủ mộ đã trải qua.

Trong quá trình đi tại nơi yên tĩnh mà dài đằng dặc này, Huyền Vũ vừa đi vừa kết hợp bích họa, kể cho Giản Vô Tranh nghe về nguyên nhân chân chính đưa tứ thú tới đây.

Nữ thi mất ngón tay phía sau cô ta, thân phận chân chính mấy ngàn năm trước là mẹ của tứ thú, mà bản lĩnh của thú mẫu chỉ có một, đó chính là dự báo.

Mấy ngàn năm trước, Cơ thị thời Chu chiếm được thiên hạ, lúc ấy Chu Công Cơ Sảng làm nhiếp chính vương, trong lúc vô tình cứu một bộ tộc ở biên thùy, bộ tộc này đã man thành tính, bị đời sau gọi là Khuyển Nhung.

Đời thủ lĩnh kiệt xuất nhất trong Khuyển Nhung tên là Bạch Lang, hấn vì đáp tạ Chu Công ban ơn, từng thay thế đời thủ lĩnh trước, luôn ở lại hoàng triều Chu thị cống hiến. Song Bạch Lang lòng lang dạ thú, tâm tư nghịch thiên soán vị cướp lấy giang sơn chưa từng thay đổi, gã mưu toan tìm được cơ hội, giết chết vua Chu, để Khuyển Nhung xưng bá thiên hạ.

Tuy nhiên Chu Tước sở hữu năng lực ngang bằng thú mẫu, lại đồng thời đoán trước được tộc Khuyển Nhung muốn mưu đồ soán vị, để không cho lời tiên đoán của thú mẫu và Chu Tước bị vua Chu biết, Bạch Lang liền trù tính hãm hại thú mẫu, gã cắt đứt hai ngón tay thú mẫu, sau đó lợi dụng tứ thú sát hại.

Rốt cuộc biết được hết thấy những việc này, vua Chu liền sai người thảo phạt Bạch Lang, ý đồ tiêu diệt đám ngoại tộc này, lại để bọn họ chạy thoát, Bạch Lang đem mệnh ngọc của thú mẫu coi như vật dẫn, đem mệnh ngọc khắc chế lời nguyền tứ tuần cùng khắc chế tứ thú truyền cho đời sau, nhắc nhở hậu nhân nếu như có một ngày có cơ hội cướp lấy thiên hạ, thì dùng lời nguyền tứ tuần này kiềm chế tứ thú, để bọn họ không cách nào tiếp tục bán mạng cho thiên tử.

Lại không ngờ rằng tộc Khuyển Nhung cuối cùng không có mệnh xưng vương, toàn tộc Khuyển Nhung sau khi bị diệt, mệnh ngọc cùng lời nguyền lại truyền lưu tới tay Tư Phổ Đạt Lạp. Sau đó tứ thú đến đây tìm kiếm, đã bị Tư Phổ Đạt Lạp lợi dụng oan hồn thú mẫu đã chết, cùng cơ quan độc chú phức tạp rườm rà trong địa cung vậy khốn, cuối cùng sa vào chú thuật nhân tuấn, bị huyết hóa trong mộ thất chính, lúc này mới làm cho tộc Thổ Phiên càng ngày càng thịnh vượng.

Mà quỷ hồn của thú mẫu sở dĩ lại bám dính tứ thú không tha, chính vì quỷ không có trí tuệ, nàng trước khi chết là ai trực tiếp hại chết, sẽ quấn lấy người đó không tha, cũng sẽ không tìm ra được hung thủ thực sự.

Trước đó trong Tạng vương lăng, cảnh tượng thật sự mà đám người Huyền Vũ nhìn thấy trong mộ thất chính, là dấu vết ngay sau khi tứ thú bị huyết hóa.

Hình ảnh máu me tàn khốc nọ, khiến ba người chưa hề tự mình trải qua, cũng cảm thấy cả người lạnh toát, hơn nữa có oán sát ngàn năm trong ngọc hoàng phụ thân, bọn họ cơ hồ có thể hoàn toàn cảm nhận được loại phần nộ cùng tuyệt vọng xen lẫn không cam lòng của tứ thú trước khi chết này.

Khi ba người bọn họ bước vào trong tuấn tế do tứ thú đời trước tạo thành, một vòng chú tứ tuần mới cũng chính thức mở ra, lời nguyền ác độc nương theo văn sức lan tràn, khiến ba người bị lời nguyền kìm hãm không thể không đến đây tìm kiếm phương pháp giải trừ.

Hết thấy những việc đã phát sinh này nhìn như trùng hợp, rồi lại phẳng phất như có người dẫn dắt.

Kể xong hết những gì mình biết, Huyền Vũ bỗng nhiên lộ ra một nụ cười, trên mặt cô ta phủ lớp trang điểm nhẹ, cười rộ lên vô cùng tao nhã thanh tân.

“Giản Vô Tranh, đi tới nơi này rồi, cậu còn chưa cảm giác được gì sao.” Suy yếu đưa tay đỡ lấy vách tường, Huyền Vũ nhìn người con trai trước mắt hoàn toàn không có cảm giác, cười nói: “Bách tà bất xâm.....Trách không được, cửa ải khó mà hấn bố trí cuối cùng này, chỉ có cùng dạng nhân tài như hấn mới có thể thông qua.”

“Cô.....” Nhìn sắc mặt Huyền Vũ càng tái nhợt, Giản Vô Tranh bất an hỏi: “Nơi này có gì đặc biệt sao?”

“Đối với cậu mà nói quả thật không có gì đặc biệt.” Thở dài, Huyền Vũ chậm rãi dựa vào vách tường ngồi xuống, ngửa đầu nhìn Giản Vô Tranh nói: “Nơi này tràn ngập sát khí nặng nề, người thường bước vào khắc chết, mà ngay cả quỷ quái cũng sẽ không dễ dàng tiến đến, cũng chỉ có thể chất bách tà bất xâm của cậu, mới không bị ảnh hưởng.”

“Vậy cô ở đây nghỉ ngơi đi, tôi tự mình đi là được.” Nhìn ra Huyền Vũ đã không còn sức cử động nữa, Giản Vô Tranh cau mày, ngắm nhìn sâu bên trong hành lang đen ngòm u tối, nắm chặt đấm tay, bắt buộc mình chuẩn bị đối mặt một mình.

Nhắm mắt lại, Huyền Vũ đưa tay lấy ra một khối ngọc hoàn hình tròn đưa cho Giản Vô Tranh: “Tôi quả thực không thể tiếp tục đi cùng cậu nữa, đây cậu cầm lấy đi, chỉ cần đặt nó cùng mệnh ngọc của Bạch Lang, lời nguyện của tứ tuần tự nhiên sẽ giải trừ. Tôi sẽ để thú mẫu đi theo cậu, cho nên không cần lo lắng, chúng ta vẫn có thể trò chuyện.”

Vì chút cười khê trong lời nói cuối cùng này của Huyền Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, Giản Vô Tranh gật đầu, tiếp nhận ngọc hoàn bỏ vào trong túi, sau khi liếc nhìn đối phương thêm lần nữa, liền xoay người chuẩn bị rời đi.

“Giản Vô Tranh.” Dựa lưng vào vách tường nhắm lại hai mắt, Huyền Vũ nhẹ giọng kêu lên: “Cám ơn cậu, bằng lòng làm nhiều việc cho chúng tôi như vậy.”

“Không cần khách khí.” Khóe miệng lộ ra một mặt cười nhạt, Giản Vô Tranh không quay đầu lại, khoát tay áo, rồi mang theo thú mẫu đi về phía trước.

Ở nơi cậu không nhìn thấy được, pháo lạnh trong tay Huyền Vũ cũng dần dần lụi tắt, cuối cùng hoàn toàn tan vào trong bóng tối.

Chẳng biết đi đã bao lâu, Giản Vô Tranh bỗng nhiên ngừng lại nhìn nữ thi áo đỏ nọ, sau đó thử hỏi: “Huyền Vũ?”

Nữ thi không phản ứng gì, chỉ lẳng lặng đứng trước mặt cậu, tựa hồ đang nhìn cậu, lại tựa như cái gì cũng không cảm giác được.

Trong mắt lộ ra một tia cô đơn, Giản Vô Tranh cười cười, cậu dặt bàn tay bị cụt ngón của nữ thi kia, bắt đắc dĩ thấp giọng nói: “Hiện tại, chỉ còn cô có thể theo tôi.”

26. Chương 25: Từ Đó Về Sau

Nắm bàn tay cụt ngón kia của nữ thi, Giản Vô Tranh không e dè chậm bước đi trong hành lang đen ngịt.

Lúc này cậu suy nghĩ rất nhiều, về Giản gia, về tứ thú, về lời nguyện tứ tuần, cậu hiểu được mình cuối cùng phải tới chỗ này.

Chẳng biết lại đi bao lâu, Giản Vô Tranh phát hiện mình đã tiến vào một cung điện bày trí tương đối hoa lệ đẹp mắt, hai bên cung điện nọ có hồ nước chạm trở mỹ ngọc, bốn phía cột đá cao vút thẳng đứng trên có khắc đầy hoa văn cổ xưa xinh đẹp, trên vách tường đèn chong giao nhân vạn năm bắt diệt.

Ngay trước cung điện, là hai hàng đăng nô khom lưng khuỵu gối, tay nâng đèn lồng, mặt sau đăng nô này, thì lại là một cây cầu đá điêu khắc cẩm thạch, cầu đá nối liền hai mặt trước sau của cung điện, thông hướng về phía tượng thú điêu khắc bằng ngọc sâu bên sườn trong nhất.

Tượng ngọc kia nhìn qua tổng thể giống như một con sói khỏe mạnh đang nằm rạp, khiến Giản Vô Tranh nháy mắt nhớ tới thủ lĩnh Khuyển Nhung mà Huyền Vũ đề cập tới – Bạch Lang.

Tượng ngọc kia có một người đàn ông trưởng thành đang ngồi ngay ngắn, người đàn ông kia hai mắt khép hờ, hai tay đặt ở hai đầu tượng ngọc, phục sức trên người hoa mỹ già giặn, rất có hơi hướng man tộc.

Bất quá khiến Giản Vô Tranh vô cùng ngạc nhiên chính là, toàn thân của hắn kể cả bộ mặt cũng không có chút hắc ban, da hoàn hảo tựa như người sống, tựa như sau một khắc sẽ mở mắt xông lại đây vậy.

“Này.” Chưa từng thấy qua loại cảnh tượng này, Giản Vô Tranh không nhịn được có chút dao động, cậu không thể xác định người đàn ông kia rốt cuộc sống hay chết, không thể làm gì khác hơn là thử gọi một tiếng, cố gắng gợi chú ý của đối phương.

Nhưng rất rõ ràng, thỉnh linh mở mắt xông tới gì gì đó, chỉ là vọng tưởng trong lòng Giản Vô Tranh mà thôi, bởi vì mặc kệ cậu gào thét thế nào, người đàn ông kia cũng không có chút dấu hiệu di động.

“Thật là người chết sao.” Do dự chốc lát, Giản Vô Tranh mắt nhìn nữ thi áo đỏ bên cạnh, ổn định tinh thần, quyết định vẫn cứ qua đó nhìn xem.

Cậu nghĩ khối gọi là mệnh ngọc bạch lang kia, hẳn phải nằm ngay gần tượng ngọc này.

Cẩn thận quan sát bộ nam thi kia, Giản Vô Tranh chú ý từng bước đến trước tượng ngọc, nương nhờ ánh đèn chong có chút tối mờ trong cung điện, phát hiện lòng bàn tay phải của nam thi ngồi trên tượng ngọc này, tựa hồ có một khối gì đó hình vuông.

Cậu chậm rãi tới gần hai bước, đánh bạo đưa tay lấy khối đồ đó, nhưng làm thế nào cũng không thể đem nó từ trong lòng bàn tay nam thi rút ra.

“Tổ cha nó.....” Cẩn rằng, Giản Vô Tranh hít sâu một hơi, tâm tình nhẩn nại mà sợ hãi, dùng sức đẩy bàn tay nam thi.

“Hò.....” Rốt cuộc nắm được ngọc bội hình vuông trong tay, Giản Vô Tranh tâm thần yên ổn lại, nghĩ thầm thứ cần làm cuối cùng, là đem hai khối ngọc xác nhập, Khiêm Tử bọn họ có thể được cứu rồi.

Song không đợi cậu lấy mệnh ngọc của thú mẫu ra, nam thi vốn vẫn ngồi trên tượng ngọc không nhúc nhích kia, cứ nhiên đột ngột vươn cánh tay cứng rắn như gậy sắt, vững vàng bắt được tay đang cầm mệnh ngọc Bạch Lang của cậu, đồng thời mở đôi mắt trước kia vẫn đóng chặt, dùng đôi mắt đen tinh khiết không có chút trông trắng kia nhìn cậu.

“A!” Giản Vô Tranh giật mình khẽ kêu một tiếng, thân thể không tự chủ được lui về sau một bước, nhưng hoàn toàn không có ý định buông khối ngọc bội kia ra.

Nam thi mất đi ngọc bội, tựa hồ trở nên có chút cấu kính bất an, nó vung cánh tay lớn như kim, quăng mạnh Giản Vô Tranh ra ngoài.

Giản Vô Tranh chưa kịp chuẩn bị, bị một kích đột ngột này quăng ngã đến rên rĩ thành tiếng, đầu đập vào mặt đất lót đá phiến cứng rắn lạnh băng, khiến cậu đau đến suýt nữa thì hôn mê.

“Ưm.....” Không chỉ đầu, mà ngay cả thân thể đều bị đụng đau đến không ngừng, nam thi kia sức lớn kinh người, chỉ sợ ngay cả Vương Tử Khiêm so ra đều kém một phần mười.

Mơ mơ màng màng đứng dậy, trán Giản Vô Tranh chảy xuống máu tươi, có vài giọt đã rơi vào trong mắt, cậu nhìn không rõ đồ vật, nhưng có thể nghe ra nam thi đang hướng gần về phía cậu.

Không thể để nó bắt được, phải mau chóng nghĩ cách giải quyết, nếu không tuyệt đối sẽ chết ở chỗ này.

Trong lòng có chút bối rối nghĩ, Giản Vô Tranh luống cuống tay chân đem ngọc bội nhét vào trong túi, sau đó vừa chạy vừa từ ba lô lấy ra dầu hỏa cùng bật lửa không thấm nước, muốn tùy thời đốt trụ nam thi kia.

Bất đắc dĩ cho dù động tác cậu có mau đi nữa, dưới tình huống cơ hồ nhìn không rõ đồ vật, vẫn bị nam thi bắt được đẩy nhào trên mặt đất.

Thân thể lại trải qua đau đớn kịch liệt, Giản Vô Tranh cắn chặt răng, trước khi tay lớn của nam thi bóp lên cổ mình, đem bình dầu hỏa nhỏ kia rắc toàn bộ lên người đối phương, thân thể lập tức dùng sức tránh ra, dùng hết toàn bộ sức lực hung hăng đá văng nam thi.

Sức bạo phát của nhân loại rất đáng sợ, Giản Vô Tranh hiển nhiên cũng không ngoại lệ, cậu dùng tất cả sức lực đều đánh cuộc vào một cước này, sau khi thành công nhanh chóng mở bật lửa đã sớm chuẩn bị tốt, không nói hai lời liền ném qua.

Bị ngọn lửa hung mãnh trong nháy mắt quán lấy thân thể, nam thi phát ra một tiếng gầm nhẹ tuyệt vọng, giương nanh múa vuốt đánh về phía nhân loại trước mắt, tay lớn mang theo móng sắc bén vung mạnh lên, liền về lên ngực tránh né không kịp của Giản Vô Tranh vài đường nứt toác.

Móng tay dài mảnh cứng rắn đâm vào trong da thịt, mang theo vài tia hoa máu cùng vụn thịt, hung ác tàn nhẫn tựa như muốn móc trái tim của đối phương ra vậy.

Cắn răng che vết thương trên người, Giản Vô Tranh đau nói không nên lời, cậu té trên mặt đất chậm rãi xê dịch thân thể, muốn rời xa thi thể đang thiêu đốt kia, nhưng phát hiện đường lui sớm đã bị đối phương lấp kín, còn lại tựa hồ chỉ có một đường chết.

Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào sao..... Ngay khi Giản Vô Tranh lâm vào tuyệt vọng, nữ thi áo đỏ làm bạn đi với cậu tới đây lại bỗng dưng vọt sang.

Hai tay nữ thi vững vàng bắt được cánh tay của nam thi, dùng sức đẩy nhào đối phương xuống đất, hoàn toàn không để ý ngọn lửa hung mãnh nọ đã lan đến gần mình, chỉ gắt gao kèm trụ nam thi bất động.

“Thú mẫu.....” Hé mở con mắt bị máu nhuộm dần, Giản Vô Tranh sững sờ nhìn thi thể dây dưa cùng nhau kia, khó có thể tin được chứng kiến bọn họ cùng nhau bị lửa thiêu tận, thậm chí quên mất vết thương trên người mình còn chảy máu không ngừng.

Nam thi gãy gập, điên cuồng hét lên muốn vấy ra nữ thi áo đỏ đang kèm trụ mình không tha, nhưng thủy chung không cách nào nhúc nhích, phảng phất như mệnh đã định trước, cùng nữ thi từng chút từng chút hóa thành tro tàn.

“Kẻ hại ta tất diệt toàn tộc.....Trọn đời không thể trở mình.....”

Chẳng biết tại sao, trong đầu Giản Vô Tranh giờ phút này lại quanh quẩn thanh âm của một nữ nhân, thanh âm kia vừa nhu hòa lại vừa kiên định, mang theo một cỗ hận ý nồng nặc không tiêu tan, không ngừng lặp đi lặp lại câu thể như lời nguyện rửa kia.

Mãi đến khi ngọn lửa hoàn toàn dập tắt, Giản Vô Tranh mới khôi phục lại tinh thần, cậu mờ mịt nhìn mảnh tro tàn đen tuyền trước mắt, chẳng biết đến tột cùng nên khóc hay nên cười.

Đưa tay xoa xoa mắt, Giản Vô Tranh không quên mục đích mình tới đây.

Cậu móc ra ngọc bội hình vuông cùng ngọc hoàn hình tròn của thú mẫu, phát hiện hai thứ này vậy mà có thể xảo diệu kết hợp cùng một chỗ, nghĩ thầm nhất định là dụng ý xuất phát từ trời tròn đất vuông thời cổ đại.

Sau khi hợp lại hai khối ngọc này, qua chưa tới nửa phút, hai khối ngọc liền cùng nhau hóa thành bột phấn tiêu tán trong tay Giản Vô Tranh.

Bất đắc dĩ nhìn đồng bột nhỏ trong lòng bàn tay mình, Giản Vô Tranh bỗng dưng cảm thấy có chút thê lương, nhưng việc này chứng tỏ lời nguyện tứ tuần đã hoàn toàn giải trừ, chứng tỏ Khiêm Tử cùng ba thú khác có thể bình an vô sự, cậu nên vui vẻ mới đúng.

Ho nhẹ một tiếng, Giản Vô Tranh may mắn một kích của nam thi vừa rồi cũng chưa thương tổn đến phủ tạng, cậu cơ bản có thể xem như thu hoạch lớn giành được toàn thắng.

“Haha.....” Lộ ra một mặt cười khổ, Giản Vô Tranh nhú mày, cố gắng đứng thẳng người dậy.

Toàn thân cao thấp đau đớn không chịu nổi, cậu tự hỏi ra ngoài tốt hơn, hay dứt khoát nằm trên mặt đất lăn ra tốt hơn, bất quá thoát nhìn hình như vô luận là cách nào đều sẽ tăng thêm nỗi thống khổ của cậu.

Buồn ngủ quá.....

Ý thức ngoài dự tính càng ngày càng mơ hồ, Giản Vô Tranh nỗ lực đi về phía trước hai bước, cuối cùng toàn thân vô lực ngã nhào trên mặt đất.

Lạnh quá.....

Chẳng lẽ phải chết ở đây sao.....

Tại sao có thể như vậy, rõ ràng đã giải quyết chú ẩn.....

Cuộn tròn ôm lấy bản thân, Giản Vô Tranh đầu đau muốn nứt ra, cả người đau đớn cơ hồ phát cuồng, cậu mơ hồ nhận thấy được thân thể mình không ổn, rồi lại không có biện pháp gì thay đổi được.

“Vô Tranh.”

Ngay khi ý thức sắp biến mất, Giản Vô Tranh nghe được một thanh âm quen thuộc đang gọi mình.

Cậu dùng một chút khí lực cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía cửa cung điện, phát hiện Vương Tử Khiêm cả người tím máu, tình huống bi thảm tuyệt đối không thua gì mình, đang gắng gượng chống đỡ đi về hướng cậu, tên kia vẫn trước sau mang vẻ lạnh lùng cường đại, cho dù khóe môi mang đầy vết máu, cũng vẫn có vẻ không chút nào sợ hãi.

Chỉ là khuôn mặt bình thường lạnh lùng kia, sau khi nhìn rõ tình trạng trên người Giản Vô Tranh, nháy mắt biến thành hoảng loạn luống cuống.

Nhanh bước đi tới, Vương Tử Khiêm ngồi xổm trên mặt đất, ôn nhu kéo Giản Vô Tranh vào trong lòng, không ngừng thấp giọng gọi tên người yêu: “Vô Tranh, tôi không sao rồi, sẽ lập tức mang anh trở về, đừng ngủ gật.”

“Ừ.” An tâm nằm trong lòng Vương Tử Khiêm, Giản Vô Tranh nhẹ giọng đáp ứng: “Chú ẩn đã giải trừ.....Cậu sẽ không chết nữa.”

“Ừ, tôi sẽ không chết nữa.”

“Chúng ta mau trở về.....Tìm Nhị ca và Lăng Mộ..... ”

“Ừ.”

“Sau đó quay về Bắc Kinh.”

“Ừ.”

“Nơi này lạnh quá.”

“Ừ.”

“Tôi tưởng rằng.....Không có ai đến cứu tôi chứ.”

“Vô Tranh.”

“Hoàn hảo cậu đã đến rồi.”

“Tôi sẽ không rời khỏi anh nữa.”

“..... Đây là cậu nói đó, không được gạt tôi nữa.”

“Không rời khỏi anh, cả đời cả kiếp.”

Rốt cuộc nghe được lời muốn nghe nhất, Giản Vô Tranh nhắm mắt lại lộ ra nụ cười uể oải, cậu vùi đầu vào ngực Vương Tử Khiêm, mặc cho đối phương ôm ngang mình, sau đó giữa hơi thở ấm áp kia chậm rãi mất đi ý thức.

Bốn ngày sau.

Phảng phất như một giấc mộng dai dẳng mà lại hoang đường, nhưng đau đớn mãnh liệt trên người đã tổ cáo, kinh nghiệm khủng bố này là hoàn toàn chân thật.

Chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, Giản Vô Tranh lau trán, cố gắng mở mắt muốn nhìn rõ mình rốt cuộc đang ở đâu.

“Vô Tranh, anh đã tỉnh.” Mắt còn chưa mở, cổ tay đã bị người cầm lấy, tiếng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai, thân thể lập tức bị người nào đó ôm trọn vào trong ngực.

“Khiêm Tử?” Giản Vô Tranh quay đầu qua, nhìn khuôn mặt ôn nhu của Vương Tử Khiêm, không nhịn được có loại cảm giác dường như đã cách xa mấy đời.

“Mặt của cậu sao.....” Đưa tay xoa mặt đối phương, Giản Vô Tranh nhìn thấy xéo dưới má trái Vương Tử Khiêm vẫn có hai đường lồi văn màu đen chưa tiêu tan: “Chú ấn chưa biến mất?”

“Không phải.” Lắc đầu, Vương Tử Khiêm không thèm quan tâm nói: “Chỉ có thứ này chưa hết.”

“Mẹ kiếp.....” Thoảng sững sốt, Giản Vô Tranh dùng sức chà sát hai đường lồi văn trên má trái kia của Vương Tử Khiêm, phát hiện quả nhiên xóa không xong, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười: “Hủy dung rồi?”

“Ừ.”

Nhìn Vương Tử Khiêm vẻ mặt bất đắc dĩ gật đầu, Giản Vô Tranh nhin lại nhin, cuối cùng vẫn vứt bỏ hình tượng cười to thành tiếng: “Xấu muốn chết, hahaha.”

“.....”

Hai người đang nói, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Giản Tam Sinh ngậm điều thuốc, mang theo Tiểu Hắc thông thả tiến đến: “Ồi chào, Vô Tranh, rốt cuộc đã tỉnh dậy? Em đã ngủ ba ngày rồi.”

“Nhị ca.” Lên tiếng chào hỏi, Giản Vô Tranh nhìn thấy Tiểu Hắc lập tức đẩy Vương Tử Khiêm ra, thuận thế ôm lấy Tiểu Hắc đang nhào tới bên người mình vào lòng xoa loạn: “Ừm, vài ngày không gặp hình như lại béo lên rồi..... À đúng rồi, Nhị ca, Lăng Mộ và Thành Nhạc thế nào?”

“Hai thằng nhóc đó tốt lắm.” Xem xét Vương Tử Khiêm đang đen mặt ngồi bên cạnh, Giản Tam Sinh tâm mang ý xấu cố ý nói: “Vết thương của Lăng Mộ nặng hơn em, bất quá tỉnh dậy sớm, hiện giờ đang tản bộ cùng Thành Nhạc bên bờ biển, thế nào, để Khiêm Tử mang em ra đó chơi nhé?”

Giản Vô Tranh vừa muốn mở miệng cũng được, lại đột nhiên bị Tiểu Hắc vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay, không nhịn được vui vẻ nói: “Mang Tiểu Hắc đi nữa, đã rất lâu chưa gặp, vẫn luôn nhớ nó.”

“Không mang theo.” Lạnh nhạt nhìn con “chó xù” được tiểu tổ tông sủng ái kia, trong lòng Vương Tử Khiêm một ngọn lửa màu đen mang tên ghen tỵ đột ngột bùng lên.

“Tại sao.” Có chút kinh ngạc Khiêm Tử cư nhiên sẽ không thích con Ngao Tạng này, Giản Vô Tranh vỗ vỗ đầu Tiểu Hắc nói: “Đây là con Ngao Tạng gặp được ở Kekexili đó, cậu không nhớ à? Cậu còn nói muốn dẫn nó về Bắc Kinh mà.”

“Tôi không thích Ngao Tạng.” Từng chữ vô cùng kiên định rõ ràng nói, Vương Tử Khiêm hoàn toàn không để ý vào loại thời điểm này phủ định lời mình từng nói.

“.....” Không hiểu sao Khiêm Tử lại đột ngột “tính tình đại biến”, Giản Vô Tranh nhìn Tiểu Hắc đáng thương hê hê đang nhìn mình, lại nhìn khuôn mặt lạnh đã xoay đầu sang hướng khác của Vương Tử Khiêm, có chút khó xử nói: “Được rồi, Nhị ca anh mang Tiểu Hắc ra ngoài dạo loanh quanh, em có Khiêm Tử đi cùng là được.”

“Ồ.” Hiểu được trận chiến này Khiêm Tử chiến thắng, Giản Tam Sinh ý vị thâm trường nhìn thẳng em nhà mình một cái: “Đừng ra ngoài chơi lâu quá, thân thể em còn chưa khỏe hẳn. Tối cũng không nên vận động gì kịch liệt, miễn cho bệnh cũ tái phát.”

Một câu cuối cùng ám chỉ rõ ràng, Giản Vô Tranh gật đầu, mặt đỏ như cà chua.

Giản Tam Sinh mang theo Tiểu Hắc đi rồi, Giản Vô Tranh liền cùng đi với Vương Tử Khiêm, tới bờ biển ngắm cảnh.

Sau khi ra ngoài, Giản Vô Tranh mới phát hiện, nguyên lai bọn họ đang tính dừng ở thôn Hòa Tuế, hơn nữa trừ bọn họ ra, Đao Kim Long cũng mang theo không ít người sang đây, trong đó có cả bác sĩ mời về từ nội thành.

Sau khi gặp Thành Nhạc và Lăng Mộ ở bờ biển, Giản Vô Tranh biết được Huyền Vũ đã trở về Hồng Kông trước.

“Cô ấy nói vẫn là đặc khu thích hợp với cô ấy hơn.” Nhún nhún vai, Thành Nhạc bộ dáng hết cách.

“Thật không.” Thở dài, Giản Vô Tranh mắt nhìn biển rộng mênh mông khôn cùng: “Tôi còn định mời cô ấy về Bắc Kinh chơi đó, lần này nhờ có cô ấy hỗ trợ, nếu không.....”

“Đúng vậy, nếu không mạng nhỏ của tôi đã sớm chơi xong rồi.” Bĩu môi, Lăng Mộ nửa tựa trên người Thành Nhạc, nhăm chán đá cục đá dưới chân.

Chia tay Thành Nhạc và Lăng Mộ, Vương Tử Khiêm mang theo Giản Vô Tranh đến sau một khối đá lớn cạnh biển ngồi xuống, y đưa tay ôm lấy người, để đầu người yêu tựa trên vai mình.

Lúc này sắc trời đã tối, ánh chiều tà kéo bóng của tảng đá lớn dài thật dài, hoàn toàn bao phủ hai người bên trong.

“Khiêm Tử.”

“Ừ.”

“Thứ trên mặt cậu làm sao bây giờ?”

“Cứ để thế.”

“Rất khó nhìn mà.....”

“.....”

“A, là Tiểu Hắc!”

“Vô Tranh.”

“Hửm?.....Đừng! Ừm..... Khiêm Tử.....Không, cậu..... ừm.....”

27. Chương 26: Phiên Ngoại

Sau khi trở về Bắc Kinh, lời văn trên mặt Vương Tử Khiêm liền trở thành một vấn đề trọng đại.

“Khiêm Tử.”

“Sao.”

“Hay là mang cậu đi phẫu thuật thẩm mỹ nha, yên tâm không bao nhiêu tiền đâu, tôi bán chiếc Cayenne của Nhị ca đi, vậy là đủ rồi.”

“.....”

Đối thoại như thế cơ bản mỗi ngày đều trình diễn, khiến Giản Tam Sinh thời thời khắc khắc đều phải trông chừng bảo bối Cayenne của mình, sợ một ngày kia hơi chút sơ sẩy liền bị tiểu tổ tông mang đi đến trạm thu mua xe cũ.

Song Giản Vô Tranh không ngừng sầu lo, Vương Tử Khiêm cũng đồng dạng bởi vì chuyện nào đó mà phiền não, chỉ có điều phiền não của Thanh Long biểu hiện có chút không giống người thường, y hoàn toàn là theo kiểu núi băng.

“Tiểu Hắc, lại đây, ăn cơm.”

“.....”

“Ngoan ngoan, đừng làm rộn.”

“.....”

“Đã bảo đừng làm rộn mà.....Đừng dừng, stop!”

“.....”

“Nhột quá, đừng liếm nữa.....Này.....”

“.....”

“A! Khiêm Tử cậu làm gì?!”

“.....Mang nó ra ngoài tản bộ.”

Mỗi lần nói ra những lời này, trong lòng Vương Tử Khiêm kỳ thật đều nghĩ nên làm sao đem Tiểu Hắc thần không biết quý không hay vứt đi, hoặc dứt khoát tìm một quán thịt chó cân bán.

Mà Tiểu Hắc tựa hồ cũng hiểu được tâm lý của Vương Tử Khiêm, mỗi lần cùng y ra khỏi cửa đi dạo, đều luôn duy trì khoảng cách nhất định, đồng thời thường xuyên làm tốt chuẩn bị ba chân bốn cẳng chạy trốn.

Cũng vì thế, dự tính bán Tiểu Hắc của Vương Tử Khiêm vẫn chưa thuận lợi.

Bởi vì chuyến đi mộ biển trước đó thật sự tổn thương nguyên khí, Giản Tam Sinh mấy ngày này sẽ không dự định di chuyển nữa, vả lại hàng trên tay này còn chưa tung ra, tiền cũng đủ xài, huống hồ anh cũng muốn ở nhà vui vẻ chơi với bà xã.

Đàn ông ấy à, vô luận là bận rộn mấy, một năm cũng phải có vài ngày ở nhà dưỡng dưỡng, miễn cho thân hư.

Giản Tam Sinh bất động, Vương Tử Khiêm hiển nhiên cũng thanh nhàn hẳn, trong cuộc sống không có việc gì làm này, y thích nhất chính là cùng Vô Tranh ủ trong nhà, làm chút chuyện hai người đều thích làm.

(Nếu bạn nghĩ rằng tôi tiếp theo sẽ viết H, vậy sai hoàn toàn rồi, mời mấy em ngồi ngay ngắn nghiêm túc dùm)

Khi nhàm chán, Giản Vô Tranh liền mang theo Vương Tử Khiêm chạy đến Tây Đan hoặc là đi dạo kiếm sách ở cao ốc Trung Quan Thôn, đương nhiên, Vương Tử Khiêm phải mang khăn trùm, nếu không khuôn mặt rất có hơi hướng hành vi nghệ thuật kia tuyệt đối sẽ dẫn tới ánh mắt của người đi đường, mặc dù Nhị tẩu nói vết sẹo như vậy ở trên mặt, khiến Khiêm Tử thoát nhìn rất nam tính, nhưng Giản Vô Tranh chung quy nghĩ, dấu vết màu đen nọ rất khó coi, khó coi đến mức khiến cậu luôn nhịn không được muốn đưa tay chà sát.

Trung Quan Thôn có một cửa hàng đồ uống lạnh, đá bào xoài ăn cực kỳ ngon, Giản Vô Tranh mỗi lần tới nhất định phải mua, mỗi lần mua nhất định phải cùng Vương Tử Khiêm cậu một ngụm tôi một ngụm giải quyết xong.

“Ai ai, cậu xem cậu xem.”

“Ôi chao, thật hạnh phúc!”

“Gay thật đẹp mà.”

“Nhất định là gay rồi.”

Những lúc này, xung quanh chung quy luôn thỉnh thoảng nháy ra rất nhiều nữ giới đặc biệt vậy xem cử chỉ vô cùng thân mật của hai người.

Thân là một sinh viên đại học đương đại, Giản Vô Tranh có QQ có weibo lại là ma thú er, hiển nhiên biết những người này là ai.

Gay mà, nếu tất cả mọi người quang minh chính đại xưng nhau là gay, Giản Vô Tranh cũng chẳng sợ gì.

Khi dạo trong cao ốc sách, Giản Vô Tranh bình thường sẽ đến khu vực bày đầy các tiểu thuyết trộm mộ lần lượt xem từng cái, khi đọc thỉnh thoảng còn chỉ vào vài danh từ trong sách hỏi Vương Tử Khiêm sau khi nhận được khẳng định hoặc phủ định từ Khiêm Tử, liền cười nói: “Nếu lấy sách này về cho Nhị ca đọc, khẳng định anh ấy sẽ học máu.”

Bất quá tiểu tổ tông không biết, kỳ thật tôi nghĩ ra để viết cũng đã học máu rồi.

Chim ngọc (1)

Khi mùa đông đến, tất cả mọi người đều thay trang phục mới, vì vậy Giản Vô Tranh cũng cân nhắc muốn đi mua vài bộ quần áo mới cho Vương Tử Khiêm.

Ngày này, hai người đang trong cửa hàng đi dạo, Giản Vô Tranh bỗng nhiên nhận được điện thoại của đại ca Giản Thiên Hằng, bảo bọn họ về nhà một chuyến, có chút việc cần nói.

Nhà này, đương nhiên là chỉ đại viện Giản gia.

Không còn cách nào, Giản Vô Tranh không thể làm gì khác hơn là vội vội vàng vàng chọn cho Vương Tử Khiêm hai bộ áo ấm mới tung ra thị trường, rồi kéo đối phương chạy tới bãi đỗ xe.

Lại không ngờ rằng ở bãi đỗ xe đứng phải mấy bạn học, mấy người bạn kia đều là nữ sinh, vừa vặn kết bạn đến cửa hàng đi dạo, lúc này đứng phải Giản Vô Tranh, không khỏi muốn chào hỏi vài câu.

Trong đó một nữ sinh cao gầy đáng người hoạt bát trong nhóm đặc biệt nhiệt tình, mở miệng chính là: “Chào cậu Vô Tranh lâu quá không đi học, nghe thầy nói trong nhà cậu xảy ra chuyện?”

“Không phải chuyện gì lớn đâu.” Khoát khoát tay, Giản Vô Tranh hơi nhú mồm, khó xử giải thích: “Đã xử lý tốt rồi, sau khi nghỉ đông sẽ trở về học.”

“Vây à.” Nữ sinh kia sòng mắt lưu chuyển, ôm cánh tay Giản Vô Tranh vui cười nói: “Thật không dễ dàng được gặp lần nữa, không bằng cùng đi ăn một bữa nhé, nghe nói hải sản của Ngư Công Ngư Bà làm không tồi đâu.”

“Hôm nay không được rồi, hôm khác nhé, tớ có chút chuyện, phải về nhà một chuyến.” Bởi vì đối phương là nữ sinh, Giản Vô Tranh mặc dù không thích, cũng không thể quá mức cứng rắn, không thể làm gì khác hơn là ồm ồm khước từ.

Song, hết thấy những việc này đều bị Vương Tử Khiêm vẫn tựa bên xe chờ đợi nhìn vào trong mắt, y nhìn Giản Vô Tranh bị một đám nữ sinh vây quanh, bộ dáng chuyện trò vui vẻ làm y đổ kỵ, rất muốn qua đó đem Vô Tranh kéo vào lòng, nhưng đồng thời cũng hiểu được làm như vậy hậu quả chỉ có thể là khiến Vô Tranh trước mặt những người khác mất mặt.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, thời gian Giản Vô Tranh trò chuyện cùng đám nữ sinh kia càng ngày càng dài, suy nghĩ trong lòng Vương Tử Khiêm cũng càng ngày càng nhiều, tâm tình tiêu cực màu đen này xoắn xít vào nhau, liền biến thành sai lầm khiến kẻ khác phát điên.

Tại sao còn chưa chấm dứt?

Tại sao không thể trực tiếp nói với bọn họ anh không muốn đi?

Tại sao cứ cười với họ?

Hai trông mắt từ từ ảm đạm, Vương Tử Khiêm nhìn quần áo trong tay Vô Tranh vừa chọn cho y xong, trong mắt hiện lên một tia tình tự khó tả.

Đợi đến khi Giản Vô Tranh rốt cuộc đối phó với đám nữ sinh kia xong, quay đầu lại phát hiện vốn đứng cách đó không xa Vương Tử Khiêm đã biến mất, chỉ còn lại vài túi quần áo đặt trên nắp xe.

“Khiêm Tử?” Tìm vài vòng xung quanh, nhưng vẫn như cũ không thấy bóng người, Giản Vô Tranh bỗng nhiên nhận thấy được tính nghiêm trọng của sự việc, trong lòng cũng bắt đầu bối rối.

Không phải đã đi lạc rồi chứ..... Không đúng, Khiêm Tử căn bản không phải loại người sẽ tùy tiện đi lung tung.....

Nghĩ tới nghĩ lui, Giản Vô Tranh cũng không hiểu được Vương Tử Khiêm đến tột cùng có thể chạy đi đâu, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho đại ca trước, đem sự tình nói cho anh biết.

“Alo, đại ca.....”

“Vô Tranh, em đang ở đâu, sao còn chưa sang đây, chỉ còn thiếu mỗi em.”

“Hửm? Cái gì còn thiếu mỗi em?”

“Khiêm Tử vừa mới đến, nên chỉ thiếu em chưa tới.”

“Cậu ấy.....”

Kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trong lòng Giản Vô Tranh nháy mắt nguội lạnh, cậu thế nào cũng không nghĩ ra, Vương Tử Khiêm sẽ vớt cậu ở đây về Giản gia trước.

“Dạ, em lập tức trở về.” Yên lặng tắt điện thoại di động, Giản Vô Tranh cảm thấy có chút khó chịu, sóng to gió lớn đều đã trải qua rồi, cậu không hiểu Vương Tử Khiêm rốt cuộc vì sao mà làm vậy.

“Vô Tranh, chúng tớ đi trước, hôm nào cùng đi ăn nha!” Bỗng nhiên nhớ lại lời những nữ sinh đó nói trước khi đi, Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, thầm nghĩ: Không thể nào.....Cậu ấy.....Chẳng lẽ cậu ấy ghen?”

Im hơi lặng tiếng tự mình bỏ đi..... Quả thực là phong cách tức giận của cậu ấy.

Cam chịu dè huyệt thái dương, Giản Vô Tranh nghĩ hôm nay mình thật sự thua trên tay mấy cô bạn học kia rồi.

Chim Ngọc (2)

Vội vội vàng vàng chạy về đại viện Giản gia, Giản Vô Tranh lập tức nhìn thấy Ngũ Lô chờ ở cửa phòng đại ca, trong miệng Ngũ Lô đang hút thuốc, vừa thấy cậu lập tức đứng thẳng người dậy nói: “Tam gia sao giờ cậu mới đến nha, mau vào thôi, Hằng gia bọn họ đang chờ cậu đó.”

“Ừ.” Gật gù, Giản Vô Tranh đẩy cửa vào, liếc mắt một cái liền nhìn Vương Tử Khiêm đang cúi đầu ngồi trên sofa chẳng biết đang nghĩ gì.

Tên chết tiệt này.....Thầm mắng một tiếng, Giản Vô Tranh mặt không chút thay đổi bước đến ngồi xuống cạnh Vương Tử Khiêm, hơn nữa cố ý dùng cánh tay đụng phải y một chút.

Song Vương Tử Khiêm chỉ trầm mặc nhìn cậu một chút, liền xoay đầu sang bên kia.

“.....” Thế này, cho dù vốn chuẩn bị xin lỗi, Giản Vô Tranh hiện giờ cũng không muốn nói.

“Tổ sư cậu.” Tiểu tổ tông tức giận chửi nhỏ một câu.

Không biết hai người này lại mâu thuẫn âm ỉ cái gì, Giản Thiên Hằng cùng Giản Tam Sinh liếc mắt nhìn nhau một cái, quyết định không nhìn nữa.

“Là thế này, lần này gọi mọi người đến, là có một việc muốn các em giúp.” Giản Thiên Hằng nói xong mắt nhìn Tô Trường Du ngồi bên cạnh anh: “Trường Du, cậu nói cho họ biết đi.”

Gật gật đầu, Tô Trường Du xấu hổ gãi mặt hai cái, thấp giọng nói: “Kỳ thật, cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ có điều cần vài người hỗ trợ, tôi suy nghĩ một chút, đáng tin nhất cũng chỉ có mọi người, cho nên mới tìm Thiên Hằng.....”

“Không có việc gì, có lời gì cứ nói thẳng, đều là người trong nhà, không cần khách khí như thế.” Khoát khoát tay, Giản Tam Sinh hút thuốc, ý bảo Tô Trường Du nói rõ nguyên nhân là được, không cần khách sáo nhiều.

“Được.” Giản Tam Sinh vừa nói thế, mặt Tô Trường Du nháy mắt đỏ bừng, cậu ta giả vờ ho hai tiếng, tiếp tục nói: “Mấy hôm trước tôi nhận được một việc, là một hộ gia đình ở đông thành, trong nhà người cha hơn 70 tuổi vừa qua đời, chủ gia đình tên Trương Thành, vì cha mình mua một khối đất hạ táng, cũng không hỏa thiêu, nhưng sau khi hạ táng lúc tế bái phát hiện, ông cụ đã qua đời chưa bao lâu này vậy mà tự mình chạy ra khỏi phần mộ, rồi nằm bên cạnh mộ địa.”

”Bọn họ gọi nhân viên quản lý tới chất vấn, đối phương cũng không giải thích rõ được, Trương Thành gọi người hạ táng cha mình một lần nữa, kết quả không ngờ tới về sau lại xảy ra loại chuyện này. Trương Thành hoài nghi là nhân viên của nghĩa trang làm, tìm tới cảnh sát, cảnh sát sau khi điều tra hiện trường, nhận định không hề có người khai quật phần mộ, nói cách khác thi thể kia là tự mình chạy lên.

Về sau Trương Thành tìm tới tôi, hy vọng tôi có thể giúp anh ta xử lý việc này, biết rõ ràng tới cùng tại sao lại xuất hiện hiện tượng như vậy, để cha anh ta có thể yên nghỉ.”

“Cậu đã qua đó xem chưa? Tình huống rất cuộc thế nào?” Nghe xong Tô Trường Du kể, Giản Tam Sinh suy nghĩ một chút hỏi: “Thi thể kia thật sự tự mình chạy lên sao?”

Hơi vuốt cằm, Tô Trường Du thở dài một tiếng, nói: “Đích thật là thi thể tự chạy lên, khi tôi tới đó xem thi thể kia đầu hướng bên phải, rõ ràng là sau khi hạ táng mới xoay qua đó, bởi vì thi thể khi hạ táng tất nhiên là áo mũ chỉnh tề diện mục nghiêm túc, tuyệt đối không có khả năng nghiêng đầu đặt vào quan tài.”

Nghe đến đó, Giản Vô Tranh thoáng sửng sốt, buột miệng nói ra: “Hay là xác sống?”

“Có khả năng.” Liếc mắt nhìn Giản Vô Tranh, Tô Trường Du cười cười: “Tôi đã tự mình đến coi giữ vài đêm, phát hiện thi thể kia mỗi lần đến 4h sáng, sẽ từ trong phần mộ bò ra, sau đó hướng về Thiên An Môn chạy đi, cũng chính là trung tâm Bắc Kinh, cơ bản là theo đường thẳng tắp mà chạy, ở giữa đừng phải cái gì cũng không dừng lại, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, tôi lái xe cũng theo không kịp, đến cuối cùng luôn mất dấu, chờ tôi trở về nghĩa trang, ông ta cũng đã trở lại.”

Nghe vậy, toàn bộ mọi người đều trầm mặc, tự hỏi nguyên nhân có khả năng của chuyện này.

“Vậy cậu muốn chúng tôi giúp cậu theo dõi thi thể kia?”

“Ừ.”

“Được, đêm nay phải đi nhìn xem, rốt cuộc là dạng thi thể gì, có thể một mạch chạy xa như vậy, ô tô cũng đuổi không kịp.” Võ đùi, Giản Tam Sinh đứng dậy đi về phía cửa: “Tôi đi chuẩn bị chút, lát nữa chúng ta tập hợp ở cửa.”

Nhìn Giản Tam Sinh đi ra cửa, Giản Vô Tranh suy nghĩ một chút, liền quay đầu nói với Vương Tử Khiêm: “Xe tôi sắp hết xăng rồi, đi đổ thêm xăng, rồi cùng đi.”

Không lên tiếng, Vương Tử Khiêm im lặng đứng dậy đi ra cửa.

“Móa.” Trùng mắt nhìn, Giản Vô Tranh không ngờ Vương Tử Khiêm cứ như vậy đi thẳng, bắt quá tư vị bị ngớ lờ thật khó chịu. “Tên chết tiệt, cứ chờ đấy.”

Ban đêm gió lạnh như kim châm thổi vào người, Giản Vô Tranh đi theo mọi người cùng đến nghĩa trang, nhìn từng khối từng khối mộ bia nọ, không nhìn được cảm thấy trong lòng ớn lạnh.

“Chính là nơi này.” Tô Trường Du nhìn hai bên, xác định chỗ trước mắt này chính là nơi mình đã coi giữ trước đó, liền quay đầu nói với những người khác: “Chúng ta tránh xa một chút đi, ông ta đại khái còn phải lát nữa mới ra.”

“Được.” Gật gật đầu, Giản Tam Sinh phát tay ý bảo những người khác tìm chỗ nấp, còn anh thì mang theo Ngũ Lôi và Hoắc Tam Nhi đi tới sau một gốc cây tùng cách đó không xa.

Mất thấy những người khác đều đã nấp tốt, Giản Vô Tranh cũng chỉ thể kéo Vương Tử Khiêm đi tới một nơi gần cửa nghĩa trang.

Thời gian từng chút trôi qua, khi mọi người đều bị đông lạnh muốn ngủ, thì ngôi mộ kia rốt cuộc truyền đến thanh âm kỳ quái.

Mọi người tập trung nhìn vào, liền phát hiện một ông cụ mặc áo liệm đang giãy giụa từ trong phần mộ bò ra, ông ấy tuổi tác đã gần trăm, động tác vô cùng cứng nhắc, nhưng tựa hồ cực kỳ chấp nhất, nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy trong tay ông ta còn cầm thứ gì đó.

“Ra rồi, mau đuổi theo.” Nhìn ông cụ vốn đã trở thành bộ thi thể này nhanh chóng chạy ra ngoài nghĩa trang, Giản Tam Sinh thoáng sửng sốt, lập tức vẫy tay nói: “Đi ra ngoài trực tiếp lái xe đuổi theo, đuổi kịp có thưởng.”

Nghe được có phần thưởng, Giản Vô Tranh không khỏi âm thầm phun ới nói: “Có mấy người trong nhà thôi, phần thưởng cái lông, rồi lại nói anh có Hoắc Tam Nhi lái xe, ai mà đuổi kịp anh.”

“Đi thôi.” Nhìn sắc mặt Vương Tử Khiêm vẫn như cũ không tốt lắm, Giản Vô Tranh thở dài.

Lúc ban đầu, muốn đuổi kịp ông lão kia cũng không khó lắm, Giản Vô Tranh mặc dù kỹ thuật lái xe bình thường, nhưng vẫn lái thuận buồm xuôi gió.

Chỉ là càng về sau, tốc độ chạy của ông cụ kia càng nhanh, như sợ không kịp vậy, một mạch xông tới trước, nhưng bao giờ cũng chỉ chạy đến vài con đường mà ô tô không cách nào chạy được, điều này khiến đám người Giản Vô Tranh không thể không cảm thấy cực kỳ nổi giận.

Song mỗi lần suýt lạc, Vương Tử Khiêm chung quy sẽ lãnh đạm chỉ ra hướng xác sống kia đi, Giản Vô Tranh một bên bực thái độ của y, một bên lại không thể không dựa theo lời y nói để làm.

Ô tô rất nhanh vòng qua mấy con phố, sau đó Giản Vô Tranh phát giác đường trước mắt càng ngày càng quen thuộc, thẳng đến khi thật sự đứng trước Thiên An Môn, cậu mới giật mình phát giác đích đến của ông cụ kia cư nhiên thật sự chính là nơi này.

“Alo, Nhị ca, bọn em ở ngay trước Thiên An Môn, các anh sang đây đi, ông ta hẳn là ở ngay đây.” Bấm điện thoại, Giản Vô Tranh nói rõ vị trí cho Giản Tam Sinh, liền lôi kéo Vương Tử Khiêm cùng nhau xuống xe tìm.

Hai người tìm tòi nửa ngày, rốt cuộc phát hiện một bóng người ngồi xổm ven đường, Giản Vô Tranh đến gần hai bước, thấy rõ chính là ông cụ bò ra từ trong mộ kia.

Nhưng ông ta tại sao lại chấp nhất với chỗ này như vậy? Cho dù chết cũng muốn chạy đến đây, ông ta ngồi đó đến tột cùng muốn làm gì? Chẳng lẽ chỉ để thưởng thức?

Nghĩ thế, Giản Vô Tranh đi cùng Vương Tử Khiêm yên lặng đứng một bên, nhìn ông cụ ngồi im trên mặt đất, chờ đợi đám người Nhị ca đến.

“Vô Tranh, ông ta đâu?” Khi Giản Tam Sinh đến, bên cạnh ngoại trừ Tô Trường Du và đám người Hoắc Tam Nhi còn có một người đàn ông thân hình cao lớn.

Qua giới thiệu của Tô Trường Du, Giản Vô Tranh mới biết được người đàn ông này chính là con trai của ông cụ, Trương Thành.

“Hóa ra là như vậy.” Nhìn thi thể của cha mình giờ phút này vậy mà ngồi ở ven đường, Trương Thành xoa mắt, thanh âm không nhịn được có chút nghẹn ngào.

Theo lời kể của Trương Thành, mọi người rốt cuộc biết được nguyên nhân chân chính ông cụ này bắt chấp tất cả để tới đây.

Cha của Trương Thành là Trương Chí Châu là một thương nhân, thời trẻ dốt nát vô học, đến Quảng Châu làm công, về sau liền quen biết mẹ của Trương Thành là Tô Hồng, hai người yêu nhau sâu đậm, Tô Hồng vẫn bầu bạn với Trương Chí Châu lăn lộn trên con đường gây dựng sự nghiệp này, Trương Chí Châu vì Tô Hồng cũng vứt bỏ làm công, tự bắt đầu con đường buôn bán khác, song ban đầu là thời điểm khổ cực nhất, Trương Chí Châu chẳng biết đã thất bại bao nhiêu lần, lỗ bao nhiêu vốn, mới từ từ lần mò được bí kiếp ở phương diện này, chậm rãi thành lập vùng trời thuộc về mình.

Về sau có Trương Thành, cuộc sống của gia đình Trương Chí Châu cũng trở nên giàu có, đáng tiếc một đường mưa gió liên miên, thân thể Tô Hồng cũng đã gần cuối đời, đủ loại ốm đau ủa tới, không được bao lâu sau liền cướp đi sinh mệnh của bà.

Khi Trương Chí Châu việc làm ăn vừa mới có chút khởi sắc, từng đưa cho Tô Hồng một con chim ngọc tinh xảo, chim ngọc kia không phải đồ cổ gì quý giá, chỉ là một hàng thứ phẩm phỗng chế, cũng không có giá trị gì mấy.

Nhưng Tô Hồng cũng không quan tâm đến việc này, bà chỉ quan tâm đây là thứ Trương Chí Châu tự mua cho bà, có thể nói, con chim ngọc này cũng là minh chứng tình yêu của hai người, Tô Hồng vẫn luôn quý trọng con chim ngọc này, cẩn thận cất giữ, thường thường lấy ra ngắm nghía, đều tràn đầy kỷ niệm.

Sau khi Tô Hồng mất, Trương Chí Châu hoàn toàn sa sút tinh thần, ông giao việc làm ăn cho con mình, mỗi ngày một mình cầm chim ngọc hồi tưởng những việc đã qua.

Mãi đến gần đây, thân thể của Trương Chí Châu cũng không ổn nữa, con chim ngọc vẫn luôn bên cạnh hai người vào lúc này biến mất tăm, Trương Chí Châu trước khi chết không ngừng bảo Trương Thành tìm chim ngọc về, Trương Thành không dám quên, tìm kiếm khắp nhà, cuối cùng mới tìm được chim ngọc trong túi sách của con gái mình.

Nhưng chim ngọc tìm được rồi, ông cụ cũng đã ra đi, Trương Thành không còn cách nào, chỉ có thể đem con chim ngọc này đặt cùng thi thể của cha an táng, ai ngờ, mới vừa hạ táng chưa được vài ngày, liền xảy ra chuyện như vậy.

Để biết nguyên nhân rõ ràng, Trương Thành từng tìm nhật ký của cha, đọc rõ từng trang, mới hiểu được cha đang hoàn thành tâm nguyện của mẹ.

Nguyện vọng lớn nhất của Tô Hồng khi còn sống chính là đến Thiên An Môn ngắm cảnh, đáng tiếc khi đó Trương Chí Châu bận bịu sự nghiệp, căn bản không có thời gian đưa bà đi, đợi đến khi sự nghiệp phát đạt, lại có Trương Thành, hai vợ chồng bận trong bận ngoài, liền quên mất chuyện này.

Mà hiện giờ, Trương Chí Châu đang mang theo con chim đã mất nay được tìm về kia, đến hoàn thành ước định khi còn sống hai vợ chồng chưa thực hiện được.

Nói đến đó, Trương Thành không nhịn được lần thứ hai lệ rơi đầy mặt: “Đều là kẻ làm con tôi đây bất hiếu, ngay cả nguyện vọng lớn nhất của cha mẹ cũng không biết.”

Nghe vậy, tất cả mọi người không tự chủ được trầm mặc, đều ở trong lòng xét lại câu chuyện có chút thương cảm này.

Ven đường, Trương Chí Châu vẫn không nhúc nhích ngồi dưới đất, ông hơi ngửa đầu nhìn về phía bức họa cực lớn kia, bên người con chim ngọc lẳng lẳng tỏa ra màu lục nhạt, phảng phất như giờ khắc này giữa trời đất này, cũng chỉ còn lại có ông cùng con chim ngọc lung linh tinh xảo kia, chỉ còn lại ông cùng người vợ đã mất nhiều năm kia, tình yêu nồng đậm nợ mãi không xóa nhòa.

Đáy lòng nảy lên một loại chua xót khó tả, Giản Vô Tranh dùng sức cầm tay Vương Tử Khiêm, hơi mím môi nhìn về phía y.

“Khiêm Tử, nếu có một ngày tôi chết rồi, cậu sẽ bất chấp tất cả giúp tôi hoàn thành nguyện vọng như vậy sao.” Con người xinh đẹp lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, Giản Vô Tranh tính tình có chút trẻ con thấp giọng nói.

Mặc dù biết hai người khẳng định sẽ không giống như Trương Chí Châu và Tô Hồng, nhưng Giản Vô Tranh vẫn nhịn không được muốn hỏi như vậy, đời người ngắn ngủi mấy chục năm, cái gì cũng có thể xảy ra, cậu rất sợ nháy mắt sẽ phát hiện mất đi người bên cạnh, hoặc không biết từ lúc nào, bản thân cũng đã rời đi.

Nhìn ra đáy lòng Giản Vô Tranh bất an, phiền muộn và bàng hoàng, Vương Tử Khiêm hít sâu một hơi, yên lặng kéo người vào lòng, ghé vào tai cậu lẳng lẽ nói: “Tôi sẽ không đâu..... trước khi anh rời khỏi tôi, giúp anh hoàn thành tất cả nguyện vọng, Vô Tranh, tôi yêu anh.”

“Tôi biết, tôi cũng vậy.” Vừa đầu vào lòng ngực ấm áp nọ, Giản Vô Tranh dùng sức ôm lại đối phương, hết thấy hiểu lầm và cái vớ trước đó, cũng trong nháy mắt này biến mất hầu như không còn.

Có lẽ, giữa bọn họ cho tới giờ cũng không tồn tại bất luận hiểu lầm và cái vớ gì, bởi vì, bọn họ đều yêu đối phương đến vậy.

Không muốn hối hận, sẽ vững vàng nắm lấy, đợi đến ngày nào đó sinh tử cách xa, có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Thở dài một tiếng, Giản Tam Sinh nhìn ông cụ ngồi dưới đất một chút, lại nhìn Giản Vô Tranh và Vương Tử Khiêm đang ôm nhau một chút, trong lòng bắt đầu có chút nhớ nhung Lục Tuyết Tình.

“Vẫn nên về nhà sớm một chút thôi, ôi.” Châm một liều thuốc, Giản Tam Sinh yên lặng nói thầm.

Đồng dạng bị cảnh tượng này lây nhiễm, Hoắc Tam Nhi dứt tay vào túi quần đi sang một bên, lấy di động ra bấm một dãy số, nói với người ở đầu dây bên kia còn ngái ngủ chưa rõ tình huống: “Alo alo, lão Bắc, đang làm gì đó? Ngủ hả? Ngủ gì mà ngủ, tôi hiện giờ đang cùng Nhị gia đi làm việc đây, sẽ về ngay đó, lát nữa nhớ ra đón tôi nha, tâm tình tốt nên ông đây sẽ đặc biệt kể cho cậu nghe một câu chuyện.....”

Tiêu: Vậy là đã hoàn rồi, tạm biệt Vương Tử Khiêm và Giản Vô Tranh:) Khi 2 quyển này kết thúc ta có đôi chút thất vọng, vì tình tiết thì ly kỳ hấp dẫn như tác giả luôn kết thúc quá hời hợt, rất nhiều chuyện chưa được giải quyết chưa giải thích rõ:(

Phần thứ 2 của Mãnh Quỷ Hệ Liệt là Cổ Thuật Phong Quỷ mà phần này có bạn đang làm rùi nên tạm biệt Hoàng Thành U Hỏa ở đây nhé:)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-quy-chi-nhat-quy-te>